

กรมป่าไม้

รายงานการศึกษาฉบับสมบูรณ์

โครงการศึกษาแนวทางการดำเนินการเพื่อรองรับปฏิญญานครนियอร์กว่าด้วยป่าไม้
และการปฏิบัติตามพันธกรณีด้านป่าไม้ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

เสนอ กรมป่าไม้

จัดทำโดย คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายงานการศึกษาฉบับสมบูรณ์

โครงการศึกษาแนวทางการดำเนินการเพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้
และการปฏิบัติตามพันธกรณีด้านป่าไม้ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

เสนอ
กรมป่าไม้

จัดทำโดย
คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมษายน 2561

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

รัฐบาลไทย ได้ออกแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ครั้งนี้ โดยจัดทำบนพื้นฐานของกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) ซึ่งเป็นแผนหลักของการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) รวมทั้งการปรับโครงสร้างประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย 4.0 ตลอดจนประเด็นการปฏิรูปประเทศ รวมทั้งร่วมจัดทำรายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ “ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” หนึ่งในเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 นี้ คือ **ทุนทางธรรมชาติ และคุณภาพสิ่งแวดล้อมสามารถสนับสนุนการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความมั่นคงทางอาหาร พลังงาน และน้ำ** โดยเกี่ยวข้องกับการจัดการด้านป่าไม้ คือ การเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ให้ได้ร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศเพื่อรักษาความสมดุลของระบบนิเวศ โดยมียุทธศาสตร์ที่ 4.4 คือ **ยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน** โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นการรักษาและฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติ การสร้างความมั่นคงด้านน้ำ และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำให้มีประสิทธิภาพ การสร้างคุณภาพ สิ่งแวดล้อมที่ดี ลดมลพิษ และลดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและระบบนิเวศ การเพิ่มประสิทธิภาพการลดก๊าซเรือนกระจกและขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และลดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินที่เกิดจากสาธารณภัย ดังนั้น ยุทธศาสตร์ นี้ จึงมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ ที่ให้ความสำคัญกับการลดและยับยั้งการสูญเสียพื้นที่ป่า

กรมป่าไม้ เป็นหน่วยงานภาครัฐที่มีภารกิจในการบริหารจัดการป่าไม้ที่รัฐจำแนกให้เป็นป่าเพื่อเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน (Sustainable Economic Forest Management :SEFM) ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นศูนย์ประสานการดำเนินงานตามพันธกรณีระหว่างประเทศ คือ ปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (National Focal Point for New York Declaration on Forests) ในการประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 24พฤศจิกายน พ.ศ.2558 มีมติให้ประเทศไทยดำเนินการรับรองปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่า ไม้ (New York Declaration on Forest) ในระยะของการประชุมสมัชชาภาคีสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ(United Nations Framework Convention on Climate Change :UNFCCC (สมัยที่ 21 (COP21) (โดย เนื้อหาของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีสาระสำคัญโดยสรุปได้ ดังนี้ (1) เป็นปฏิญญาที่ไม่มีข้อผูกมัดทางกฎหมาย (Non-legally binding political declaration) (2) กำหนดให้ประเทศที่เข้าร่วมลงนามปฏิญญาฯ ลดอัตราการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ลงให้ได้อย่างน้อยครั้งหนึ่ง ภายในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) และ (3) กำหนดเป้าหมายระดับสูงเพื่อยุติการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ ภายในปี พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) จึงเห็นว่า

เนื้อหาของปฏิญญานครนิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้ มีความสอดคล้องและสนับสนุนการดำเนินงาน ตามเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน 17 ข้อ ในระยะของการพัฒนา พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) (Agenda 2030 and the 17 Sustainable Development Goals: 17 SDGs) โดยเฉพาะเป้าหมาย ที่ 13 คือการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ และ เป้าหมายที่ 15 คือ การฟื้นฟูและจัดการป่าไม้

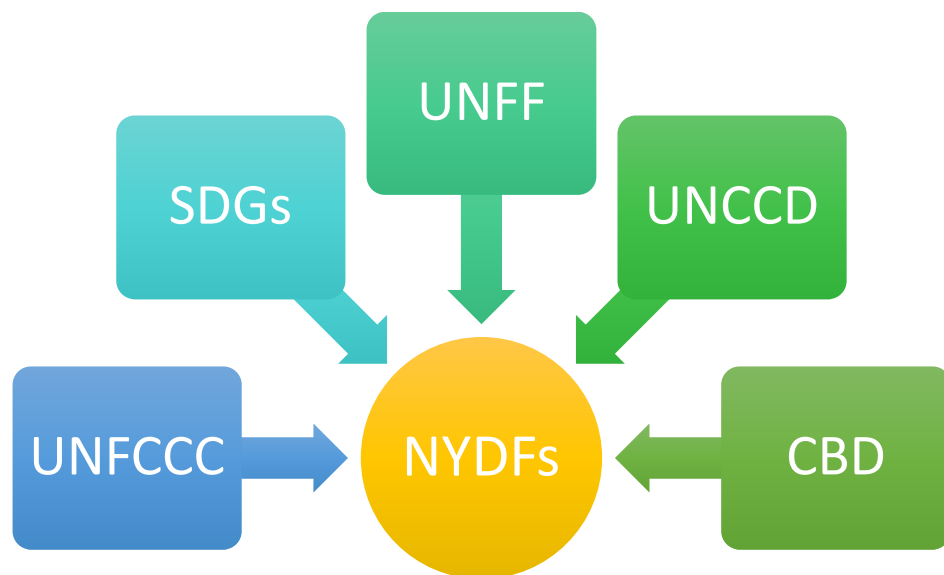
ปฏิญญานครนิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้ มีทั้งหมด 10 เป้าหมายหลักที่จะต้องทำให้บรรลุ ได้แก่ (1) ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าอย่างน้อยครึ่งหนึ่งในปีค.ศ. 2020 และลดการสูญเสียป่าทั้งหมดภายในปี ค.ศ. 2030 (2) สนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินการของภาคเอกชนให้บรรลุเป้าหมายการลดการทำลายป่า จากการทำเกษตรกรรมและผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร เช่น ปาล์มน้ำมัน อุตสาหกรรมกระดาษ และปศุสัตว์ (3) ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจอื่นๆ (4) สนับสนุนทางเลือกอื่นๆ ในการลดการสูญเสีย พื้นที่ป่า จากความต้องการใช้งานพื้นฐานของมนุษย์ และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน (5) สนับสนุนกิจกรรมที่ ส่งเสริมและฟื้นฟูการปลูกป่า (6) กิจกรรมที่สนับสนุนให้เกิดการผลักดันการอนุรักษ์และการตั้งเป้าหมายใน การฟื้นฟูป่าเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (SDGs 2030) (7) สนับสนุนกิจกรรมที่มีส่วนช่วยในการ ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากภาคป่าไม้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของความตกลงปารีสในการยับยั้งการเพิ่มขึ้น ของอุณหภูมิโลก ไม่ให้เกิน 2 องศาเซลเซียส (8) สนับสนุนกิจกรรมที่มีส่วนในการพัฒนาและการใช้กลยุทธ์ใน การดำเนินการเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากภาคป่าไม้ และการใช้กลไกทางการเงินเพื่อการป่าไม้ (Forest Finance) (9) สนับสนุนกิจกรรมให้รางวัลเพื่อสร้างแรงจูงใจแก่หน่วยงานที่มีการดำเนินการอย่าง จริงจังในการเพิ่มระดับการลดก๊าซเรือนกระจกจากภาคป่าไม้ ที่สามารถตรวจวัดได้ และเป็นไปตามนโยบาย เช่น กลไกการเงิน (10) สร้างธรรมาภิบาลในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในขณะเดียวกัน ก็ส่งเสริมให้ชนพื้นเมืองตระหนักถึงสิทธิในพื้นที่และทรัพยากรของตน

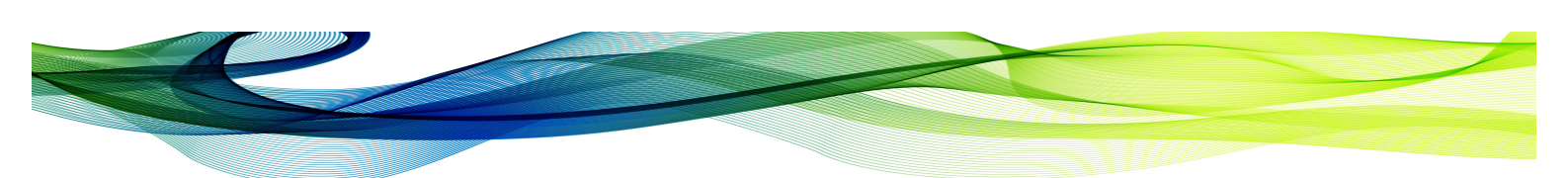
รูปที่ 1 เป้าหมาย 10 ประการของปฏิญญานครนิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้

จุดเริ่มต้นของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีมาจากการประชุมภาคีป่าไม้แห่งสหประชาชาติ (UNFF) เป็นเวทีระดับโลกที่เปิดกว้างโปร่งใสและมีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบาย การเจรจาความร่วมมือและการประสานงานในประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ทุกประเภท โดย UNFF มีส่วนเกี่ยวข้องกับ (1) การส่งเสริมการตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของการจัดการป่าอย่างยั่งยืนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องมือการทำป่าของสหประชาชาติ (The UN Forest Instrument) และการบรรลุเป้าหมายทั่วโลกเกี่ยวกับป่า (2) กรอบการปฏิบัติงานและการสร้างสภาพแวดล้อมในทุกกระดับเพื่อให้เกิดการจัดการป่าอย่างยั่งยืน (3) การเชื่อมโยงนโยบายและการพัฒนานโยบายระหว่างประเทศร่วมกันในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับป่าทุกประเภท (4) การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับสูงในการสนับสนุนการจัดการป่าอย่างยั่งยืนโดยมีส่วนร่วมของกลุ่มประเทศหลักและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ

แนวทางที่ทำให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายต้องดำเนินการบูรณาการ 3 อนุสัญญาหลักที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรป่าไม้ ได้แก่ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC) อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity: CBD) และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (United Nations Convention to Combat Desertification: UNCCD) เข้าร่วมดำเนินการด้วยกัน เพื่อที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

รูปที่ 2 ความเชื่อมโยงระหว่างปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้และอนุสัญญาต่างๆที่เกี่ยวข้อง

กรมป่าไม้ ร่วมกับ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดทำกรอบยุทธศาสตร์เพื่อรองรับการดำเนินการและ 10 เป้าหมายหลักตามปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ ซึ่งทางคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เสนอให้กรมป่าไม้ดำเนินการตามวิสัยทัศน์ นโยบาย หลักการ และแผนยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกัน ดังนี้

วิสัยทัศน์

มุ่งมั่นให้ความร่วมมือต่อสังคมโลกและรักษาความสมบูรณ์ของประเทศโดยการจัดการทรัพยากรป่าไม้ตามและใช้ประโยชน์สูงสุดอย่างยั่งยืน วิถีทางแห่งการอนุรักษ์

นโยบาย

ยึดมั่นต่อนโยบายของรัฐในการเก็บรักษาป่าเป็นพื้นที่ป่าอนุรักษ์ร้อยละ ของพื้นที่ประเทศ เพื่อประโยชน์ 25) แบบไม่ทำลาย(Non-consumptive use) และจัดการป่าไม้เพื่อผลผลิตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน)Sustainable economic use) ร้อยละ ของพื้นที่ประเทศ ตามแนวทางการจัดการระบบนิเวศด้านป่าไม้ 15

หลักการ

การจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ยึดถือหลักการตามการจัดการโดยแนวทางระบบนิเวศเพื่อการจัดการป่าไม้ (Ecosystem Approach for Forest Management)

กรอบยุทธศาสตร์ปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

ในการจัดทำยุทธศาสตร์ป่าไม้เพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีวัตถุประสงค์และมาตรการประการ คือ 4 ของการดำเนินการ

- วัตถุประสงค์ที่ 1 การหยุดยั้งการสูญเสียและการเพิ่มพื้นที่ป่าไม้
- วัตถุประสงค์ที่ 2 จัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชนอย่างยั่งยืนตามแนวทางระบบนิเวศ
- วัตถุประสงค์ที่ 3 สร้างการมีส่วนร่วมระหว่างรัฐกับภาคเอกชนในการบริหารจัดการป่าเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเพิ่มพื้นที่ป่าที่สมบูรณ์
- วัตถุประสงค์ที่ 4 จัดตั้งกองทุนและงบประมาณในการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชน

โดยทั้ง 4 วัตถุประสงค์นี้ตั้งอยู่บนวิสัยทัศน์ของการใช้ป่าเป็นแหล่งเก็บกักคาร์บอน ช่วยดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์ในอากาศ การเพิ่มพื้นที่ป่าจะช่วยลดปัญหาโลกร้อน ซึ่งการนำยุทธศาสตร์เหล่านี้ไปใช้จริงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือและการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้

Executive Summary

Thai government has launched a National Economic and Social Development Plan, Volume 12 as a long term planning covered for twenty years from 2016 to 2036. The cores of this strategic are about national strengthen, plenty and sustainable development growth. The strategic four aims to promote national sustainable growth with environmental friendly including Land use map integrating development (ONE-MAP), Promote to increase economic forest to 15% of total country area, Launch and implement of water management act and Laws and regulation for solid waste separation.

The New York Declaration on Forests was adopted in Climate Summit 2014 on 23rd September 2014 in New York. It was agreed from the Cabinet Meeting on 24th November 2015 that Thailand to endorse the New York Declaration on Forests during the Climate Change Conference taken place in article 5 of Paris agreement, COP21, 2015. In this connection, the Royal Forest Department (RFD) under the Ministry of Natural Resources and Environment of Thailand has been mandated as a national focal point for the New York Declaration on Forests. In pursuing the New York Declaration on Forests (NYDFs), the RFD, on behalf of the Thai Government, has to cope with national forest targets as set out under the Sustainable Development Goals (SDGs) to be achieved within 2 phases--natural forest loss needs to be cut in half by 2020 and strive to end it by 2030. In addition to that, the reduction of forest degradation and deforestation can be considered as a key mechanism for strengthening climate change mitigation and adaptation. In fact, the framework of the New York Declaration on Forests has been designed to achieve two main targets under SDGs 13 (climate change) and SDGs 15 (forest landscape).

The New York Declaration on Forests (Section 1) is a non-legally binding political declaration that grew out of dialogue among governments, companies and civil society, spurred by the Secretary General's Climate Summit. For the first time, world leaders endorse a global timeline to cut natural forest loss in half by 2020, and strive to end it by 2030. At least halve the rate of loss of natural forests globally by 2020 and strive to end natural forest loss by 2030. Support and help meet the private - sector goal of eliminating deforestation from the production of agricultural commodities such as palm oil, soy, paper and beef products by no later than 2020, recognizing that many companies have even more ambitious targets.

The goals of NYDFs consist of **(1)** At least halve the rate of loss of natural forests globally by 2020 and strive to end natural forest loss, **(2)** Support and help meet the private-sector goal of eliminating deforestation from the production of agricultural commodities as palm oil, paper, and beef products by no later than 2020, recognizing that many companies have even more ambitious targets **(3)** Significantly reduce deforestation derived from other economic sectors by 2020 **(4)** Support alternatives to deforestation driven by basic needs in way that alleviate poverty and promote sustainable and equitable development **(5)** Restore 150 million hectares of degraded landscape and forestlands by 2020 and significantly increase the rate of global restoration thereafter, which would restore at least an additional 200 million hectares by 2030 **(6)** Include ambitious, quantitative forest conservation and restoration targets for 2030 in the post-2015 global development framework, as part of new international sustainable development goals **(7)** Reduce emissions from deforestation and forest degradation as part of a post-2020 global climate agreement, in accordance with internationally agreed rules and consistency with the goal of not exceeding 2 degree warming **(8)** Provide support for the development and implementation of strategies to reduce forest emissions **(9)** Reward countries and jurisdictions that, by taking action, reduce forest emissions particularly through public policies to scale-up payments for verified emission reductions and private-sector sourcing of commodities and **(10)** Strengthen forest governance, transparency, and the rule of law, while also empowering communities and recognizing the rights of indigenous peoples, especially those pertaining to their land and resource.

10 Goals of New York Declaration on Forests (NYDFs)

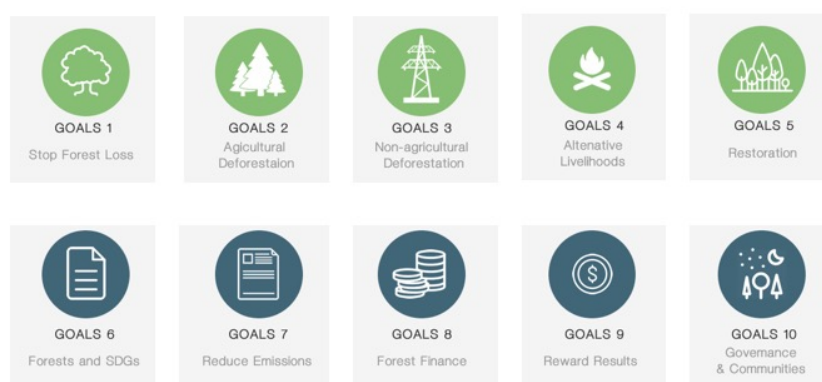

Figure 1 New York Declaration on Forest Goals

The idea of increasing forest area was originated included in United Nation Forum on Forest (UNFF). An integrative approach among international conventions relating to forest needs to be added up into national forest policy and action plan. The principles of UNFF, for example, are to facilitate implementation of forest-related agreements and foster a common understanding on sustainable forest management and To provide for continued policy development and dialogue among Governments, international organizations, including major groups, as identified in Agenda 21 as well as to address forest issues and emerging areas of concern in a holistic, comprehensive and integrated manner. Three related areas of the international conventions include the United Nations Convention Framework on Climate Change (UNFCCC), Convention on Biological Diversity (CBD), and the United Nations Convention to Combat Desertification (UNCCD will be achieved as in the NYDFs goal implementation. The Integrating of NYDFs assessment with the forest related UN Conventions in an active manner can introduce synergistic impacts on a true concept of sustainable forest management (SFM).

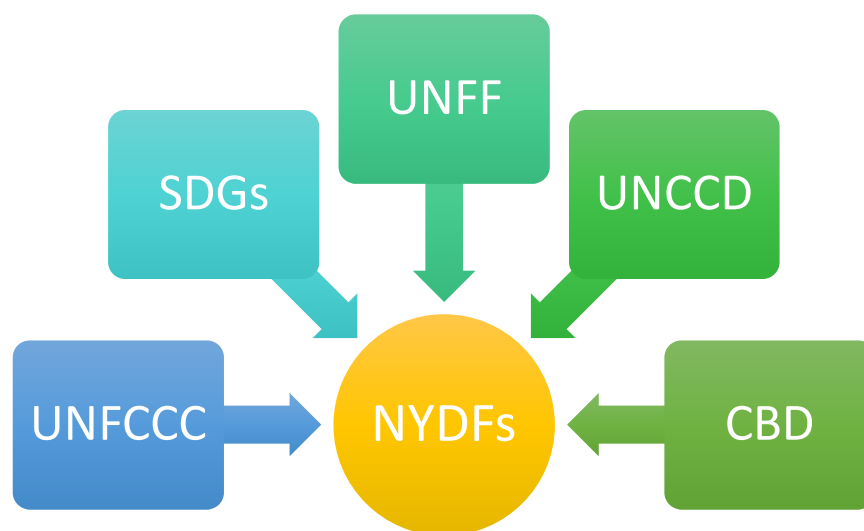
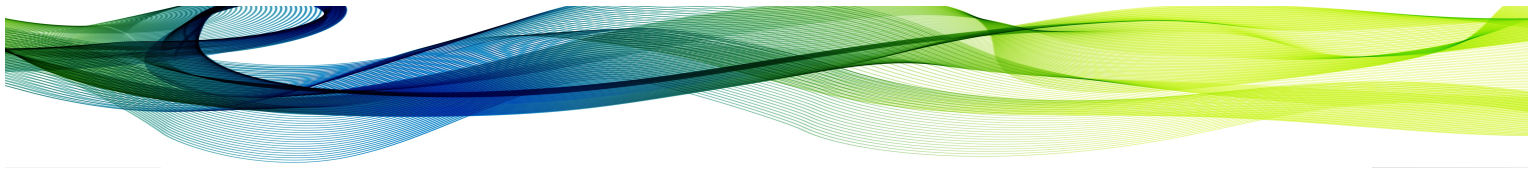

Figure 2 Relation between NYDFs and other conventions

In achieving the 2nd milestone of the New York Declaration on Forests, the RFD has to employ meaningful components of best practices either domestically or internationally into the processes of national implementation. In addition, the New York Declaration on Forests Coordination Center was established to enhance the active cooperation among relevant stakeholders.

In 2017 the Thai Government allocated budget to RFD to perform the translation of Climate Action Statement of NYDF into actions within the Thai context. NYDF Strategic Framework has been gradually developed with much in progress by research team from Chulalongkorn University. The 4 objectives of NYDFs strategy introduced for policy making are as followed:

Vision

Commit to cooperate with the world society and preserve the integrity of the country by managing forest resources in a way that preserves it.

Policy

Adhering to state policy on forest preservation, 25% of forest area is protected for non-consumptive use and 15% for sustainable economic by following the guidelines for forest ecosystem management.

Principle

NYDF Strategic Framework is applied to Thailand Context for ecosystem approach and forest management

Objectives of the strategy

1. Stopping forest loss and increasing forest area
2. Sustainable national forest management based on ecosystem approach
3. Public-private participation into sustainable forest management
- 4 Forest financial support (Budget and fund) for forest management

To effectively implement the framework of the New York Declaration on Forests, it is important that their original texts have to be translated into practices by the Royal Forest Department to be aligned with the Thai context. All stakeholders should be also engaged at the starting point of this transformation period.

ความนำ

กรมป่าไม้ เป็นหน่วยงานภาครัฐที่มีภารกิจในการบริหารจัดการป่าไม้ที่รัฐจำแนกให้เป็นป่าเพื่อเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน (Sustainable Economic Forest Management: SFM) จึงได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นศูนย์ประสานการดำเนินงานตามพันธกรณีระหว่างประเทศ ที่สำคัญ 2 ฉบับ ได้แก่ การประชุมภาคีป่าไม้แห่งสหประชาชาติ (National Focal Point for the United Nations Forum on Forests: UNFF) และปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (National Focal Point for New York Declaration on Forests) ในการประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 มีมติให้ประเทศไทยดำเนินการรับรองปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) ในระยะของการประชุมสมัชชาภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC) สมัยที่ 21 (COP21) ทั้งนี้ ในการประชุม COP21 มีมติให้ก่อตั้งความตกลงปารีส (Paris Agreement) และตามมาตรา 5 ของความตกลงปารีสนี้ ได้ระบุบทบาทความสำคัญของภาคป่าไม้ที่มีต่อการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศไว้ กำหนดให้มีกลไกการเงิน เพื่อสร้างแรงจูงใจและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมการเพิ่มพื้นที่ป่า เพื่อเป็นแหล่งดูดซับก๊าซเรือนกระจก เนื้อหาของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีสาระสำคัญโดยสรุปได้ ดังนี้ (1) เป็นปฏิญญาที่ไม่มีข้อผูกมัดทางกฎหมาย (Non-legally binding political declaration) (2) กำหนดให้ประเทศที่เข้าร่วมลงนามปฏิญญาฯ ลดอัตราการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ลงให้ได้อย่างน้อยครึ่งหนึ่ง ภายในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) และ (3) กำหนดลดการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ให้เป็นศูนย์ภายในปี พ.ศ.2573 (ค.ศ.2030) จึงเห็นว่าเนื้อหาของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีความสอดคล้องและสนับสนุนการดำเนินงาน ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 17 ข้อ ในระยะของการพัฒนา พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) (Agenda 2030 and the 17 Sustainable Development Goals: 17 SDGs) ที่มุ่งขจัดความยากจน ส่งเสริมความมั่งคั่งและสุขภาวะ รวมถึงการปกป้องสิ่งแวดล้อมบนโลก

การดำเนินโครงการการศึกษาเพื่อกำหนดกรอบยุทธศาสตร์และแนวทางการดำเนินการเพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) จึงถือว่าเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ภาคป่าไม้ของประเทศไทยที่มุ่งเน้นหลักการ 2 ประการ คือ การลดการสูญเสียพื้นที่ป่า และการเพิ่มพื้นที่ป่า ให้เป็นแหล่งกักเก็บคาร์บอน (Carbon Sink) เพื่อสนับสนุนศักยภาพการลดก๊าซเรือนกระจก และเสริมสร้างความสามารถด้านการ

ปรับตัว (Adaptation) ผลที่ได้ทำให้กรมป่าไม้สามารถขับเคลื่อนภารกิจไปสู่การบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อ 13 และข้อ 15

แนวทางที่ทำให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายต้องดำเนินการบูรณาการ 3 อนุสัญญาหลักที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรป่าไม้ ได้แก่ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC) อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity: CBD) และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (United Nations Convention to Combat Desertification: UNCCD) เข้ามาร่วมดำเนินการด้วยกัน

สารบัญ

รายละเอียด	หน้า
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	
ความนำ	
สารบัญ	
อธิบายคำย่อ	
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 บทนำ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการจัดทำกรอบยุทธศาสตร์	7
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	9
2.1 ปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests)	9
2.2 การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน เมื่อปี พ.ศ. 2535	11
2.3 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nation Framework Convention on Climate Change: UNFCCC)	13
2.4 อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity: CBD)	20
2.5 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (United Nations Convention to Combat Desertification: UNCCD)	29
2.6 การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการทำลายป่าและความเสื่อม โทรมของป่าในประเทศกำลังพัฒนา (Reducing Emissions from Deforestation and Forest Degradation in Developing Countries: REDD)	32
2.7 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (The 17 Sustainable Development Goals: 17 SDGs)	34
2.8 ร่างยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี พ.ศ. 2560 – 2579	37
2.9 แผนยุทธศาสตร์ กรมป่าไม้ ระยะ 20 ปี พ.ศ. 2560 – 2579	42

รายละเอียด	หน้า
2.10 นโยบายป่าไม้แห่งชาติ	43
2.11 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12	46
บทที่ 3 สถานการณ์ป่าไม้ของประเทศไทย	47
3.1 การวิเคราะห์สถานการณ์ป่าไม้ไทยทั้ง ป่าอนุรักษ์ และป่าเศรษฐกิจ	47
3.2 ตัวอย่างการวิเคราะห์การสูญเสียพื้นที่ป่าด้วยระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์	52
บทที่ 4 กรอบยุทธศาสตร์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้	54
4.1 กรอบยุทธศาสตร์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้	54
4.2 ความเชื่อมโยงระหว่างยุทธศาสตร์กับเป้าหมาย NYDFs	57
4.3 แผนปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยต่อปฏิญญานครนิวยอร์ก	58
4.4 การติดตามผลของแผนปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยต่อปฏิญญานครนิวยอร์ก	68
4.5 แนวทางการพัฒนาเพื่อบรรลุแผนปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยต่อปฏิญญานครนิวยอร์ก	69
4.6 แนวคิดการจัดการป่าเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนเพื่อตอบสนองปฏิญญานครนิวยอร์ก	75
4.7 ข้อเสนอด้านป่าไม้สำหรับการตอบสนองต่อปฏิญญานครนิวยอร์ก	78
4.8 การพัฒนาเว็บไซต์	79
5. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องและข้อเสนอแนะ	83
5.1 การเข้าร่วม Side Event ในการประชุมสมัชชานานาชาติครั้งที่ 23 (COP 23)	83
5.2 การประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 1	87
5.3 การประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 2	92
5.4 ข้อเสนอแนะจากการประชุมเพื่อการขับเคลื่อน NYDFs	96
เอกสารอ้างอิง	99
ประวัตินักวิจัย	103
ภาคผนวก	111
1. New York Declaration on Forests (Declaration and Action Agenda)	

อธิบายคำย่อ

คำย่อ	คำเต็ม	คำแปล
AWG-KP	Ad Hoc Working Group on Further Commitment for Annex I Parties under the Kyoto Protocol	คณะทำงานเฉพาะกิจว่าด้วยพันธกรณีต่อเนื่องสำหรับประเทศในภาคผนวกที่ 1 ภายใต้พิธีสารเกียวโต
AWG-LCA	Ad Hoc Working Group on Long-Term Cooperative Actions under the Convention	คณะทำงานเฉพาะกิจว่าด้วยความร่วมมือระยะยาวภายใต้อนุสัญญา
CBD	Convention on Biological Diversity	อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ
CBDR	Common but Differentiated Responsibilities	ความรับผิดชอบร่วมกันในระดับที่แตกต่างกัน
COP	Conference of the Parties	ประชุมรัฐภาคี
GCF	Green Climate Fund	กองทุนภูมิอากาศสีเขียว
GDP	Gross Domestic Product	รายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมของชาติ
INDC	Intended Nationally Determined Contribution	ข้อเสนอการมีส่วนร่วมของประเทศในการลดก๊าซเรือนกระจกและการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
IPCC	Intergovernmental Panel on Climate Change	คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
JPOI	Johannesburg Plan of Implementation	แผนการดำเนินงานโจฮันเนสเบิร์ก
MEA	Multilateral Environmental Agreement	ความตกลงพหุภาคีด้านสิ่งแวดล้อม
NAMA	Nationally Appropriate Mitigation Action	การดำเนินงานลดก๊าซเรือนกระจกที่เหมาะสมของประเทศ
NBSAPs	National Biodiversity Strategies and Action Plans	กลยุทธ์และแผนปฏิบัติการความหลากหลายทางชีวภาพแห่งชาติ
NYDFs	New York Declaration on Forests	ปฏิญญาครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้
REDD+	Reducing Emissions from Deforestation and Forest Degradation and the role of conservation, sustainable management of forests and enhancement of forest carbon stocks in developing countries	โครงการเตรียมความพร้อมในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการตัดไม้ทำลายป่า ความเสื่อมโทรมของป่าไม้และการอนุรักษ์ รวมทั้งการบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนเพื่อเพิ่มศักยภาพในการกักเก็บคาร์บอนในประเทศกำลังพัฒนา
SBI	Subsidiary Body for Implementation	องค์กรย่อยด้านการดำเนินงาน
SBSTA	Subsidiary Body for Scientific and Technological Advice	องค์กรย่อยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
SDGs	Sustainable Development Goals	การพัฒนาที่ยั่งยืน

คำย่อ	คำเต็ม	คำแปล
T-VER	Thailand Voluntary Emission Reduction	โครงการลดก๊าซเรือนกระจกภาคสมัครใจตามมาตรฐานของประเทศไทย
UNCCD	United Nations Convention to Combat Desertification	อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อสู้กับการแปรสภาพเป็นทะเลทราย
UNCED	United Nations Conference on Environment and Development	การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา
UNCSD	United Nations Conference on Sustainable Development	การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน
UNEP	United Nations Environment Programme	โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ
UNFCCC	United Nations Framework Convention on Climate Change	อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
UNGA	United Nations General Assembly	สมัชชาแห่งสหประชาชาติ
WMO	World Meteorological Organization	องค์การอุตุนิยมวิทยาโลก
WSSD	World Summit on Sustainable Development	คณะกรรมาธิการโลกว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน

บทที่ 1

บทนำ

ป่าไม้ (Forest) คือพื้นที่ขนาดกว้างขวางพอควรที่ปกคลุมด้วยไม้ต้น (trees) ขึ้นหนาแน่น อาจรวมถึงองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น ลำน้ำ ภูเขา หนองบึงที่อยู่ในพื้นที่นั้น ป่าไม้โดยทั่วไปเป็นป่าที่มีการจัดการเพื่อผลิตทางเนื้อไม้ ส่วนคำว่า “ป่า (Vegetative covers) หมายถึงพื้นที่ที่ปกคลุมด้วยพันธุ์พืชประเภทใดก็ได้ เช่น ป่าหญ้า และป่ากระจูด ป่าพง ในทางนิเวศวิทยาอาจใช้คำว่าป่าสำหรับป่าไม้ที่มีพันธุ์ไม้ใดพันธุ์ไม้หนึ่ง หรือกลุ่มของพันธุ์ไม้กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นไม้เด่นในสังคม เช่น ป่าสัก ป่ามะพร้าว ป่าดงดิบเขา เป็นต้น ฉะนั้น คำว่าป่าไม้จึงต่างจากคำว่าป่า โดยทั่วไปในระดับสากล คำว่า “Forest” หมายถึง ป่าไม้ที่มีการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ที่ต้องบริโภคหรือต้องทำลาย (Consumptive uses) เช่น ป่าที่มีการจัดการเพื่อไม้ซุง หรือไม้พืน หรือเพื่อปล่อยสัตว์เลี้ยง ป่าอีกประเภทหนึ่งคือป่าไม้ในพื้นที่คุ้มครอง (Protected area หรือ Protected forest) ป่าไม้ประเภทนี้เป็นป่าที่เก็บรักษาไว้ใช้ประโยชน์ในทางอ้อม หรือเป็นการใช้ที่ไม่บริโภคหรือไม่ทำลาย (Non-consumptive uses) เช่น ป่าที่เก็บไว้เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า อันได้แก่ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ป่าบงกุเขาที่รักษาไว้เพื่อเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารเพื่อให้น้ำในฤดูแล้ง อันได้แก่ป่าต้นน้ำ ป่าหลายแห่งเก็บรักษาไว้เพื่อป้องกันภัยธรรมชาติ เช่น ลดความรุนแรงของลมพายุ ป้องกันอุทกภัย เป็นต้น

ทรัพยากร (Resources) ของมนุษย์คือสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์กำลังใช้อยู่ในวันนี้หรืออาจต้องใช้ในวันหน้า ทรัพยากรอาจจำแนกได้เป็นสองกลุ่มใหญ่ๆ ได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติที่มนุษย์นำมาใช้หรืออาจใช้ในอนาคต ตัวอย่างเช่น น้ำ อากาศ แผ่นดิน พันธุ์กรรมของพืชหรือสัตว์ที่มีมาตามธรรมชาติ เป็นต้น อีกส่วนหนึ่ง คือ ทรัพยากรที่มนุษย์สร้างหรือประดิษฐ์คิดค้นขึ้น (Artificial Resources) ตัวอย่างเช่นรถยนต์ อาคารบ้านเรือน เครื่องไม้เครื่องมือ รวมถึงตัวมนุษย์ด้วย โดยเฉพาะการให้การศึกษาแก่ประชาชนเป็นการสร้างทรัพยากรบุคคลที่มีความสามารถให้แก่ประเทศหรือโลก ทรัพยากรป่าไม้จัดอยู่ในประเภททรัพยากรธรรมชาติ

ทรัพยากรประเภทนี้อาจแบ่งย่อยออกไปเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิต (Biotic natural resources) ได้แก่ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายนับตั้งแต่พืช สัตว์ เชื้อรา จุลินทรีย์และไวรัส ทรัพยากรประเภทนี้จัดเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ทดแทนตัวเองได้ (Renewable natural resources) หากมีการจัดการอย่างเหมาะสมสามารถสร้างกลับมาใหม่ที่ใช้ได้อย่างยั่งยืน ส่วนทรัพยากรธรรมชาติอีกกลุ่มหนึ่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิต (Abiotic natural resources) ได้แก่ สิ่งไม่มีชีวิตทั้งหลาย เช่น แผ่นดิน

ดิน แผ่น้ำ น้ำ อากาศ สิ้นแร่ เป็นต้น ส่วนใหญ่เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ทดแทนตัวเองไม่ได้ (Non-renewable natural resources) แนวทางการจัดการต้องมุ่งให้ได้ประโยชน์สูงสุด อย่างไรก็ตาม ทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตบางชนิดจัดอยู่เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ทดแทนตัวเองได้หากมีการจัดการที่ดี เช่น น้ำ อากาศ และดิน ป่าไม้เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นกลุ่มของสิ่งมีชีวิต จึงสามารถทดแทนตัวเองได้หากมีการจัดการที่ถูกต้อง

สิ่งที่ต้องคำนึงประการหนึ่งก่อนการทำความเข้าใจเรื่องการจัดการทรัพยากรป่าไม้ คือ มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิต ที่ต้องการพลังงานและสารจากอาหารเพื่อการอยู่รอดเช่นเดียวกับพืชและสัตว์อื่นๆ แต่ **มนุษย์จัดเป็นสิ่งมีชีวิตในกลุ่มสัตว์ ไม่สามารถสังเคราะห์แสงสร้างอาหารให้กับตัวเองได้ จำเป็นต้องอาศัยพืชและสัตว์เป็นแหล่งอาหารหลัก** นอกจากนี้ยังต้องการที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรคด้วย แต่ปัจจุบันเมื่อมนุษย์มีความต้องการมากไปกว่าปัจจัยสี่จึงต้องใช้ทรัพยากรธรรมชาติมากยิ่งขึ้น

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 สังคมโลกได้พัฒนาความรู้ด้านนิเวศวิทยา ระบบนิเวศ ความหลากหลายทางชีวภาพและสิ่งแวดล้อมสูงขึ้นมาก ทำให้การจัดการทรัพยากรทุกอย่างต้องคำนึงถึงผลกระทบที่เกี่ยวกับนิเวศวิทยาและระบบนิเวศ สิ่งแวดล้อมและความหลากหลายทางชีวภาพ ดังนั้นการจัดการป่าไม้จึงต้องคำนึงถึงผลกระทบเหล่านั้นด้วย สหรัฐอเมริกาจึงได้ก่อแนวคิดการจัดการป่าไม้ขึ้นใหม่เพื่อตอบสนองกรณีนี้ นั่นคือแนวคิดการจัดการระบบนิเวศทางการป่าไม้ (Ecosystem Management Concept for Forestry) เป็นการจัดการตามแนวทางการจัดการเพื่อผลประโยชน์หลากหลาย แต่ผนวกการคำนึงถึงผลกระทบต่อโครงสร้างและหน้าที่ต่างๆ ในระบบนิเวศนั้นมิให้เสียหายเกินกว่าที่ยอมรับได้และคงความยั่งยืนไว้ และต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อระบบนิเวศอื่นๆ ด้วย ตัวอย่างเช่น การจัดการป่าเพื่อทำไม้ออก นอกเหนือจากมิให้ก่อผลกระทบต่อการสร้างรังของนกเงือกและนกหัวขวานแล้วอาจต้องป้องกันการพังทลายเลื่อนไหลของดิน หินและก่อดตะกอนลงไปทับถมในระบบนิเวศแหล่งน้ำตอนล่างด้วย จากแนวคิดนี้ที่สหรัฐอเมริกาใช้ในการจัดการป่าไม้ของประเทศมาตั้งแต่ปี 1983 อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพได้นำมาสร้างแนวทางระบบนิเวศ (Ecosystem Approach) เพื่อให้ภาคีประเทศนำไปใช้จัดการทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพในระบบนิเวศต่างๆ ให้เกิดความยั่งยืน

เนื่องจากป่าไม้มีความสำคัญระดับโลกอยู่มาก เมื่อป่าในประเทศใดประเทศหนึ่งถูกทำลายหรือเสื่อมสภาพลง ย่อมก่อผลกระทบต่อสังคมโลกส่วนอื่นได้ ด้วยเหตุนี้ จึงก่อให้เกิดอนุสัญญาและข้อตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรป่าไม้อยู่หลายอนุสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างประเทศด้วยกัน อย่างไรก็ตามสังคมโลกยังคงยอมรับว่ามนุษย์ยังคงต้องการทรัพยากรจากป่าขาดเสียมิได้ เช่น เนื้อไม้

เพื่อการก่อสร้าง เยื่อไม้เพื่อทำกระดาษ พืชสมุนไพรเพื่อผลิตยารักษาโรคและพันธุกรรมของพืชและสัตว์จากป่า ด้วยเหตุนี้สังคมโลกจึงได้สนับสนุนให้ทุกประเทศจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน จึงขอยกตัวอย่างบางส่วนเพื่อให้เห็น ดังนี้

แผนปฏิบัติการ 21 (Agenda 21)

จากปัญหารุนแรงของโลกในหลายเรื่องที่ได้เห็นได้ในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ทำให้องค์การสหประชาชาติจัดให้มีการประชุมใหญ่แห่งโลกเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา มีชื่อว่า The United Nations Conference on Environment and Development (UNCED) หรือที่รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า การประชุมสุดยอดแห่งโลก (Earth Summit) ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล เมื่อปี 1992 ที่ประชุมได้มีการหยิบยกเอาปัญหาต่างๆ ทั้งทางด้านสิ่งแวดล้อม ความหลากหลายทางชีวภาพ เศรษฐกิจ สังคม และการพัฒนาขึ้นมาพิจารณา พร้อมทั้งมีการหาแนวทางแก้ปัญหาเหล่านั้นรวมกัน มีการพิจารณาร่างแผนปฏิบัติการ 21 (Agenda 21) ที่โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Environment Programme: UNEP) และโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) ได้นำเสนอต่อที่ประชุม ในที่สุดผู้แทน 156 ประเทศที่เข้าร่วมประชุมเห็นด้วยกับปฏิบัติการที่ 21 ยอมรับเป็นเป้าหมายที่ต้องดำเนินการร่วมกันในช่วงศตวรรษที่ 21 หัวข้อหนึ่งได้กำหนดเรื่องการป่าไม้ไว้คือ การต่อสู้กับการทำลายป่า (Combating Deforestation) ทรัพยากรป่าไม้มีความสำคัญทั้งด้านการพัฒนาและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของโลก ควรมีการใช้ป่าไม้ตามหลักเกณฑ์ทางวิชาการ ความสามารถสร้างงาน และช่วยลดความยากจนรวมถึงให้ผลผลิตที่มีคุณค่าสูงสุด การจัดการป่าที่ผิด ขาดการควบคุมไฟป่า การทำไม้ที่ไม่เหมาะสม การเลี้ยงสัตว์ที่มากเกินไป ก่อสารพิษในอากาศ สูญเสียสภาพดิน แหล่งน้ำ สัตว์ป่าและความหลากหลายทางชีวภาพและทำให้โลกร้อนหนักยิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้ต้องนำมาพิจารณาแก้ปัญหาโดยเร่งด่วน

แผนปฏิบัติการ 21 เรียกร้องให้ประเทศต่างๆ สร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการป่าไม้ และปรับปรุงเทคนิคและความชำนาญด้านการจัดการป่าไม้ ความต้องการเร่งด่วนคือการอนุรักษ์ป่าที่ยังมีอยู่และขยายพื้นที่ป่าและต้นไม้ จัดทำโครงการแผนการปฏิบัติการด้านป่าไม้แห่งชาติ เพื่อการพัฒนาการป่าไม้ให้เกิดความยั่งยืน สนับสนุนการดำเนินการตามข้อผูกมัดที่มีใช้ทางกฎหมาย เรื่องหลักการด้านป่าไม้ที่ได้มีมติในการประชุมสุดยอดระดับโลก การพิจารณาความจำเป็นการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านการจัดการ การอนุรักษ์ และการพัฒนาอย่างยั่งยืนของป่าทุกประเภท นอกจากนี้ยังมีประเด็นอื่นๆ ที่เกี่ยวกับป่าไม้อยู่หลายหัวข้อด้วยกัน และความสำคัญของสามอนุสัญญาสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ 3 อนุสัญญาหลัก ได้แก่ อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลาย

ทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity: CBD) อนุสัญญากรอบงานสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC) และ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อสู้กับการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (United Nations Convention to Combat Desertification: UNCCD)

อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (CBD)

ก่อตั้งมาจากแผนปฏิบัติการ 21 มีวัตถุประสงค์หลักอยู่สามประการด้วยกันคือ (1) อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ) พันธุกรรม ชนิดพันธุ์และระบบนิเวศ (2) ใช้ประโยชน์ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน และ (3) แบ่งปันผลประโยชน์ที่ได้จากความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยุติธรรมและเท่าเทียมกัน มีแนวทางในการอนุรักษ์อยู่สองแนวทางคือ การเก็บรักษาไว้ในถิ่นที่อยู่อาศัยดั้งเดิม (in-situ conservation) และการอนุรักษ์ไว้นอกถิ่นที่อยู่อาศัย (ex-situ conservation) อนุสัญญานี้ได้กำหนดให้ระบบนิเวศป่าไม้เป็นเรื่องหลัก (Main Theme) ในเจ็ดเรื่องที่ต้องดำเนินการอย่างเข้มแข็ง ระบบนิเวศป่าไม้ตามอนุสัญญานี้คือ ป่าที่มีการจัดการเพื่อผลิตทางด้านเนื้อไม้และทรัพยากรจากป่าอื่นๆ ส่วนป่าอนุรักษ์ได้กำหนดไว้เรื่องรวม (Cross-cutting Issues) อนุสัญญาได้ระดมนักวิชาการจากทุกภูมิภาคมารวมมือกันจัดทำโปรแกรมการปฏิบัติงาน (Programme of Work) ทั้งสำหรับระบบนิเวศป่าไม้และระบบพื้นที่อนุรักษ์เพื่อให้ภาคีประเทศนำไปดำเนินการ ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีของอนุสัญญานี้จึงต้องรับผิดชอบและนำไปปฏิบัติด้วย

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC)

อนุสัญญานี้เช่นเดียวกับอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพคือ ก่อตั้งมาจากแผนปฏิบัติการ 21 ที่ได้กำหนดไว้ในหัวข้อการคุ้มครองบรรยากาศ ทำการเชื่อมโยงรอยต่อด้านพลังงาน (Protecting the Atmosphere: Making the Energy Transition) เน้นที่โครงการด้านเหล่านี้คือ ความไม่แน่ใจในความรู้ทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง การพัฒนาอย่างยั่งยืนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพลังงาน การขนส่ง การอุตสาหกรรม และทรัพยากรแผ่นดินและผิวน้ำ การสูญสลายของแก๊สโอโซนในชั้นบรรยากาศสตราโตสเฟียร์ และ ช่วงรอยต่อของมลพิษทางอากาศ จากเป้าหมายดังกล่าวนี้นำไปสู่การจัดตั้งอนุสัญญากรอบงานสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อนุสัญญานี้ได้ตั้งเป้าที่การลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกลงให้เหลือเท่ากับที่เคยปล่อยในปีค.ศ. 1990 ได้กำหนดให้ประเทศที่พัฒนาแล้วที่มีรายชื่อในภาคผนวก I (Annex I Parties) ของอนุสัญญาต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ ภายใต้พิธีสารเกียวโต แต่ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ต่อมาที่ประชุมสมัชชาภาคีของอนุสัญญาฯ มีความเห็นว่า ประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลาย โดยเฉพาะประเทศที่มีพื้นที่ป่าไม้ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการลดก๊าซเรือนกระจกด้วย จึงได้กำหนดให้จัดตั้งโครงการ REDD+ ขึ้น กำหนดให้ประเทศกำลังพัฒนาที่มีพื้นที่ป่าต้องพัฒนาป่าไม้ให้มีความสมบูรณ์ สามารถเป็นแหล่งเก็บกักก๊าซเรือนกระจกจากบรรยากาศอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เพิ่มขึ้นมากจากการใช้พลังงานจากฟอสซิล ก่อให้เกิดภาวะโลกร้อนที่คาดว่าจะก่อผลกระทบอย่างหนักต่อพลโลก ในเวลาต่อมา สมัชชาภาคีของอนุสัญญาฯ ได้ออกมาตราการเพิ่มขึ้นอีกในรูปของข้อตกลงระหว่างประเทศ คือ ความตกลงปารีส (Paris Agreement) ตั้งใจควบคุมการเพิ่มของอุณหภูมิเฉลี่ยของโลกให้ต่ำกว่า 2 องศาเซลเซียส และพยายามควบคุมมิให้เกิน 1.5 องศาเซลเซียส กำหนดให้ประเทศภาคีทำแผนความตั้งใจของชาติในการสนับสนุน (Nationally Determined Contributions: NDCs) ลดอัตราการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกลงครึ่งหนึ่งในปีค.ศ. 2020 และต้องไม่มีการเพิ่มอีกต่อไปในปีค.ศ. 2030 โดยในการประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 มีมติให้ประเทศไทยให้การรับรองปฏิญญาครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) ในระยะของการประชุมสมัชชาภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) สมัยที่ 21 ณ กรุงปารีส สาธารณรัฐฝรั่งเศส และได้มอบให้กรมป่าไม้เป็นหน่วยงานหลักในเรื่องนี้

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อสู้กับการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (United Nations Convention to Combat Desertification: UNCCD)

เรื่องนี้เป็นเป้าหมายหนึ่งของแผนปฏิบัติการ 21 ที่ต้องดำเนินการร่วมกันในศตวรรษที่ 21 การเปลี่ยนสภาพเป็นทะเลทรายมีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของพลโลกถึงหนึ่งในหก ร้อยละ 70 เป็นพื้นที่แห้งแล้ง คิดเป็นพื้นที่ถึง 3.6 พันล้านเฮกแตร์โดยประมาณ และเป็นหนึ่งในสี่ของพื้นแผ่นดินของโลก ผลที่เกิดขึ้นคือความยากจน การลดความสมบูรณ์ของดินและการเสื่อมสภาพของทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ พื้นที่ปลูกพืชทางการเกษตรที่อาศัยน้ำฝนและพื้นที่ในระบบชลประทาน แนวทางการต่อสู้กับการแปรสภาพเป็นทะเลทรายที่กำหนดไว้ได้แก่ 1) ใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างยั่งยืนและการจัดการแหล่งน้ำอย่างยั่งยืน 2) ปลูกสร้างป่าเพิ่มและปลูกป่าเพื่อฟื้นสภาพ และ 3) ให้ความสำคัญกับการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาการแปรสภาพเป็นทะเลทรายและผลกระทบจากภัยแล้ง

นอกจากอนุสัญญาทั้งสามฉบับที่กล่าวต้วมาจากแผนปฏิบัติการ 21 แล้ว ยังมีอนุสัญญาและความตกลงระหว่างประเทศอีกหลายฉบับที่ให้ความสำคัญกับการป่าไม้ เช่น อนุสัญญาว่าด้วยการอนุรักษ์มรดกโลกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ อนุสัญญาแรมซาร์ที่เกี่ยวข้องกับป่าชายเลนและป่าพรุ โปรแกรม

มนุษย์และชีวมณฑล และความตกลงอาเซียน โดยเฉพาะในเรื่องอุทยานมรดกอาเซียนและพื้นที่สงวน (ASEAN Heritage Park and Reserves) ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีของอนุสัญญาและความตกลงระหว่างประเทศเหล่านี้จึงควรดำเนินการเพื่อตอบสนองอย่างเข้มแข็ง เพื่อประโยชน์ของประเทศและของโลกโดยรวม

จากการประชุมสมัชชาภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC) สมัยที่ 21 (COP21) ทั้งนี้ ในการประชุม COP 21 มีมติให้ก่อตั้งความตกลงปารีส (Paris Agreement) และตามมาตรา 5 ของความตกลงปารีสนี้ได้ระบุบทบาทความสำคัญของภาคป่าไม้ที่มีต่อการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศไว้ กำหนดให้มีกลไกการเงิน เพื่อสร้างแรงจูงใจและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมการเพิ่มพื้นที่ป่า เพื่อเป็นแหล่งดูดซับก๊าซเรือนกระจก ซึ่งมีความสอดคล้องและผลักดันให้เกิดปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) และประเทศไทยได้ให้การรับรองปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

เนื้อหาของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีสาระสำคัญโดยสรุปได้ ดังนี้ (1) เป็นปฏิญญาที่ไม่มีข้อผูกมัดทางกฎหมาย (Non-legally binding political declaration) (2) กำหนดให้ประเทศที่เข้าร่วมลงนามปฏิญญาฯ ลดอัตราการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ลงให้ได้อย่างน้อยครึ่งหนึ่ง ภายในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) และ (3) กำหนดเป้าหมายระดับสูงเพื่อหยุดการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ ภายในปี พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) จะเห็นว่าเนื้อหาของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีความสอดคล้องและสนับสนุนการดำเนินงาน ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 17 ข้อ ในระยะของการพัฒนา พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) (Agenda 2030 and the 17 Sustainable Development Goals: 17 SDGs) ที่มุ่งขจัดความยากจน ส่งเสริมความมั่งคั่งและสุขภาวะ รวมถึงการปกป้องสิ่งแวดล้อมบนโลกใบนี้ ตามที่ พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้าคณะผู้แทนไทย ได้กล่าวถ้อยแถลงต่อที่ประชุมฯ เมื่อวันที่ 29 กันยายน พ.ศ.2558 ให้การรับรองต่อแผนปฏิบัติการที่ 2030 และ 17 เป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Agenda 2030 and the 17 SDGs) เพื่อเป็นกรอบการดำเนินการสนับสนุนแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ โดยแผนปฏิบัติการที่ 2030 และ 17 เป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Agenda 2030 and the 17 SDGs) มีเป้าหมายที่ 13 และ 15 ที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินการด้านทรัพยากรป่าไม้

การดำเนินโครงการการศึกษาเพื่อกำหนดกรอบยุทธศาสตร์และแนวทางการดำเนินการเพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) จึงถือว่าเป็นประโยชน์ต่อการ

ดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ภาคป่าไม้ของประเทศไทยที่มุ่งเน้นหลักการในการเพิ่มพื้นที่ป่า ให้เป็นแหล่งกักเก็บคาร์บอน (Carbon Sink) เพื่อสนับสนุนศักยภาพการลดก๊าซเรือนกระจก และเสริมสร้างความสามารถด้านการปรับตัว (Adaptation) ผลที่ได้ทำให้กรมป่าไม้สามารถขับเคลื่อนภารกิจไปสู่การบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง 2 ข้อ (13 และ 15) จากทั้งหมด 17 ข้อ ในระยะของการพัฒนา พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) ตามพันธกรณีของแผนปฏิบัติการที่ 2030 และ 17 เป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Agenda 2030 and the 17 SDGs) แนวทางที่ทำให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายต้องดำเนินการบูรณาการ 3 อนุสัญญาหลักที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรป่าไม้ ได้แก่ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (CBD) และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (UNCCD) เข้ามาร่วมดำเนินการด้วยกัน

ในการจัดทำกรอบยุทธศาสตร์ปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้สำหรับประเทศไทย ได้บูรณาการ 3 อนุสัญญาหลักที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรป่าไม้ (UNFCCC, CBD, UNCCD) และนโยบายป่าไม้แห่งชาติ รายละเอียดความเกี่ยวเนื่องกันของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ รวบรวมไว้ใน ตารางที่ 1.1 ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่ามีความเกี่ยวเนื่องกันคือ การเพิ่มพื้นที่ป่าและลดอัตราการสูญเสียป่า

วัตถุประสงค์การจัดทำกรอบยุทธศาสตร์ปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

ในการจัดทำกรอบยุทธศาสตร์ปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาวิเคราะห์ ทบทวน ประมวลสถานการณ์ และประเด็นปัญหาด้านทรัพยากรป่าไม้ของประเทศไทย เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการจัดทำข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้อย่างยั่งยืน (Sustainable Forest Management: SFM) และแนวทางการดำเนินการตามกรอบปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) และเสนอแนะแผนปฏิบัติการเพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

ตารางที่ 1.1 แสดงความเกี่ยวข้องเนื่องของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (NYDFs) อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (CBD) อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (UNCCD) และนโยบายป่าไม้แห่งชาติ

NYDFs	CBD	UNFCCC	UNCCD	นโยบายป่าไม้ชาติ
<p>1. เป็นปฏิญญาที่ไม่มีข้อผูกมัดทางกฎหมาย (Non-legally binding political declaration)</p> <p>2. กำหนดให้ประเทศที่เข้าร่วมลงนามปฏิญญาฯ ลดอัตราการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ลงให้ได้อย่างน้อยครึ่งหนึ่ง ภายในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020)</p> <p>3. กำหนดเป้าหมายระดับสูงเพื่อหยุดการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ ภายในปี พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030)</p> <p>จะเห็นว่าเนื้อหาของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ ด้านเป็นการลดการทำลายและเพิ่มพื้นที่ป่า ซึ่งพื้นที่ป่าจะถือฤดูแล้งโดยตรงต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความหลากหลายทางชีวภาพโดยป่าเป็นแหล่งที่อยู่สำคัญของระบบนิเวศ และการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย</p>	<p>1. ต้องดำเนินการให้ลดอัตราการสูญเสียแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ รวมถึงป่าไม้ลงครึ่งหนึ่ง เป็นอย่างน้อยและในพื้นที่ที่เป็นไปได้ ลดอัตราการสูญเสียลงให้เกือบศูนย์ และลดความเสี่ยงต่อภัยพิบัติและการแยกการกระจายของแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติลงอย่างมีนัยสำคัญ</p> <p>2. ต้องเพิ่มพูน ความยืดหยุ่นคงทนทางระบบนิเวศ และการถือฤดูแล้งของความหลากหลายทางชีวภาพต่อปริมาณคาร์บอนสำรองโดยการอนุรักษ์และฟื้นฟู รวมถึงการฟื้นฟูให้ได้อย่างน้อย 15% ของระบบนิเวศเสื่อมโทรม จึงถือฤดูแล้งกระบวนการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย</p>	<p>สมัชชาภาคีของอนุสัญญาออกมาตรการ ในรูปของข้อตกลงระหว่างประเทศ คือ ความตกลงปารีส (Paris Agreement) เพื่อควบคุมการเพิ่มของอุณหภูมิเฉลี่ยของโลกให้ต่ำกว่า 2 องศาเซลเซียส และพยายามควบคุมมิให้เกิน 1.5 องศาเซลเซียส โดยกำหนดให้ประเทศภาคีทำแผนความตั้งใจของชาติในการสนับสนุน (Nationally Determined Contributions: NDCs) ลดอัตราการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกลงครึ่งหนึ่งในปีค.ศ. 2020 และต้องไม่มีการเพิ่มอีกต่อไปในปีค.ศ.2030</p> <p>ต่อมาได้มีการประชุมผู้นำประเทศที่กรุงนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกาและได้ประกาศปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) ขึ้น ให้ประเทศต่างๆ ที่มีพื้นที่ป่าไม้ลดอัตราการสูญเสียพื้นที่ป่าลงจนไม่มีการสูญเสียในปีค.ศ. 2030</p>	<p>1. ใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างยั่งยืนและการจัดการแหล่งน้ำอย่างยั่งยืน 2. ปลุกสร้างป่าเพิ่มและปลูกป่าเพื่อฟื้นฟูสภาพ และ 3. ให้ความสำคัญกับการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาการกลายสภาพเป็นทะเลทรายและผลกระทบจากภัยแล้ง จึงทำให้เห็นว่าความสำคัญของการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทรายคือการปลูกป่า ซึ่งมีความสอดคล้องกันอย่างยิ่งวุดกับเนื้อหาของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ และผลพลอยได้จากการเพิ่มพื้นที่ป่า คือการเพิ่มแหล่งที่อยู่ตามธรรมชาติ ซึ่งสอดคล้องกับอนุสัญญาความหลากหลายทางชีวภาพ รวมไปถึงประโยชน์ทางอ้อมในการลดความเสี่ยงแรงของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ</p>	<p>กำหนดให้มีพื้นที่ป่าไม้ทั่วประเทศอย่างน้อยในอัตราร้อยละ ของ 40 พื้นที่ประเทศ แบ่งเป็นป่าเพื่อการอนุรักษ์ อัตราร้อยละ ของ 25 พื้นที่ประเทศ และป่าเพื่อเศรษฐกิจ อัตราร้อยละ ของ 15 พื้นที่ประเทศ</p> <p>จากนโยบายป่าไม้แห่งชาติมีวัตถุประสงค์สอดคล้องกับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ และการมีวัตถุประสงค์เพิ่มพื้นที่ป่าไม้ ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพเพิ่มขึ้น ทั้งยังลดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้น เช่น การกัดเซาะชายฝั่งของน้ำทะเล อุทกภัย ฯลฯ และลดปัญหาความเสื่อมโทรมของที่ดิน ต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย</p>

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

2.1 ปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests)

การประชุม Climate Summit 2014 จัดขึ้นเมื่อวันที่ 23 กันยายน พ.ศ. 2557 ณ สำนักงานสหประชาชาติ นครนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ในที่ประชุมดังกล่าว ประมุขและหัวหน้ารัฐบาล 130 ประเทศ ร่วมกันแสดงเจตนารมณ์ในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและแสดงเจตนารมณ์ทางการเมืองในการสนับสนุนการจัดทำข้อตกลงฉบับใหม่ให้แล้วเสร็จภายในปี พ.ศ. 2558 โดยหนึ่งในประเด็นที่ประชุมภายใต้กรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) ให้ความสำคัญ คือ ผลกระทบจากภาคป่าไม้ต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งในการประชุม Climate Summit ก่อให้เกิดปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) ขึ้น

ที่มา: กระทรวงการต่างประเทศ www.mfa.go.th

2.1.1 สารสำคัญของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests)

ประกอบด้วย

1. เป็นปฏิญญาที่ไม่มีข้อผูกพันทางกฎหมาย (Non-Legally Binding Political Declaration)
2. กำหนดให้ประเทศที่เข้าร่วมลงนามปฏิญญาฯ ลดอัตราการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ลงให้ได้อย่างน้อยครึ่งหนึ่ง ภายในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ.2020)
3. กำหนดเป้าหมายระดับสูงเพื่อหยุดการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ภายในปี พ.ศ. 2573 (ค.ศ.2030)
4. ส่งเสริมการฟื้นฟูสภาพป่าไม้และพื้นที่เพาะปลูกให้ได้ขนาดพื้นที่ 350 ล้านเฮกเตอร์ นับได้ว่ามีขนาดใหญ่กว่าอินเดีย
5. เชื่อมโยงไปถึงเรื่องของการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ภายใต้กรอบการดำเนินงานเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่า (Reducing Emissions from Deforestation and Forest Degradation: REDD+)
6. แนวทางการอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าไม้ฉบับนี้ส่งผลให้เกิดประโยชน์ในด้านการเติบโตทางเศรษฐกิจ การบรรเทาความยากจน หลักนิติธรรม ความมั่นคงทางอาหาร ความยืดหยุ่นด้านภูมิศาสตร์ และความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนให้เข้ามามีส่วนร่วมและบทบาทในกระบวนการตัดสินใจ

2.1.2 เป้าหมาย 10 ประการ เพื่อรองรับการดำเนินการตามปฏิญญาครนินวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีดังนี้

เป้าหมาย 1 ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าอย่างน้อยครึ่งหนึ่งในปี ค.ศ. 2020 และหยุดการสูญเสียพื้นที่ป่าให้ได้ในปี ค.ศ. 2030

- ปริมาณการสูญเสียพื้นที่ป่าในแต่ละปี
- ปริมาณพื้นที่ป่าธรรมชาติที่สูญเสียไปในแต่ละปี

เป้าหมาย 2 สนับสนุนให้ลดการทำลายพื้นที่ป่าเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร

- ข้อมูลผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรต่างๆ
- บริษัทและหน่วยงานที่สนับสนุนลดการทำลายพื้นที่ป่า

เป้าหมาย 3 ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจอื่นๆ

- การสร้างถนน เขื่อน สิ่งก่อสร้างต่างๆ ที่ส่งผลต่อการลดลงของพื้นที่ป่า

เป้าหมาย 4 สนับสนุนทางเลือกอื่นๆ ในการลดการสูญเสียพื้นที่ป่า จากความต้องการใช้งานพื้นฐานของมนุษย์ และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน

- ปริมาณการใช้เชื้อเพลิงจากไม้
- ปัจจัยด้านเศรษฐศาสตร์ที่ส่งผลต่อปริมาณการใช้เชื้อเพลิง

เป้าหมาย 5 เพิ่มพื้นที่ป่าให้ได้ในปี ค.ศ. 2020 และค.ศ. 2030

- กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูพื้นที่ป่า
- การปลูกป่า การฟื้นฟูป่า และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มพื้นที่ป่าของประเทศสมาชิก

เป้าหมาย 6 การอนุรักษ์ฟื้นฟูพื้นที่ป่าที่เป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายกับการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยมุ่งหวังเพื่อเพิ่มปริมาณป่าไม้ภายในปี ค.ศ. 2030

- การใช้เป้าหมายสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อการอนุรักษ์พื้นที่ป่าไม้
- การใช้เป้าหมายสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อการฟื้นฟูป่าไม้

เป้าหมาย 7 ยับยั้งการเพิ่มขึ้นของสภาพภูมิอากาศโลกไม่ให้เกิน 2 องศาเซลเซียส

- การปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการใช้ที่ดินเมื่อเทียบกับข้อตกลงปารีส
- การปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการใช้ที่ดินเมื่อเทียบกับความรับผิดชอบของประเทศสมาชิก

เป้าหมาย 8 พัฒนากลยุทธ์เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

- จำนวนเงินสนับสนุนจากประเทศต่างๆ
- ค่าใช้จ่ายที่ใช้เพื่อกำหนดนโยบายและมาตรการต่างๆ ในประเทศ

- การสนับสนุนเงินทุนจากภาคเอกชน

เป้าหมาย 9 สนับสนุนรางวัลสำหรับประเทศที่ลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

- ปริมาณเงินทุน และการเบิกจ่ายเงินทุนจากโครงการต่างๆ
- มูลค่าของตลาดคาร์บอน

เป้าหมาย 10 สร้างธรรมาภิบาลในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้ชนพื้นเมืองตระหนักถึงสิทธิในพื้นที่และทรัพยากรของตน

- ออกนโยบายในการจัดการพื้นที่ป่า
- สร้างความเข้มแข็งของกฎหมายด้านป่าไม้
- สิทธิของชนพื้นเมืองในการใช้ทรัพยากรที่ดินและป่าไม้

ที่มา: Climate Focus 2017

2.2 การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน เมื่อปี พ.ศ. 2535

ความเป็นมา

การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (United Nations Conference on Sustainable Development: UNCSD) เกิดขึ้นเนื่องจากองค์การสหประชาชาติให้ความสนใจในเรื่องของสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง โดยเริ่มจัดการประชุมระหว่างประเทศเรื่องสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ (Human Environment) ในปี พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972) ณ กรุงสตอกโฮล์ม ราชอาณาจักรสวีเดน ทำให้เรื่องสิ่งแวดล้อมได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางในประชาคมระหว่างประเทศ ต่อมาในปี พ.ศ. 2526 (ค.ศ. 1983) องค์การสหประชาชาติได้จัดตั้งคณะกรรมการโลกเรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environment and Development) หรือที่เรียกว่า Brundtland Commission เพื่อทำการศึกษาในเรื่องการสร้างสมดุลระหว่างสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา และได้เผยแพร่เอกสารที่มีความสำคัญมากฉบับหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ เรียกว่า Our Common Future หรือ "Brundtland Report" นำเสนอแนวความคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development)

ผลจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ผ่านมา ทำให้เกิดการประชุมต่อเนื่องมาอีก 2 ครั้ง ซึ่งคณะผู้แทนจากประเทศไทยได้เข้าร่วม คือ

ครั้งที่ 1 การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (The United Nations Conference on Environment and Development: UNCED) หรือการประชุมสุดยอดของโลก (Earth Summit) หรือการประชุมริโอ ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล เมื่อเดือน

มิถุนายน พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992) การประชุมดังกล่าวเป็นการประชุมระดับผู้นำประเทศ ที่มีจุดมุ่งหมายในการกำหนดยุทธศาสตร์ว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาในทุกสาขาสำหรับประชาคมโลก เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไปในอนาคต ผลจากการประชุมผู้นำประเทศต่างๆ ได้ร่วมกันรับรองปฏิญญาริโอว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (Rio Declaration) แผนปฏิบัติการ 21 (Agenda 21) เพื่อขจัดความยากจน ลดช่องว่างของการพัฒนาระหว่างประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศด้อยพัฒนา และให้ความสำคัญกับประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมผ่านการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งคำนึงถึงหลักการปกป้องสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในทุกระดับ นอกจากนี้ยังเป็นจุดริเริ่มของกรอบการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ ได้แก่ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (CBD) อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อสู้กับการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (UNCCD) และคณะกรรมการว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (United Nations Commission on Sustainable Development)

ครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2545 องค์การสหประชาชาติจัดการประชุมสุดยอดโลกว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (World Summit on Sustainable Development, WSSD) หรือการประชุม Rio+10 ณ นครโจฮันเนสเบิร์ก สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ เพื่อทบทวนความสำเร็จและความล้มเหลวของประเทศต่าง ๆ ในการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการ 21 รวมถึงพันธกรณีของข้อตกลงและอนุสัญญาต่าง ๆ ที่เป็นผลมาจากการประชุม Earth Summit เมื่อปี พ.ศ. 2535 รวมทั้งเน้นการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายเพื่อให้มีการดำเนินการที่เป็นรูปธรรมในอันที่จะบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน มีผลลัพธ์ (Outcome) ที่สำคัญ ได้แก่ Type I Outcome เป็นเอกสารที่มีลักษณะเป็นพันธกรณี ได้แก่ ปฏิญญาโจฮันเนสเบิร์ก (Johannesburg Declaration) และแผนการดำเนินงานโจฮันเนสเบิร์ก (Johannesburg Plan of Implementation, JPOI) และ Type II Outcome ซึ่งมีลักษณะของความเป็นหุ้นส่วนหรือข้อริเริ่ม (Partnership/Initiatives) เสริมเติมจากข้อตกลงระหว่างรัฐบาล

ต่อมาในปี พ.ศ. 2555 มีการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (Rio+20) เกิดขึ้นจากมติที่ A/RES/64/236 ของที่ประชุมสมัชชาแห่งสหประชาชาติ (United Nations General Assembly: UNGA) สมัยที่ 64 เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2552 ให้จัดการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2012 (UNCSD) หรือ การประชุมริโอ ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล เพื่อให้ฝ่ายการเมืองมาร่วมกันให้คำมั่นต่อการดำเนินการด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนอีกครั้ง รวมทั้งรับทราบความก้าวหน้าในการดำเนินการและร่วมกันแก้ปัญหา อุปสรรคของการดำเนินการครอบคลุม 2 หัวข้อหลัก ได้แก่ การดำเนินงานตามแนวทางเศรษฐกิจสีเขียวในบริบทของการพัฒนาที่

ยั่งยืนและแก้ไขปัญหาความยากจน (Green economy within the context of sustainable development and poverty eradication) และกรอบสถาบันระหว่างประเทศด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน (Institutional framework for sustainable development)

ที่มา: กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม <http://oic.mnre.go.th/>

2.3 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC)

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) ได้รับการลงนามรับรองเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992) ณ สำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติ นครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ต่อมาประเทศต่างๆ ทั่วโลก จำนวนกว่า 150 ประเทศ ได้ลงนามให้ความเห็นชอบในระหว่างการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (UNCED) หรือการประชุมสุดยอดโลก (Earth Summit) เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992) จุดประสงค์หลักของอนุสัญญาฯ เพื่อหาแนวทางยับยั้งการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับมนุษย์ โดยรักษาระดับความเข้มข้นของก๊าซเรือนกระจกในบรรยากาศให้คงที่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อระบบสภาวะอากาศ และเป็นการดำเนินการร่วมกันของทุกประเทศภาคีสมาชิกที่อาศัยการมีส่วนร่วมและการแก้ปัญหาร่วมกันระหว่างประเทศที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพตามหลักการความรับผิดชอบร่วมกันในระดับที่แตกต่างกัน (Common but Differentiated Responsibility: CBDR) และเป็นไปตามความสามารถและสภาพเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ การดำเนินงานภายใต้อนุสัญญานี้ ได้มีการแบ่งประเทศภาคีออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ประเทศในกลุ่มภาคผนวกที่ I (Annex I) ประเทศในกลุ่มภาคผนวกที่ II (Annex II) และประเทศ นอกกลุ่มภาคผนวกที่ I (Non Annex I) โดยประเทศในกลุ่มภาคผนวกที่ I คือ ประเทศพัฒนาแล้ว (Industrialised Countries) และ II คือ ประเทศที่อยู่ในระหว่างการเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจ (Countries with Economies in Transition) ส่วนประเทศในกลุ่มนอกภาคผนวกที่ I ประกอบด้วยประเทศกำลังพัฒนา ต่อมาได้มีการปรับปรุงและเปิดให้ประเทศต่างๆ ยื่นเอกสารทำสัตยาบัน และครบตามจำนวนที่กำหนดในปี พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) ดังนั้น อนุสัญญาระหว่างประเทศฉบับนี้จึงมีผลบังคับใช้นับจากปี พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) เป็นต้นมา การดำเนินงานของอนุสัญญาสรุปได้ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 กิจกรรมต่างๆ ในการก่อตั้งและดำเนินการตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (อุทิส กูญอินทร์, 2560)

ปี พ.ศ. (การประชุมสมัชชาภาคี)	กิจกรรมสำคัญที่ดำเนินการ
2522 (ค.ศ. 1979)	การประชุมครั้งแรกเกี่ยวกับปัญหาสภาพภูมิอากาศของโลก ยอมรับว่าการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นปัญหาร้ายแรง วัตถุประสงค์สูงสุดของการประชุมคือ “รักษาปริมาณก๊าซเรือนกระจกในบรรยากาศให้คงที่ในระดับที่ไม่ก่อผลร้ายแรงต่อระบบอากาศ”
2531 (ค.ศ. 1988)	ประเทศต่างๆ รวมตัวกันก่อตั้งคณะผู้เชี่ยวชาญระหว่างประเทศว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (International Panel on Climate Change, IPCC)
2533 (ค.ศ. 1990)	IPCC เสนอรายงานฉบับแรกถึงปัญหาและข้อเสนอแนะ UNGA (United Nations General Assembly) มีมติเห็นชอบให้เริ่มทำการต่อรองในการจัดตั้งสนธิสัญญา
2535 (ค.ศ. 1992)	นำเสนอร่างอนุสัญญาเข้าที่ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (UNCED) ที่ประชุมให้ความเห็นชอบและให้ดำเนินการก่อตั้งอนุสัญญา (UNFCCC) มีเป้าหมายที่ <ul style="list-style-type: none"> ● ยอมรับว่ามีปัญหา ● ก่อตัวเป้าหมายที่สูงส่งแต่ชัดเจน ● กำหนดให้เป็นภาระของประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นผู้นำทาง ● นำการให้ทุนใหม่ที่เกี่ยวกับกิจกรรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศสู่ประเทศที่กำลังพัฒนา ● ติดตามสิ่งที่ก่อปัญหาและหาว่าควรดำเนินการอย่างไร ● จุดการเริ่มต้นแนวทางก่อความสมดุลที่ละเอียดอ่อน ● เริ่มทำการพิจารณาต่างๆ ไปเกี่ยวกับการปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
2537 (ค.ศ. 1994)	อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศมีผลบังคับใช้
2538 (ค.ศ. 1995) (COP1)	การประชุมสมัชชาภาคีครั้งแรกที่กรุงเบอร์ลิน ประเทศรัสเซีย เป็นการต่อรองหาแนวทางร่างพิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol)
2540 (ค.ศ. 1997) (COP3)	ที่ประชุมสมัชชาภาคีมีมติเห็นชอบกับพิธีสารเกียวโต ที่ประชุมได้ทำการเสนอแนะการดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดของพิธีสารดังกล่าว
2541 (ค.ศ. 1998) (COP4)	เริ่มแผนปฏิบัติการบัวโนสไอเรส (Buenos Aires Plan of Action) เพื่อดำเนินการตอบสนองต่อพิธีสารเกียวโต
2544 (ค.ศ. 2001) (COP7)	ข้อตกลงมาราเคช (Marrakesh Accord) ได้มีมติเห็นชอบข้อตกลงกรุงบอนน์ (the Bonn Agreements) ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีของข้อตกลงนี้

ปี พ.ศ. (การประชุมสมัชชาภาคี)	กิจกรรมสำคัญที่ดำเนินการ
2548 (ค.ศ. 2005) (COP11)	<p>พิธีสารเกียวโตมีผลบังคับใช้ มีสาระสำคัญดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> • ยืนยันต่อภาคีสมาชิกโดยการก่อตั้งข้อผูกพันระดับนานาชาติถึงเป้าของการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก • วางภาระให้หนักกับประเทศที่พัฒนาแล้วภายใต้หลักการที่ว่าเหมือนกันแต่จำแนกต่างกันในด้านความรับผิดชอบ • กำหนดข้อสัญญาในช่วงแรกเรื่องนี้เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 2008 และสิ้นสุดในปี ค.ศ. 2012 ให้ลดก๊าซเรือนกระจกให้ได้ร้อยละ 5 เทียบกับระดับของปี ค.ศ. 1990 • การปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมข้อกำหนดในปี ค.ศ. 2012 สำหรับข้อสัญญาในช่วงที่สองที่เริ่มต้นในปี ค.ศ. 2013 และสิ้นสุดในปี ค.ศ. 2020 (ต้องลดก๊าซเรือนกระจกลงร้อยละ 18 เทียบกับระดับของปี ค.ศ. 1990)
2550 (ค.ศ. 2007) (COP13)	<p>แผนปฏิบัติการบาหลิ (Bali Action Plan) ได้ก่อตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจว่าด้วยความร่วมมือระยะยาวภายใต้อนุสัญญา (Ad Hoc Working Group on Long-Term Cooperative Actions under the Convention, AWG-LCA) และคณะทำงานเฉพาะกิจว่าด้วยพันธกรณีต่อเนื่องสำหรับประเทศในภาคผนวกที่ 1 ภายใต้พิธีสารเกียวโต (Ad Hoc Working Group on Further Commitment for Annex I Parties under the Kyoto Protocol, AWG-KP)</p>
2552 (ค.ศ. 2009) (COP15)	<p>ก่อตั้งเอกสารโคเปนเฮเกน แอคคอร์ด (Copenhagen Accord)</p>
2553 (ค.ศ. 2010) (COP16)	<p>ก่อตั้งข้อตกลงแคนคูน (The Cancun Agreement)</p>
2554 (ค.ศ. 2011) (COP17)	<p>ผลการเจรจาเดอร์บัน (Durban Outcome) เริ่มดำเนินการต่อเรื่องเกี่ยวกับโครงการพัฒนาความก้าวหน้าเกี่ยวข้องกับข้อตกลงฉบับใหม่</p>
2555 (ค.ศ. 2012) (COP18)	<p>รับรองข้อตกลงสินใจโดฮา (Doha Climate Gateway) มีมติเห็นชอบข้อสรุปของ AWG-LCA และ AWG-KP</p>
2556 (ค.ศ. 2013) (COP19)	<p>ก่อตั้งกลไกระหว่างประเทศว่าด้วยการสูญเสียและความเสียหาย (The Warsaw International Mechanism on Loss and Damage)</p>
2557 (ค.ศ. 2014) (COP20)	<p>ก่อตั้งการเรียกร้องลิมาเพื่อการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศ (Lima Call for Climate Action)</p>
2558 (ค.ศ. 2015) (COP21)	<p>ก่อตั้งข้อตกลงปารีส (Paris Agreement)</p>
2559 (ค.ศ. 2016) (COP22)	<p>ข้อตกลงปารีสมีผลบังคับใช้ในวันที่ 14 พฤศจิกายน ค.ศ. 2016 (CMA1)</p>
2561 (ค.ศ. 2018)	<p>กำหนดการมีมติเห็นชอบเกี่ยวกับเอกสารกฎข้อบังคับปารีส</p>

2.3.1 การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 21 (COP21)

การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 21 (Conference of the Parties 21: COP21) จัดในกรุงปารีส ปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ณ ประเทศฝรั่งเศส มีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อจัดทำความตกลงใหม่ Paris Agreement แทนพิธีสารเกียวโตที่ใกล้หมดวาระลงในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) พิธีสารเกียวโตเป็นพิธีสารที่เน้นเรื่องการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศพัฒนาแล้วเท่านั้น แต่ประเทศพัฒนาแล้วที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูง เช่น สหรัฐอเมริกา ไม่ได้เข้าร่วมเป็นภาคี ซึ่งการประชุม COP21 เป็นการประชุมที่มีความเข้มข้น และมีความคาดหวังสูงจากภาคส่วนต่างๆ ต่อผลสำเร็จของการประชุม ประกอบด้วยประชุมใหญ่และประชุมย่อยในเวทีคู่ขนาน 5 เวทีหลัก ได้แก่ การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาฯ (COP), การประชุมรัฐภาคีพิธีสารเกียวโต (Conference of the Parties serving as the meeting of the Parties to the Kyoto Protocol: CMP), การประชุมองค์กรย่อยด้านวิทยาศาสตร์ (Subsidiary Body for Scientific and Technological Advice: SBSTA), การประชุมองค์กรย่อยด้านการดำเนินงาน (Subsidiary Body for Implementation: SBI) และการประชุมคณะทำงานเฉพาะกิจ Durban Platform ว่าด้วยการเพิ่มการดำเนินงาน (Ad Hoc Working Group on Durban Platform for Enhanced Action: ADP) โดยผู้เข้าร่วมประชุม ประกอบด้วยผู้แทนรัฐภาคีอนุสัญญา จำนวน 195 ประเทศ ผู้เข้าร่วมประชุมจากองค์กรนานาชาติต่างๆ และสื่อมวลชนเป็นจำนวนกว่า 50,000 คน

ความตกลงปารีส (Paris Agreement)

เป็นความตกลงที่ "ทุกคนมีส่วนร่วม" ก่อตัวขึ้นในการประชุมรัฐภาคีของอนุสัญญา UNFCCC ในสมัยที่ 21 โดยมี 6 ประเด็นหลัก คือ

(1) การลดก๊าซเรือนกระจก กำหนดเป้าหมายร่วมกันระดับโลกในการรักษาการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิเฉลี่ยโลกให้ต่ำกว่า 2 องศาเซลเซียส และจะพยายามรักษาเป้าหมายการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิไม่ให้เกิน 1.5 องศาเซลเซียส เพื่อลดความเสี่ยงจากผลกระทบรุนแรง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมถึงกำหนดให้ทุกประเทศจัดทำเป้าหมายการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศส่งทุกๆ 5 ปี และให้มีการรายงานผลการดำเนินงานเพื่อประเมินผลการบรรลุเป้าหมาย

(2) การปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ กำหนดความร่วมมือเพื่อยกระดับการดำเนินงานด้านการปรับตัวและรับมือกับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา

(3) การสนับสนุนทางการเงิน กำหนดให้ประเทศพัฒนาแล้วสนับสนุนทางการเงินแก่ประเทศกำลังพัฒนาในการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมาย

(4) การพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยี เสริมศักยภาพให้กลไกความร่วมมือทางเทคโนโลยีที่มีอยู่ และพิจารณาสนับสนุนทางการเงิน

(5) การเสริมสร้างศักยภาพ เสริมสร้างกลไกความร่วมมือในการพัฒนาศักยภาพของประเทศกำลังพัฒนา

(6) ความโปร่งใสในการดำเนินงานและการให้การสนับสนุน สร้างกรอบการดำเนินงานให้เกิดความโปร่งใสร่วมกัน

ความตกลงปารีส เป็นข้อตกลงที่ทุกภาคีมีส่วนร่วม ทุกประเทศมีพันธกรณีที่ต้องส่งเป้าหมายการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยแต่ละประเทศเป็นผู้กำหนดเป้าหมายของตนเองที่สอดคล้องกับศักยภาพประเทศ แต่เป้าหมายควรมีความก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ และให้ประเทศพัฒนาแล้วสนับสนุนการดำเนินงานของประเทศกำลังพัฒนา ผลสำเร็จของการเจรจา Paris Agreement คือ ทุกภาคีเห็นชอบกับการเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะประเทศที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกขนาดใหญ่ ซึ่งมีทั้งประเทศพัฒนาแล้ว และประเทศที่กำลังพัฒนา

ประเทศไทยได้จัดส่งเป้าหมายลดก๊าซเรือนกระจกสำหรับปี ค.ศ.2030 ได้กำหนดเป้าหมายระยะยาวในการลดก๊าซเรือนกระจกลงร้อยละ 20-25 ของปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกกรณีปกติในปี พ.ศ. 2573 และได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี (เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2558) ประเทศไทยตั้งใจดำเนินการเองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขั้นต่ำร้อยละ 20 และอาจสามารถทำได้ถึงร้อยละ 25 หากได้รับการสนับสนุนที่เพียงพอจากกลไกความร่วมมือระหว่างประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2573 การกำหนดเป้าหมายที่ร้อยละ 20-25 มีฐานการคำนวณมาจากเป้าหมายที่กำหนดในแผนต่างๆ ที่ได้รับความเห็นชอบแล้วจากคณะรัฐมนตรี ได้แก่ แผนพัฒนากำลังผลิตไฟฟ้า พ.ศ. 2558-2579 แผนแม่บทการพัฒนาาระบบโครงข่ายสมาร์ตกริด พ.ศ. 2558-2579 แผนอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. 2558-2579 และแผนพัฒนาพลังงานทดแทน และพลังงานทางเลือก พ.ศ. 2558-2579 แผนแม่บทในการพัฒนาระบบการขนส่งที่ยั่งยืนและลดปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574 เป็นต้น นอกจากภาคพลังงานแล้ว ในภาคส่วนอื่นๆ มีแนวทางการดำเนินการที่ช่วยลดก๊าซเรือนกระจก ได้แก่ การส่งเสริมระบบขนส่งมวลชน การเพิ่มพื้นที่ป่า การลดการเผาในภาคเกษตร การจัดการขยะและน้ำเสีย การเปลี่ยนของเสียให้เป็นพลังงาน เป็นต้น

ที่มา: สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม www.onep.go.th

ปฏิญญานครนิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้เริ่มมาจากการประชุม Climate Summit ที่นครนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2557 สอดคล้องกับความตกลงปารีสในมาตราที่ 5 กล่าวคือ ภาคีควรได้รับการสนับสนุนให้ดำเนินการและสนับสนุนด้านอื่นๆ เช่น การชำระเงินตามผลงานกรอบที่มีอยู่และระบุไว้ในแนวทางภายใต้อนุสัญญา เพื่อเป็นแนวนโยบายและสิ่งจูงใจที่เป็นบวกสำหรับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก จากการตัดไม้ทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่า และบทบาทของการอนุรักษ์การจัดการที่ยั่งยืนด้านป่าไม้และเพิ่มประสิทธิภาพของการกักเก็บคาร์บอนในป่าของประเทศที่กำลังพัฒนา และวิธีการทางเลือกอื่นๆ เช่น แนวทางการลดผลกระทบร่วมและการปรับตัวเพื่อการจัดการอย่างยั่งยืนและ ความสำคัญของการสร้างแรงจูงใจในการลดการปล่อยคาร์บอนและเพิ่มปริมาณการกักเก็บคาร์บอนในผืนป่า

2.3.2 การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 22 (COP22)

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอันเนื่องมาจากการเพิ่มขึ้นของปริมาณก๊าซเรือนกระจกในชั้นบรรยากาศอย่างต่อเนื่องนั้นเป็นสิ่งที่ทั่วโลกให้ความสำคัญและเห็นความจำเป็นที่ต้องมีการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้ ในปี พ.ศ. 2531 (ค.ศ.1988) โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Environment Programme: UNEP) ร่วมกับองค์การอุตุนิยมวิทยาโลก (World Meteorological Organization: WMO) ได้จัดตั้งคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Intergovernmental Panel on Climate Change: IPCC) เพื่อเป็นหน่วยงานกลางในการศึกษาให้ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ ทั้งในด้านเทคนิค เศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนสร้างความรู้ความเข้าใจด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ จากจุดเริ่มต้นดังกล่าว อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change) หรือ อนุสัญญา UNFCCC (ตารางที่ 2.2) จึงได้รับการรับรองเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2535 (ค.ศ. 1992) และเปิดให้รัฐภาคีลงนามในอีกหนึ่งเดือนต่อมา ระหว่างการประชุม United Nations Conference on Environment and Development (UNCED) หรือที่รู้จักกันในนามของ Earth Summit ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 21 มีนาคม 2537 (ค.ศ. 1994) ปัจจุบันมีประเทศเข้าร่วมรวมทั้งสิ้นจำนวน 197 ประเทศ (ข้อมูล ณ วันที่ 1 มกราคม 2559) ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นรัฐภาคีอนุสัญญาเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 2537 ได้ส่งผู้แทนประเทศเข้าร่วมการประชุมสมัชชารัฐภาคี ตลอดจนกรอบอนุสัญญา UNFCCC ในมาตรา 2 ได้กำหนดเป้าหมายสูงสุด (Ultimate Objective) ของอนุสัญญาว่า “เพื่อรักษาความเข้มข้นของก๊าซเรือนกระจกในชั้นบรรยากาศให้มีค่าคงที่และอยู่ในระดับที่

ไม่ก่อให้เกิดการรบกวนจากมนุษย์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อระบบภูมิอากาศโลก” โดยให้เป็นไปตามหลักการที่ระบุในมาตรา 3 ของอนุสัญญาที่ว่ารัฐภาคีต้องปกป้องระบบภูมิอากาศเพื่อประโยชน์ของคนรุ่นปัจจุบันและอนาคตของมนุษยชาติ บนพื้นฐานของความเท่าเทียมกัน (equity) และเป็นไปตามความรับผิดชอบร่วมในระดับที่แตกต่าง (Common but differentiated responsibilities: CBDR) และเป็นไปตามขีดความสามารถ (respective capabilities) โดยประเทศพัฒนาแล้วควรเป็นผู้นำในการต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตารางที่ 2.2 การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ตามความตกลงพหุ-ภาคีด้านสิ่งแวดล้อม (Multilateral environmental agreement: MEA)

วันที่รับรอง	9 พฤษภาคม 2535 (ค.ศ. 1992)
วันที่มีผลใช้บังคับ	21 มีนาคม 2537 (ค.ศ. 1994)
จำนวนภาคี	197 ภาคี (ข้อมูล ณ วันที่ 1 มกราคม 2559)
หลักการสำคัญ	<ul style="list-style-type: none"> - การปกป้องระบบสภาพภูมิอากาศเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติรุ่นปัจจุบันและรุ่นอนาคต - หลักความเป็นธรรม (Equity) - หลักความรับผิดชอบร่วมกันในระดับที่แตกต่าง โดยคำนึงถึงขีดความสามารถของแต่ละภาคี (Common but differentiated responsibilities and respective capabilities) - ความต้องการเฉพาะด้านและสถานการณ์พิเศษของภาคีประเทศกำลังพัฒนา - การใช้มาตรการป้องกันล่วงหน้า (Precautionary measures) - สิทธิในการพัฒนาที่ยั่งยืน (Right to sustainable development) - ความร่วมมือ (Cooperation)
พันธกรณีของภาคีตามภาคผนวกของอนุสัญญา	<p>- ทุกภาคีมีพันธกรณีในการจัดเตรียมและแจ้งข้อมูลบัญชีก๊าซเรือนกระจกแห่งชาติ และข้อมูลอื่นๆ ตามที่กำหนดแก่ที่ประชุมรัฐภาคี จัดทำและดำเนินงานแผนงานที่กำหนดมาตรการลดก๊าซเรือนกระจกและมาตรการในการปรับตัว รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมือในด้านต่างๆ เป็นต้น โดยอนุสัญญาแบ่งกลุ่มภาคีตามภาคผนวก ดังนี้</p> <p><u>ภาคีในภาคผนวกที่ 1 (Annex I Parties):</u> ได้แก่ กลุ่มประเทศพัฒนาแล้วที่มีพันธกรณีในการกำหนดนโยบายแห่งชาติและดำเนินมาตรการเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก</p> <p><u>ภาคีในภาคผนวกที่ 2 (Annex II Parties):</u> ได้แก่ กลุ่มประเทศพัฒนาแล้วที่มีพันธกรณีในการให้การสนับสนุนทางการเงินและเทคโนโลยีแก่ประเทศกำลังพัฒนาในการดำเนินงานตามอนุสัญญา</p> <p style="text-align: right;">ประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนา และจัดอยู่ในกลุ่มภาควิชาการนอกภาคผนวกที่ 1</p>

	(Non-Annex I Parties) จึงไม่มีพันธกรณีตามที่กำหนดสำหรับภาคีในภาคผนวกที่ 1 และ 2
องค์กรที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ อนุสัญญา	<ul style="list-style-type: none"> - ที่ประชุมรัฐภาคี (Conference of the Parties: COP) - สำนักเลขาธิการ - องค์กรย่อยเพื่อให้คำปรึกษาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Subsidiary Body for Scientific and Technological Advice: SBSTA) - องค์กรย่อยด้านการดำเนินงาน (Subsidiary Body for Implementation: SBI)
ตราสารกฎหมายที่ รับรองภายใต้อนุสัญญา	<ul style="list-style-type: none"> - พิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) - ข้อแก้ไขโดฮา (Doha Amendment to the Kyoto Protocol) - ความตกลงปารีส (Paris Agreement)

ที่มา: องค์กรการบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)

2.4 อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ

(Convention on Biological Diversity: CBD)

ความหลากหลายทางชีวภาพมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจ สังคม วิทยาศาสตร์ การศึกษา วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม พันธุกรรม นันทนาการ และความสวยงามซึ่งมีอิทธิพลต่อจิตใจของมนุษย์ ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังลดลงอย่างรวดเร็วเพราะกิจกรรมของมนุษย์ มนุษย์จึงจำเป็นต้องอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน ประเทศต่างๆ มีสิทธิในทรัพยากรชีวภาพที่ตนมีอยู่ แต่ต้องรับผิดชอบให้ทรัพยากรชีวภาพมีความยั่งยืน ประเทศต่างๆ จึงต้องจัดทำกลยุทธ์ แผนงาน หรือโครงการเพื่ออนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน ทำให้ประชาชนเข้าใจและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพ คุ้มครองสายพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ และจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์และคุ้มครองความหลากหลายทางชีวภาพ พื้นที่ระบบนิเวศที่เสื่อมโทรม และเพิ่มประชากรของสายพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ ควบคุมความเสี่ยงภัยที่เกิดจากเทคโนโลยีชีวภาพ (Bio-Safety) ประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมในโครงการที่คุกคามต่อความหลากหลายทางชีวภาพ ควบคุมและขจัดชนิดพันธุ์ต่างถิ่นที่เป็นภัยต่อระบบนิเวศ ถิ่นที่อยู่อาศัย หรือต่อชนิดพันธุ์ของท้องถิ่น และใช้ภูมิปัญญาของชาวพื้นเมืองในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ที่เกิดขึ้น แต่ประเทศต่างๆ ต้องเอื้อประโยชน์อย่างเป็นธรรมและเท่าเทียมกัน ประเทศที่กำลังพัฒนาสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีที่ปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีซึ่งใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติของตน และได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากประเทศพัฒนาผ่านหน่วยงานของสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา

อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992) (CBD) เปิดให้รัฐต่าง ๆ ลงนามในวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992) ณ ที่ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (United Nations Conference on Environment and Development: UNCED) ได้รับการยอมรับว่าเป็นอนุสัญญาหลักที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทางชีวภาพ อนุสัญญานี้มีบทบัญญัติที่ครอบคลุมกว้างขวางทั้งในแง่พื้นที่ที่ใช้บังคับและในแง่เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการความหลากหลายทางชีวภาพ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนและการแบ่งปันประโยชน์อย่างเท่าเทียมและยุติธรรมในการเข้าถึงและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติระหว่างรัฐภาคี

หลักการหลายประการตามอนุสัญญานี้มาจากปฏิญญากรุงสต็อกโฮล์มว่าด้วยสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972) (Stockholm Declaration on Human Environment, 1972) เช่น หลักการที่ 2 ทรัพยากรธรรมชาติของโลกรวมทั้งอากาศ น้ำ ดิน พืช และสัตว์ และตัวอย่างของระบบนิเวศทางธรรมชาติต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองเพื่อประโยชน์ของชนรุ่นปัจจุบันและอนาคต โดยการวางแผนหรือการจัดการอย่างรอบคอบระมัดระวัง หลักการที่ 3 ความสามารถของโลกในการผลิตทรัพยากรที่เกิดขึ้นใหม่ได้ (renewable resources) ต้องได้รับการชำระไว้และในกรณีที่ทำไม่ได้ต้องฟื้นฟูหรือปรับปรุงทรัพยากรดังกล่าว และหลักการที่ 4 มนุษย์มีความรับผิดชอบพิเศษที่ต้องปกป้องและจัดการอย่างชาญฉลาดต่อมรดกของสิ่งมีชีวิตในป่าและถิ่นที่อยู่ของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ซึ่งในขณะนี้ตกอยู่ในภัยอันตรายอย่างใหญ่หลวงจากปัจจัยด้านลบต่างๆ ร่วมกัน จึงต้องให้ความสำคัญต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติรวมทั้งสิ่งมีชีวิตในป่าและต้องอยู่ในการวางแผนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ เป็นต้น ในขณะเดียวกันอนุสัญญาฯ ก็ได้ยอมรับสิทธิอธิปไตยของรัฐเหนือทรัพยากรด้านชีวภาพ และความรับผิดชอบของรัฐในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและการใช้ทรัพยากรด้านชีวภาพในลักษณะที่ยั่งยืน เช่นเดียวกับหลักการที่ 21 ของปฏิญญากรุงสต็อกโฮล์มฯ ที่ว่า รัฐมีสิทธิอธิปไตยตามกฎหมายระหว่างประเทศ ในการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรของตนตามนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมของตน และมีความรับผิดชอบแน่วแน่ไว้ว่า กิจกรรมในเขตอำนาจหรือการควบคุมของตนไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมของรัฐอื่น หรือของบริเวณที่อยู่นอกเขตอำนาจแห่งชาติของตน อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2536 (ค.ศ. 1993) ประเทศไทยลงนามในอนุสัญญานี้ เมื่อวันที่ 12 มิถุนายน พ.ศ. 2535 และให้สัตยาบันเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2546 และมีผลบังคับใช้ต่อประเทศไทยเมื่อวันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2547 ซึ่งปัจจุบันมีสมาชิกรวม 194 ประเทศ รวมทั้งประเทศไทยด้วย

สาระสำคัญของอนุสัญญา แบ่งเป็น 3 ประเด็นหลัก คือ การอนุรักษ์ การใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน และการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเท่าเทียม

1. ด้านการอนุรักษ์สัญญาภาคีต้องดำเนินการอนุรักษ์ทั้งในถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ และการอนุรักษ์นอกถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติเช่น ในธนาคารพันธุกรรม สวนพฤกษศาสตร์ สวนสัตว์โดยมีมาตรการต่างๆ เช่น การจัดตั้งระบบพื้นที่อนุรักษ์ การฟื้นฟูระบบนิเวศน์ที่เสื่อมโทรม การให้ความเคารพและสงวนรักษาความรู้และการปฏิบัติของชุมชนพื้นเมืองและท้องถิ่น ด้านการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน

2. ด้านการเข้าถึงทรัพยากร กำหนดให้ภาคีสมาชิกพยายามสร้างเงื่อนไขเพื่อเอื้ออำนวยในการเข้าถึงทรัพยากรพันธุกรรม สำหรับการใช้อย่างเหมาะสมต่อสิ่งแวดล้อมโดยภาคีอื่นๆ และไม่วางข้อจำกัดซึ่งขัดแย้งต่อวัตถุประสงค์ของอนุสัญญา และกำหนดให้การเข้าถึงทรัพยากรพันธุกรรม ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ได้รับการตกลงร่วมกัน

3. ด้านการแบ่งปันผลประโยชน์ให้มีการแบ่งปันผลประโยชน์ที่ได้จากการใช้ทรัพยากรพันธุกรรมอย่างยุติธรรม และเท่าเทียม ภายใต้เงื่อนไขที่ตกลงร่วมกัน ทั้งผลประโยชน์ผ่านกลไกทางการเงิน หรือการถ่ายทอดเทคโนโลยี

พันธกรณีของภาคี

1. เพื่ออนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ อนุสัญญาฯ กำหนดให้แต่ละประเทศภาคีต้องดำเนินการ ดังนี้

- ดำเนินการให้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้และเท่าที่เหมาะสม เพื่ออนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติอันได้แก่การจัดตั้งระบบพื้นที่คุ้มครองหรือพื้นที่ซึ่งต้องการมาตรการพิเศษ เพื่อสงวน รักษาความหลากหลายทางชีวภาพและกำหนดมาตรการเฉพาะเรื่องอีกมากกว่าสิบลมาตรการ
- อนุรักษ์นอกถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติโดยวางมาตรการบำรุงและฟื้นฟูชนิดพันธุ์ที่ใกล้จะสูญพันธุ์ และนำกลับเข้าสู่ถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติเดิมอย่างยั่งยืน

2. เพื่อให้มีการใช้ประโยชน์องค์ประกอบของความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน อนุสัญญาฯ กำหนดให้แต่ละภาคี

- ต้องผสมผสานการอนุรักษ์กับการใช้ประโยชน์ทรัพยากรชีวภาพอย่างยั่งยืน ให้เข้ากัน นโยบายและแผนของชาติ

- สนับสนุนชุมชนท้องถิ่นในการจัดทำและปฏิบัติตามมาตรการแก้ไขฟื้นฟูในพื้นที่เสื่อมโทรม
- ต้องส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานรัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาวิธีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรชีวภาพอย่างยั่งยืน

3. เพื่อแบ่งปันผลประโยชน์ที่ได้จากการใช้ทรัพยากรพันธุกรรมอย่างยุติธรรมและเท่าเทียม อนุสัญญาฯ ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า “อำนาจในการพิจารณากำหนดการเข้าถึงทรัพยากรพันธุกรรมขึ้นอยู่กับรัฐบาลแห่งชาติ” และกำหนดให้ภาคีต้องดำเนินการดังนี้

- พยายามสร้างเงื่อนไข เพื่ออำนวยความสะดวกการเข้าถึงทรัพยากรพันธุกรรมหากเป็นการใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสมต่อสิ่งแวดล้อม
- วางกลไกในการต่อรองผลประโยชน์บนเงื่อนไขการตกลงร่วมกันระหว่างผู้ให้และผู้ขอใช้พันธุกรรม
- ให้ประเทศซึ่งเป็นผู้ให้ทรัพยากรพันธุกรรมได้รับถ่ายทอดเทคโนโลยีซึ่งใช้ทรัพยากรพันธุกรรมนั้นจากประเทศผู้รับ ทั้งนี้บนพื้นฐานแห่งความยุติธรรมและความเสมอภาค

4. ประเทศสมาชิกต้องสนับสนุนทางการเงินอนุสัญญาฯ ด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ มีสถานะเป็น "กฎหมายระหว่างประเทศ" ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อสร้างความร่วมมือของประชาคมโลกในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพ ให้เกิดความยั่งยืนและเป็นธรรม เนื่องจากปัญหาในด้านต่างๆ ของความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น การทำลายระบบนิเวศน์ป่าเขตร้อนอันเป็นแหล่งกำเนิดและถิ่นที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตจำนวนมาก การสูญพันธุ์ของสิ่งมีชีวิต การค้าขายพืชและสัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์ล้วนเป็นปัญหาที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากประเทศต่างๆ ในการดำเนินงาน ลำพังประเทศใดประเทศหนึ่งไม่อาจแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไปได้

ความหลากหลายทางชีวภาพตามนิยามของอนุสัญญา หมายถึง ความหลากหลายของชนิดของสิ่งมีชีวิต ความหลากหลายทางพันธุกรรม และความหลากหลายทางระบบนิเวศ จึงนับเป็นอนุสัญญา ระหว่างประเทศฉบับแรก ที่ครอบคลุมการบริหารจัดการความหลากหลายทางชีวภาพ

อนุสัญญาฯ ด้วยความหลากหลายทางชีวภาพในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรป่าไม้ มีอยู่ในมาตรา 8 ว่าด้วยการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในแหล่งที่อยู่อาศัย (*insitu* conservation) และมาตรา 9 ว่าด้วยการอนุรักษ์นอกถิ่นที่อยู่อาศัย (*Exitu* conservation) อนุสัญญาฯ ได้กำหนดเรื่องหลัก (Main Themes) ในการดำเนินงานทั้งสิ้น 7 เรื่องหลักที่ต้องเร่งดำเนินการ ได้แก่

- ความหลากหลายทางชีวภาพทางทะเลและชายฝั่ง (Marine and Coastal Biodiversity)

- ความหลากหลายทางชีวภาพของแหล่งน้ำในแผ่นดิน (Inland Waters Biodiversity)
- ความหลากหลายทางชีวภาพทางการเกษตร (Agricultural Biodiversity)
- ความหลากหลายทางชีวภาพในป่าไม้ (Forest Biodiversity)
- ความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่แห้งแล้งและกึ่งชื้น (Dry and Sub-humid Land Biodiversity)
- ความหลากหลายทางชีวภาพแห่งพื้นที่ภูเขา (Mountain Biodiversity)
- ความหลากหลายทางชีวภาพแห่งเกาะ (Island Biodiversity)

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกรมป่าไม้โดยตรง ได้แก่ ความหลากหลายทางชีวภาพในป่าไม้ ความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่แห้งแล้งและกึ่งชื้น ความหลากหลายทางชีวภาพของป่าบนภูเขา ส่วนพื้นที่อนุรักษ์ได้แบ่งแยกไปเป็นเรื่องของพื้นที่คุ้มครอง ถือเป็นเรื่องรวม (Cross cutting Issue) อันได้แก่ ความหลากหลายในอุทยานแห่งชาติเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า รับผิดชอบโดยกรมอุทยานแห่งชาติ โดยความหลากหลายทางชีวภาพแห่งเกาะ และพื้นที่ต้นน้ำชั้น 1A/1B บางส่วนเป็นความรับผิดชอบของกรมป่าไม้ และบางส่วนเป็นความรับผิดชอบของกรมอุทยานแห่งชาติ ส่วนความหลากหลายทางชีวภาพของพื้นที่ชายฝั่งทะเล (ป่าชายเลน+ป่าชายหาด) รับผิดชอบโดยกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง (อุทิศ กุญอินทร์, 2560)

อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ได้จัดวางโปรแกรมการปฏิบัติการ (Programme of Work) ของแต่ละเรื่องหลักและเรื่องรวมได้ สำหรับให้ประเทศภาคีนำไปดำเนินการ นอกจากนี้ยังเสนอแนวทางระบบนิเวศ (Ecosystem Approach) ไว้ให้ภาคีประเทศใช้เป็นแนวทางในการจัดการ รวมถึงได้เสนอหลักการการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนไว้ด้วย การนำวิธีการและข้อเสนอแนะต่างๆ เหล่านี้ไปดำเนินการจัดการพื้นที่ป่าไม้ย่อมตอบสนองเป็นอย่างดีต่ออนุสัญญา UNFCCC และพิธีสาร และความตกลงระหว่างประเทศภายใต้อนุสัญญา UNFCCC ด้วย

ที่มา: คู่มือปฏิรูปกฎหมายกับพันธกรณีระหว่างประเทศ, 2557

<http://www.lrc.go.th/tools/?p=273>

2.4.1 แผนกลยุทธ์ความหลากหลายทางชีวภาพ 2011-2020 และเป้าหมายไอจิ

(Strategic Plan for Biodiversity 2011-2020 and the Aichi Targets)

สมัชชาภาคีอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพในการประชุมสมัยที่ 10 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2553 ณ เมืองนาโงยา ประเทศญี่ปุ่น ภาคีอนุสัญญาฯ ได้มีข้อตัดสินใจที่ x/2 รับรองแผนกลยุทธ์ความหลากหลายทางชีวภาพ พ.ศ. 2554-2563 (ค.ศ. 2011-2020) (Strategic Plan for

Biodiversity 2011-2020 and the Aichi Targets) แผนกลยุทธ์ฯ ดังกล่าวเป็นกรอบการดำเนินงานด้านความหลากหลายทางชีวภาพสำหรับภาคอนุสัญญาฯ ในช่วงปี พ.ศ. 2554-2563 (ค.ศ. 2011-2020) กำหนดให้มีการแปลงไปสู่กลยุทธ์และแผนปฏิบัติการความหลากหลายทางชีวภาพแห่งชาติ (National Biodiversity Strategies and Action Plans: NBSAPs) ของภาคอนุสัญญาฯ ภายในสองปี

วิสัยทัศน์

ภายใน พ.ศ. 2593 (ค.ศ. 2050) ความหลากหลายทางชีวภาพ ได้รับความนิยมในคุณค่า ได้รับการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และถูกใช้อย่างชาญฉลาด เพื่อธำรงรักษาบริการจากระบบนิเวศ เพื่อผดุงพันพิภพที่สมบูรณ์พูนผลให้ยั่งยืน และเพื่ออำนวยความสะดวกที่สำคัญยิ่งให้แก่ผู้คนที่พึ่ง

พันธกิจ

ดำเนินปฏิบัติการที่มีประสิทธิผล และเร่งด่วน เพื่อหยุดยั้งการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อให้หลักประกันว่าภายใน พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) ระบบนิเวศยืดหยุ่นคงทนและยังคงให้บริการที่สำคัญยิ่งต่อไป ด้วยเหตุนี้ ให้ความมั่นคงแก่หลากหลายชีวิตบนพื้นพิภพ และเกื้อกูลการกินดีอยู่ดีและการขจัดความยากจน เพื่อเป็นหลักประกันดังกล่าว แรงกดดันต่อความหลากหลายทางชีวภาพถูกลดลง ระบบนิเวศได้รับการฟื้นฟูทรัพยากรชีวภาพถูกใช้อย่างยั่งยืน และผลประโยชน์ที่เกิดจากการใช้ทรัพยากรพันธุกรรมถูกแบ่งปันในวิถีทางที่ยุติธรรมและเท่าเทียม ทรัพยากรพันธุกรรมที่เพียงพอถูกจัดหาให้ สมรรถนะได้รับการเพิ่มพูน ประเด็นความหลากหลายทางชีวภาพ และคุณค่าของความหลากหลายทางชีวภาพ ถูกหยิบยกเป็นกระแสหลัก นโยบายที่เหมาะสมได้รับการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ และการตัดสินใจอยู่บนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ที่เชื่อถือได้และเป็นไปตามวิถีทางการระมัดระวังล่วงหน้า

เป้าประสงค์ทางกลยุทธ์และเป้าหมายไอจี

เป้าประสงค์ทางกลยุทธ์ A : แก้ไขมูลเหตุรากฐานของการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพโดยหยิบยกความหลากหลายทางชีวภาพเป็นกระแสหลักในภาครัฐและภาคประชาสังคม

ภายในปี พ.ศ. 2563

- ประชาสัมพันธ์ให้ผู้คนตระหนักถึงคุณค่าของความหลากหลายทางชีวภาพ และทราบขั้นตอนว่าควรทำอย่างไรจึงสามารถอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพได้อย่างยั่งยืน
- บูรณาการคุณค่าของความหลากหลายทางชีวภาพเข้าสู่การพัฒนาระดับชาติและระดับท้องถิ่นและกลยุทธ์ลดความยากจน และเข้าสู่การจัดทำบัญชีประชาชาติหากเหมาะสม และเข้าสู่ระบบการรายงาน

- ขจัดแรงจูงใจ รวมถึงเงินอุดหนุนที่มีผลร้ายต่อความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อลดให้เหลือน้อยที่สุดและหลีกเลี่ยงผลกระทบทางลบ และต้องจัดให้มีแรงจูงใจทางบวกและประยุกต์ใช้เพื่ออนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน โดยสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพและพันธกรณีระหว่างประเทศอื่นที่เกี่ยวข้อง

- รัฐบาล ธุรกิจ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในทุกระดับ ต้องดำเนินขั้นตอนที่นำไปสู่การบรรลุความสำเร็จหรือได้ดำเนินงานตามแผน เพื่อการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน และรักษาระดับผลกระทบของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นอย่างดีภายในขอบเขตจำกัดที่ระบบนิเวศปลอดภัย

เป้าประสงค์ทางกลยุทธ์ B : ลดแรงกดดันโดยตรงต่อความหลากหลายทางชีวภาพ และส่งเสริมการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน

ภายในปี พ.ศ. 2558

- ลดแรงกดดันที่เกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ลดลงให้เหลือน้อยที่สุด หมายถึงแรงกดดันที่มีต่อแนวปะการัง และระบบนิเวศเปราะบางอื่นที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หรือการเพิ่มความเป็นกรดให้แก่มหาสมุทร ทั้งนี้ เพื่อธำรงรักษาความสมบูรณ์และบทบาทหน้าที่ของระบบนิเวศดังกล่าว

ภายในปี พ.ศ. 2563

- ดำเนินการลดอัตราการสูญเสียแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ รวมถึงป่าไม้ ลงครึ่งหนึ่งเป็นอย่างน้อยและในทันทีที่เป็นไปได้ ลดอัตราการสูญเสียลงให้เกือบเหลือศูนย์ และลดความเสี่ยงและการแยกการกระจายของแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติลงอย่างมีนัยสำคัญ

- จัดการและเก็บเกี่ยวสัตว์น้ำและพืชน้ำอย่างยั่งยืน ถูกต้องตามกฎหมาย และประยุกต์ใช้วิถีทางบนพื้นฐานของระบบนิเวศจนกระทั่งสามารถหลีกเลี่ยงการประมงเกินขีดจำกัดได้ ดำเนินแผนและมาตรการฟื้นฟู เปิดสร้างสำหรับชนิดพันธุ์ที่ร่อยหรอ ทำการประมงที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบเสียหายที่สำคัญต่อชนิดพันธุ์ที่คุกคามและระบบนิเวศที่เปราะบาง และจำกัดผลกระทบของการประมงที่มีต่อปริมาณสำรองชนิดพันธุ์ และระบบนิเวศ ให้อยู่ภายในขอบเขตที่ระบบนิเวศยังคงปลอดภัย

- จัดการพื้นที่ภายใต้การเกษตร การเพาะเลี้ยง และการป่าไม้ อย่างยั่งยืน เพื่อเป็นหลักประกันว่ามีการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

- ควบคุมมลภาวะ รวมทั้งธาตุอาหารที่เกินพอดี ให้อยู่ในระดับที่ไม่เสียหายต่อบทบาทหน้าที่ของระบบนิเวศและต่อความหลากหลายทางชีวภาพ

- จำแนกระบุและจัดลำดับความสำคัญของชนิดพันธุ์ที่รุกราน และเส้นทางแพร่ระบาด ควบคุมหรือกำจัดชนิดพันธุ์ที่มีลำดับความสำคัญสูง และดำเนินมาตรการเพื่อจัดการเส้นทางแพร่ระบาดเพื่อป้องกันการนำเข้าและการตั้งถิ่นฐาน

เป้าประสงค์ทางกลยุทธ์ C : ปรับปรุงสถานภาพของความหลากหลายทางชีวภาพและการคุกคามของชนิดพันธุ์ต่างถิ่น โดยเฝ้าระวังรักษาความหลากหลายทางชีวภาพของระบบนิเวศ ชนิดพันธุ์ และพันธุกรรม

ภายในปี พ.ศ. 2563

- อนุรักษ์อย่างน้อยร้อยละ 17 ของแหล่งน้ำบนบกและในแผ่นดิน และร้อยละ 10 ของพื้นที่ทะเลและชายฝั่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พื้นที่ที่มีความสำคัญเป็นพิเศษเฉพาะสำหรับความหลากหลายทางชีวภาพ และบริการจากระบบนิเวศ ด้วยการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพและเท่าเทียม มีตัวแทนทางนิเวศ และมีระบบพื้นที่คุ้มครองที่เชื่อมโยงกันอย่างดีและมาตรการอื่นที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงการอนุรักษ์พื้นที่ที่สำคัญ และบูรณาการเข้าสู่ภูมิทัศน์และชลทัศน์ที่กว้างกว่าเดิม

- ป้องกันไม่ให้ชนิดพันธุ์ที่ถูกคุกคาม ซึ่งรู้จักแล้วต้องสูญพันธุ์ และต้องปรับปรุงสถานภาพการอนุรักษ์ชนิดพันธุ์ดังกล่าว โดยเฉพาะพวกที่ประชากรลดลงเหลือน้อยที่สุดและผดุงไว้ให้ยั่งยืน

- ดำรงรักษาความหลากหลายทางพันธุกรรมพืชปลูกและปศุสัตว์ และสัตว์เลี้ยง และสายพันธุ์ป่า รวมถึงชนิดพันธุ์อื่นที่มีคุณค่าทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม และจัดทำกลยุทธ์และดำเนินงานตามนั้นเพื่อลดการสูญสลายทางพันธุกรรมให้มากที่สุด และเฝ้าระวังรักษาความหลากหลายทางพันธุกรรมดังกล่าว

เป้าประสงค์ทางกลยุทธ์ D : เพิ่มพูนผลประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพ และบริการจากระบบนิเวศต่อคนทั้งปวง

ภายในปี พ.ศ. 2558

- บังคับใช้ และปฏิบัติตามพิธีสารนาโงยาว่าด้วยการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ โดยสอดคล้องกับกฎระเบียบในชาติ

ภายในปี พ.ศ. 2563

- พื้นฟูและเฝ้าระวังรักษาระบบนิเวศที่ให้บริการที่สำคัญยิ่ง รวมถึงบริการที่เกี่ยวข้องกับน้ำ และเกี่ยวคู่ต่อสุขภาพมนุษย์ การกินดีอยู่ดีและความผาสุก โดยคำนึงถึง ความต้องการของสตรี ชุมชนพื้นเมืองดั้งเดิมและชุมชนท้องถิ่น และผู้ยากไร้และผู้อ่อนแอ

- เพิ่มพูน ความยืดหยุ่นคงทนของระบบนิเวศ และการเกื้อกูลของความหลากหลายทางชีวภาพ ต่อปริมาณคาร์บอนสำรอง โดยการอนุรักษ์และฟื้นฟูรวมถึงการฟื้นฟูให้ได้อย่างน้อยร้อยละ 15 ของระบบนิเวศเสื่อมโทรม ดังนั้น จึงเกื้อกูลต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการปรับตัว และต่อการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย

เป้าประสงค์ทางกลยุทธ์ E : เพิ่มพูนการอนุรักษ์ต้นนุสัญญาฯ โดยมีการวางแผนอย่างมีส่วนร่วม การจัดการความรู้ และการพัฒนาสมรรถนะ

ภายในปี พ.ศ. 2558

- ต้องจัดทำกลยุทธ์และแผนปฏิบัติการความหลากหลายทางชีวภาพแห่งชาติ (NBSAPs) อย่างมีประสิทธิภาพ มีส่วนร่วม และได้รับการปรับให้ทันสมัยแล้ว และรับรองเป็นเครื่องมือทางนโยบาย และเริ่มต้นนุวัติการตามนั้น

ภายในปี พ.ศ. 2563

- ยอมรับนับถือ ความรู้ที่ถ่ายทอดมาตามธรรมเนียมประเพณี การประดิษฐ์คิดค้นใหม่ และวิถีปฏิบัติของชุมชนพื้นเมืองดั้งเดิม และชุมชนท้องถิ่น สำหรับการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน และการใช้ทรัพยากรชีวภาพตามจารีตประเพณี ภายใต้กฎระเบียบแห่งชาติและพันธกรณีระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และต้องบูรณาการอย่างเต็มที่ และสะท้อนให้เห็นในการอนุรักษ์ต้นนุสัญญาฯ โดยการมีส่วนร่วมอย่างเต็มกำลังและมีประสิทธิภาพของชุมชนพื้นเมืองดั้งเดิมและชุมชนท้องถิ่นในทุกระดับที่เกี่ยวข้อง

- ปรับปรุง แบ่งปันอย่างกว้างขวาง และถ่ายทอด และนำไปประยุกต์ใช้ความรู้พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทางชีวภาพ คุณค่าของความหลากหลายทางชีวภาพ บทบาทหน้าที่ สถานภาพและแนวโน้ม และผลสืบเนื่องจากการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ

- เพิ่มการขับเคลื่อนทรัพยากรการเงินสำหรับอนุรักษ์ต้นนุสัญญาฯ 2554-2563 อย่างมีประสิทธิภาพจากทุกแหล่ง โดยสอดคล้องกับ กระบวนการรวมทุน และที่ได้รับการเห็นชอบแล้ว ในกลยุทธ์สำหรับขับเคลื่อนทรัพยากร โดยเพิ่มอย่างเป็นรูปธรรมจากระดับปัจจุบัน (เป้าหมายนี้อยู่ภายใต้การเปลี่ยนแปลงเนื่องจากการประเมินวิเคราะห์ทรัพยากรที่ต้องการที่ภาคินุสัญญาฯ ต้องจัดทำและรายงาน)

ที่มา: สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

<http://chm-thai.onep.go.th/chm/sp2011-2020.html>

2.5 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านกับการแปรสภาพเป็นทะเลทราย

(United Nations Convention to Combat Desertification: UNCCD)

ประชาคมระหว่างประเทศได้ตระหนักถึงภัยอันตรายของการแปรสภาพเป็นทะเลทราย ที่มีต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ที่เกิดขึ้นในหลายๆ ประเทศในทุกๆภูมิภาคของโลก ดังนั้น ในการประชุมสหประชาชาติเรื่องการแปรสภาพเป็นทะเลทราย ในปี พ.ศ. 2520 (ค.ศ.1977) จึงได้มีมติยอมรับแผนปฏิบัติการเพื่อการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย แต่กระนั้น ในปี พ.ศ. 2534 (ค.ศ. 1991) โครงการด้านสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติได้สรุปว่า ปัญหาความเสื่อมโทรมของที่ดินในหลายพื้นที่ของโลกได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ด้วยเหตุดังกล่าว ปัญหาการแปรสภาพเป็นทะเลทราย จึงได้ถูกหยิบยกขึ้นเป็นเรื่องสำคัญในการประชุมสหประชาชาติเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาซึ่งจัดขึ้น ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ในปี พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992) ที่ประชุมได้สนับสนุนให้ใช้วิธีบูรณาการแบบใหม่ เน้นที่บทบาทการส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระดับชุมชน นอกจากนั้นที่ประชุมดังกล่าวยังเรียกร้องให้การประชุมใหญ่ทั่วไปแห่งสหประชาชาติ แต่งตั้งคณะกรรมการเจรจาต่อรองระหว่างประเทศขึ้น เพื่อจัดทำร่างอนุสัญญาเพื่อต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทรายในประเทศที่ประสบภัยแล้งรุนแรง และ/หรือ การแปรสภาพเป็นทะเลทรายโดยเฉพาะในทวีปแอฟริกาให้แล้วเสร็จในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) และในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2535 (ค.ศ. 1992) การประชุมใหญ่ทั่วไปของสหประชาชาติจึงได้ร่วมกันรับรองมติการประชุมที่ 47/1.88

ภายหลังการประชุมตกลงอย่างเคร่งครัดติดต่อกันถึง 5 สมัย คณะกรรมการได้ทำงานเสร็จ อนุสัญญาได้รับการรับรอง ณ กรุงปารีส เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) และเปิดให้ลงนาม ณ ที่นั้น ในวันที่ 14 และ 15 ตุลาคม พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) ภายหลังจากที่อนุสัญญาได้รับการลงนามครบ 50 ประเทศ เป็นเวลาครบ 90 วัน อนุสัญญาเริ่มมีผลบังคับใช้ ในวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2539 (ค.ศ. 1996) การประชุมภาคีสมาชิก ซึ่งถือเป็นคณะกรรมการสูงสุด ได้จัดขึ้นเป็นสมัยแรก ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2540 (ค.ศ. 1997) สมัยที่ 2 ณ กรุงดักการ์ ประเทศเซเนกัล ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2541 (ค.ศ. 1998) สมัยที่ 3 ณ กรุงเรซิเฟ สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2542 (ค.ศ. 1999) สมัยที่ 4 ณ กรุงบอนน์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) สมัยที่ 5 ณ กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2544 (ค.ศ. 2001) และสมัยที่ 6 ณ กรุงฮาวานา ประเทศคิวบา ในเดือนสิงหาคม-กันยายน พ.ศ. 2546 (ค.ศ. 2003)

วัตถุประสงค์

อนุสัญญา ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย และบรรเทาผลกระทบจากภัยแล้งในประเทศที่ประสบภัยแล้ง และ/หรือการแปรสภาพเป็นทะเลทรายอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทวีปแอฟริกา ด้วยการปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพในทุกๆระดับ โดยการสนับสนุนในรูปของการสร้างความร่วมมือ (Participatory Concept) ความเป็นหุ้นส่วนระหว่างประเทศ (International partnership) และการเริ่มจากฐานราก (Bottom-up concept) ภายใต้กรอบของการบูรณาการตามแผนปฏิบัติการที่ 21 มองถึงการมีส่วนร่วมในความสำเร็จของการพัฒนาการอย่างยั่งยืนในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ

การบรรลุวัตถุประสงค์นี้ต้องมีการดำเนินกลยุทธ์แบบบูรณาการในระยะยาว ที่เน้นการปรับปรุงผลผลิตของที่ดินและการฟื้นฟู การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรที่ดินและน้ำอย่างยั่งยืน ไปพร้อมๆ กันในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ ซึ่งสามารถช่วยปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชุมชน

หลักการ

เพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้และเพื่อการดำเนินการตามบทบัญญัติต่างๆของอนุสัญญาดังกล่าวแล้ว ภาคีต้องได้รับการชี้แนะที่นอกเหนือไปจากประการอื่นๆ ดังต่อไปนี้

- ก. ภาคีสมาชิกสมควรสร้างความเชื่อมั่นว่า การตัดสินใจในการคิดและดำเนินโครงการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย และ/หรือ การบรรเทาผลกระทบจากความแห้งแล้งสามารถกระทำโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนท้องถิ่น โดยการสร้างบรรยากาศในระดับสูง เพื่อเอื้อให้เกิดการปฏิบัติในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น
- ข. ภาคีควรปรับปรุงความร่วมมือและการประสานงานในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระหว่างประเทศ ภายใต้สำนึกของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความเป็นหุ้นส่วนระหว่างประเทศ โดยเน้นความจำเป็นด้านทรัพยากรเงิน มนุษย์ องค์กรและวิชาการ
- ค. ภาคีควรพัฒนาความร่วมมือในทุกๆ ระดับ ทั้งภาครัฐ ชุมชน องค์กรเอกชน และเจ้าของที่ดิน ภายใต้ความสำนึกของการเป็นหุ้นส่วน เพื่อสร้างความเข้าใจในธรรมชาติและคุณค่าของทรัพยากรที่ดินและน้ำที่หายากในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ และดำเนินการให้การใช้ทรัพยากรที่ดินและน้ำเป็นไปอย่างยั่งยืน
- ง. ภาคีควรพิจารณาอย่างรอบคอบถึงความจำเป็นเฉพาะและสถานการณ์ของประเทศภาคีที่กำลังพัฒนาที่ได้รับผลกระทบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่มีระดับการพัฒนาต่ำที่สุด

พันธกรณีทั่วไปของประเทศสมาชิกอนุสัญญาฯ

- ภาคีต้องดำเนินการตามพันธกรณีภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้โดยเอกเทศหรือร่วมกัน อาจผ่านข้อตกลงความร่วมมือแบบทวิภาคีหรือพหุภาคีที่มีอยู่หรือที่อาจสร้างขึ้นใหม่หรือทั้งสองอย่างประกอบกันตามความเหมาะสม ทั้งนี้ เน้นที่ความจำเป็นที่ต้องประสานความพยายามและพัฒนายุทธศาสตร์ในระยะยาวในทุกระดับ
- ในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้ ภาคีจะต้อง

ก. กำหนดแนวทางการบูรณาการที่ครอบคลุมประเด็นด้านกายภาพ ชีวภาพและสังคม เศรษฐกิจของกระบวนการแปรสภาพเป็นทะเลทรายและภัยแล้ง

ข. ให้ความสนใจที่เหมาะสมภายใต้ข้อตกลงภูมิภาคและระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องต่อสถานการณ์ในภาคีประเทศกำลังพัฒนาที่ได้รับผลกระทบเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ การจัดทำข้อตกลงด้านการตลาดและหนี้สิน โดยคำนึงถึงการสร้างบรรยากาศเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่เอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน

ค. บูรณาการยุทธศาสตร์ในการขจัดความยากจนไว้ในความพยายามในการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทรายและบรรเทาผลกระทบจากภัยแล้ง

ง. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาคีประเทศที่ได้รับผลกระทบในด้านการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ทรัพยากรดินและน้ำ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการแปรสภาพเป็นทะเลทรายและภัยแล้ง

จ. เสริมสร้างความร่วมมือในอนุภูมิภาค ภูมิภาคและระหว่างประเทศให้เข้มแข็ง

ฉ. ให้ความร่วมมือภายในองค์การระหว่างรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง

ช. กำหนดกลไกทางสถาบัน ถ้าเหมาะสมโดยคำนึงถึงความจำเป็นในการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน

ซ. ส่งเสริมการใช้กลไกและข้อตกลงทางการเงินทั้งแบบทวิภาคีและพหุภาคีที่มีอยู่ในปัจจุบันที่ระดมและจัดสรรทรัพยากรทางการเงินขนาดใหญ่ไปยังภาคีประเทศกำลังพัฒนาที่ได้รับผลกระทบในการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทรายและการบรรเทาผลกระทบจากภัยแล้ง

- ภาคีประเทศกำลังพัฒนาที่ได้รับผลกระทบมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือในการอนุวัติตามอนุสัญญานี้

ที่มา: กรมพัฒนาที่ดิน, 2553 http://www.ddd.go.th/WEB_UNCCD/brief.htm

2.6 การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่าในประเทศกำลังพัฒนา (Reducing Emissions from Deforestation and Forest Degradation in Developing Countries: REDD)

นโยบายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่าในประเทศกำลังพัฒนา (Reducing Emissions from Deforestation and Forest Degradation: REDD) คือ นโยบายภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) ว่าด้วยการส่งเสริมให้ประเทศกำลังพัฒนาลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากการทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่า รวมไปถึงการเก็บสะสมคาร์บอนในป่าและการจัดการป่าอย่างยั่งยืน โดยการสร้างแรงจูงใจทางบวกด้วยการมอบผลตอบแทนให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาจากมาตรการ REDD+

ความหมายของเรดด์พลัส (REDD+)

แนวความคิดเกี่ยวกับนโยบาย REDD+ ได้ถูกนำเข้าสู่ที่ประชุม COP14 และมีการประกาศอย่างเป็นทางการใน COP15 ในปี พ.ศ. 2552 (ค.ศ. 2009) ความแตกต่างระหว่าง REDD และ REDD+ คือ

1. การให้ความสำคัญอย่างเท่าเทียมกันทั้งในเรื่องของการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากการทำลายป่า ความเสื่อมโทรมของป่า และการเก็บสะสมคาร์บอนโดยการจัดการทรัพยากรป่าอย่างยั่งยืน
2. ในการประมาณค่าการปล่อยและการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในระยะยาวควรพิจารณาในเชิงผลกระทบที่เกิดจากพื้นที่แทนการก่อผลกระทบที่เกิดจากกิจกรรม ซึ่งมีความแม่นยำในการหาผลกระทบที่แท้จริง
3. พิจารณาสีทธิมนุษยชนของชนพื้นเมืองและมุมมองด้านการปกป้องสังคมและสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ
4. มีการกล่าวถึงกลไกการให้ความช่วยเหลือทางการเงินและการกระจายความช่วยเหลือเรื่องเงินทุนอย่างเท่าเทียม

นอกจากนี้ยังมีการหารือในเรื่องความเป็นไปได้ในการรวมมาตรการ REDD+ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานลดก๊าซเรือนกระจกที่เหมาะสมของประเทศ (Nationally Appropriate Mitigation Actions : NAMA)

ประเทศกำลังพัฒนาที่ต้องการเข้าร่วมนโยบาย REDD+ ต้องดำเนินกิจกรรมการลดก๊าซเรือนกระจกจากการทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่าโดยคำนึงถึงความสามารถและสถานการณ์ของประเทศนั้นๆ กระบวนการดำเนินงานมีอยู่ 3 ระยะ คือ

1. จัดทำแผนปฏิบัติการ กลยุทธ์ นโยบาย และ/หรือมาตรการที่เกี่ยวข้องกับ REDD+ โดยจะต้องดำเนินงานตามเป้าหมายหรือแผนกิจกรรมที่ระบุไว้ในแผนและนโยบายแห่งชาติหรือเส้นฐานอ้างอิงการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกของป่า (Reference emission level หรือ Forest reference level)

2. ดำเนินการตามกลยุทธ์หรือแผนปฏิบัติการสำหรับกิจกรรม REDD+ โดยสามารถแบ่งขอบเขตของกิจกรรมออกเป็น 5 กลุ่มกิจกรรม ได้แก่ ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการทำลายป่า ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการเสื่อมโทรมของป่า การเก็บรักษาปริมาณคาร์บอนที่เก็บสะสมในป่า การจัดการป่าอย่างยั่งยืน และการปรับปรุงการเก็บรักษาปริมาณคาร์บอนที่เก็บสะสมในป่า ตัวอย่างสำหรับตัวชี้วัดสำหรับแต่ละขอบเขตกิจกรรมมีดังตารางที่ 2.3

3. การติดตาม ตรวจสอบ และรายงานผลการปฏิบัติการ ประเทศสมาชิกที่ได้ปฏิบัติตามแผนกิจกรรม REDD+ ต้องทำการตรวจติดตามและจัดทำรายงานเพื่อนำเสนอผลการดำเนินงาน

การตรวจติดตาม สามารถทำได้โดยการผสมผสานเทคโนโลยีการสำรวจระยะไกล (Remote sensing) กับการคำนวณปริมาณก๊าซเรือนกระจก (การศึกษาแหล่งที่มาการเกิดก๊าซเรือนกระจกในป่า และการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในป่า) แหล่งเก็บสะสมก๊าซเรือนกระจกในป่า และการเปลี่ยนแปลงการใช้พื้นที่ป่า

การรายงาน รายงานต้องจัดทำขึ้นโดยคำนึงถึงความโปร่งใส ความสอดคล้องกันของข้อมูล ความถูกต้องของรายงาน และความสามารถในการเข้าถึงและตรวจสอบข้อมูล

ที่มา: UNFCCC <http://redd.unfccc.int/>

ตารางที่ 2.3 แสดงกิจกรรม REDD+ และ ตัวชี้วัด

กิจกรรม REDD+	ตัวชี้วัด
ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการทำลายป่า	<ul style="list-style-type: none"> พื้นที่ป่าถือได้ว่าเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดสำหรับกิจกรรมนี้ แต่ UNFCCC ได้มีการหารือในเรื่องการจำแนกพื้นที่ป่าที่แท้จริงและป่าปลูกเพื่ออุตสาหกรรม
ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการเสื่อมโทรมของป่า	<ul style="list-style-type: none"> ชีวมวล เช่น การลดลงของคาร์บอนสะสมในป่า การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างป่า ความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น การลดลงของสายพันธุ์ การเปลี่ยนแปลงของสายพันธุ์เด่น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การกระจายตัวของผืนป่า ความสมบูรณ์ของป่า เช่น ความถี่และความรุนแรงในการเกิดไฟป่า การเกิดโรครบาดสายพันธุ์ใหม่ การบุกรุกของสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ใหม่

กิจกรรม REDD+	ตัวชี้วัด
การเก็บรักษาปริมาณคาร์บอนที่เก็บสะสมในป่า	<ul style="list-style-type: none"> การจัดการพื้นที่และความเชื่อมต่อกันของพื้นที่ป่า การให้ความสนับสนุนคนในพื้นที่ หน่วยงานท้องถิ่นในแผนการอนุรักษ์พื้นที่
การจัดการป่าอย่างยั่งยืน	<ul style="list-style-type: none"> การให้การรับรองผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ การลดผลกระทบจากการแผ้วถางป่าเพื่อรักษาต้นไม้ หน้าดิน และดิน
การปรับปรุงการเก็บรักษาปริมาณคาร์บอนที่เก็บสะสมในป่า	<ul style="list-style-type: none"> การฟื้นฟูสมดุของป่าไม้ การฟื้นฟูไม้ป่าตามกระบวนการทางธรรมชาติ การปลูกป่าไม้ทดแทนในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม

2.7 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (The 17 Sustainable Development Goals: 17 SDGs)

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป็นกรอบทิศทางทางการพัฒนาของโลกภายหลังปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ที่กำหนดโดยองค์การสหประชาชาติ (United Nations: UN) กำหนดต่อเนื่องจากเป้าหมายพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) ที่สิ้นสุดลงเมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2558 ที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยสามัญ ครั้งที่ 70 เมื่อวันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2558 ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ นครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้รับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) (The 2030 Agenda for Sustainable Development) และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เพื่อให้ประเทศต่างๆ นำไปปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จ เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ในช่วงระยะเวลา 15 ปี (เดือนกันยายน พ.ศ. 2558 – สิงหาคม พ.ศ. 2573) ผู้นำจากประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติจำนวน 193 ประเทศ ลงมติรับรองเป้าหมายนี้ สำหรับใช้เป็นวาระแห่งการพัฒนาของโลกในอีก 15 ปีข้างหน้า มี 17 เป้าหมาย (รูปที่ 2.1) ได้แก่

รูปที่ 2.1 Sustainable Development Goals 17 (SDGs 17)

ประเทศไทยมีการดำเนินงานที่สอดคล้องกับกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืนมาโดยตลอด ณ ขณะนี้ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน หรือ SDGs เป็นประเด็นสำคัญที่ถูกหยิบยกนำมาใช้ในการวางทิศทางของ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) เพื่อให้ทุกภาคส่วนร่วมสร้าง สังคมที่เป็นสุข ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมขจัดปัญหาความยากจน ส่งเสริมการเป็นเศรษฐกิจสีเขียว มีการผลิตและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (รูปที่ 2.2) โดยมีภาคส่วนต่าง ๆ ให้ความสนใจนำแนวทาง ไปดำเนินงานมากขึ้น

ที่มา: กองแผนงานและประเมินผล, กรมควบคุมมลพิษ <http://www.pcd.go.th/file/SDGs.pdf>

รูปที่ 2.2 ปัจจัยความสำเร็จของการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมีความสอดคล้องกับที่ SDGs

ที่มา: มูลนิธิชัยพัฒนา www.tsdf.or.th

ในส่วนของกรมป่าไม้ มุ่งเน้นหลักการในการเพิ่มพื้นที่ป่า ให้เป็นแหล่งเก็บกักคาร์บอน เพื่อ สนับสนุนศักยภาพการลดก๊าซเรือนกระจก และเสริมสร้างความสามารถด้านการปรับตัว ซึ่งส่งผลให้ กรมป่าไม้สามารถขับเคลื่อนไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในข้อ 13 และ 15

เป้าหมายที่ 13 การรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

การปฏิบัติกรอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่ เกิดขึ้น ดังนี้

- เสริมภูมิต้านทานและขีดความสามารถในการปรับตัวต่ออันตรายและภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ เกี่ยวข้องกับภูมิอากาศในทุกประเทศ
- บูรณาการมาตรการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการ วางแผนระดับชาติ

- พัฒนาการศึกษ การสร้างความตระหนักรู้ และขีดความสามารถของมนุษย์และของสถาบันในเรื่องการลดปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การปรับตัว การลดผลกระทบ และการเตือนภัยล่วงหน้า
- ดำเนินการให้เกิดผลตามพันธกรณีที่ผูกมัดต่อประเทศภาคีที่พัฒนาแล้วของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มีเป้าหมายร่วมกันระดมทุนจากทุกแหล่งให้ได้จำนวน 1 แสนล้านเหรียญสหรัฐต่อปี ภายในปี พ.ศ. 2563 เพื่อแก้ปัญหาความจำเป็นของประเทศกำลังพัฒนาในบริบทของการดำเนินการด้านการลดก๊าซเรือนกระจกที่สำคัญและมีความโปร่งใสในการดำเนินงาน และทำให้กองทุน Green Climate Fund ดำเนินงานอย่างเต็มที่โดยเร็วที่สุดผ่านการให้ทุน
- ส่งเสริมกลไกที่เพิ่มขีดความสามารถในการวางแผนและการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างมีประสิทธิภาพในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด และให้ความสำคัญต่อผู้หญิง เยาวชน และชุมชนท้องถิ่นและชายขอบ

เป้าหมายที่ 15 การใช้ประโยชน์จากระบบนิเวศทางบก

เพื่อการปกป้อง ฟื้นฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน การจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน การต่อสู้กับการแปรสภาพเป็นทะเลทราย หยุดยั้งการเสื่อมโทรมของที่ดินและฟื้นฟูสภาพกลับมาใหม่ และหยุดการสูญเสียมลพิษทางชีวภาพ

- สร้างหลักประกันว่ามีการอนุรักษ์ การฟื้นฟู และการใช้ระบบนิเวศบนบกและในน้ำจืดในแผ่นดินรวมทั้งบริการทางระบบนิเวศอย่างยั่งยืน เฉพาะอย่างยิ่ง ป่าไม้ พื้นที่ชุ่มน้ำ ภูเขาและเขตแห้งแล้ง โดยเป็นไปตามข้อบังคับภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2563
- ส่งเสริมการดำเนินการด้านการบริหารจัดการป่าไม้ทุกประเภทอย่างยั่งยืน หยุดยั้งการตัดไม้ทำลายป่า ฟื้นฟูป่าที่เสื่อมโทรม และเพิ่มการปลูกป่าและฟื้นฟูป่าทั่วโลก ภายในปี พ.ศ. 2563
- ต่อกู้การแปรสภาพเป็นทะเลทราย ฟื้นฟูแผ่นดินและดินที่เสื่อมโทรม รวมถึงแผ่นดินที่ได้รับผลกระทบจากการกลายสภาพเป็นทะเลทราย ความแห้งแล้ง และอุทกภัย และพยายามให้บรรลุถึงโลกที่ไร้ความเสื่อมโทรมของที่ดิน ภายในปี พ.ศ. 2573
- สร้างหลักประกันว่ามีการอนุรักษ์ระบบนิเวศภูเขาและความหลากหลายทางชีวภาพของระบบนิเวศเหล่านั้น เพื่อเพิ่มพูนขีดความสามารถของระบบนิเวศเหล่านั้นที่ให้ผลประโยชน์อันสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ภายในปี พ.ศ. 2573

- ปฏิบัติการที่จำเป็นและเร่งด่วนเพื่อลดการเสื่อมโทรมของถิ่นที่อยู่ตามธรรมชาติ หยุดยั้งการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ และภายในปี พ.ศ. 2563 พร้อมทั้งปกป้องและป้องกันการสูญพันธุ์ของชนิดพันธุ์ที่ถูกคุกคาม
- สร้างหลักประกันว่ามีการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดจากการใช้ประโยชน์ทรัพยากรพันธุกรรมอย่างเท่าเทียมและยุติธรรม และส่งเสริมการเข้าถึงทรัพยากรเหล่านั้นอย่างเหมาะสม
- ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อยุติการค้าและการขนย้ายชนิดพันธุ์พืชและสัตว์คุ้มครอง และแก้ปัญหาทั้งอุปสงค์และอุปทานต่อผลิตภัณฑ์สัตว์ป่าที่ผิดกฎหมาย
- นำมาตรการมาใช้เพื่อป้องกันการนำเข้าและลดผลกระทบของชนิดพันธุ์ต่างถิ่นที่รุกรานในระบบนิเวศบกและระบบนิเวศแหล่งน้ำและควบคุมหรือขจัด priority species ภายในปี พ.ศ. 2563
- บูรณาการมูลค่าของระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพเข้าไปสู่การวางแผนกระบวนการพัฒนา ยุทธศาสตร์การลดความยากจน และบัญชีทั้งระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2563
- ระดมและเพิ่มทรัพยากรทางการเงินจากทุกแหล่งเพื่อการอนุรักษ์และการใช้ความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศอย่างยั่งยืน
- ระดมทรัพยากรจากทุกแหล่งและทุกระดับเพื่อสนับสนุนเงินแก่การบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน และจัดหาแรงจูงใจที่เหมาะสมสำหรับประเทศกำลังพัฒนาให้เกิดความก้าวหน้าในการบริหารจัดการ ซึ่งรวมถึงการอนุรักษ์และการปลูกป่า
- เพิ่มพูนการสนับสนุนในระดับโลกสำหรับความพยายามในการต่อสู้กับการล่าและการเคลื่อนย้ายชนิดพันธุ์ที่คุ้มครอง รวมถึงโดยการเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่น

ที่มา: มุลนิธิมันพัฒนา

<http://www.tsdf.or.th/th/seminar-event/10268/> เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

2.8 ร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี พ.ศ. 2560-2579

(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

วิสัยทัศน์

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้ วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่ การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่ง

เขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติ และประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่น มีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกันด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี โดยที่ความมั่นคงเป็นรากฐานของทั้ง 3 ประการที่จะทำให้เกิดความมั่งคั่งและยั่งยืนได้

ความมั่นคง หมายถึง การมีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอก ประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครัวเรือน และปัจเจกบุคคล และมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติทางการทหาร เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง เช่น ประเทศมีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีความเข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน มีระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล สังคมมีความปรองดองและความสามัคคี สามารถผนึกกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ ชุมชนมีความเข้มแข็ง ครอบครัวมีความอบอุ่น ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต ความมั่นคงของอาหารพลังงาน และน้ำ มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน มีการออมสำหรับวัยเกษียณ

ความมั่งคั่ง หมายถึง ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและมีความยั่งยืนจนเข้าสู่กลุ่มประเทศรายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรมีความอยู่ดีมีสุขได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น และมีการพัฒนาอย่างทั่วถึงทุกภาคส่วน (Inclusive Growth) มีคุณภาพชีวิตตามมาตรฐานขององค์การสหประชาชาติ ไม่มีประชาชนที่อยู่ใต้เส้นความยากจน เศรษฐกิจในประเทศมีความเข้มแข็ง ขณะเดียวกันต้องมีความสามารถในการแข่งขันกับประเทศต่างๆทั้งในตลาดโลกและตลาดภายในประเทศ เพื่อให้สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ ตลอดจนมีการสร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคตเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไป และประเทศไทยมีบทบาทที่สำคัญในเวทีโลก และมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างแน่นแฟ้นกับประเทศในภูมิภาคเอเชีย เป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ เพื่อให้เป็นพลังในการพัฒนา นอกจากนั้น

ยังมีความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่องไปได้ ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือ เครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อยู่บนหลักการใช้การรักษาและการฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ไม่ใช่ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศน์ การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals : SDGs) ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคมมีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม รัฐบาลมีนโยบายที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาในระดับอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน

ทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติและบรรลุนิยามทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคง เสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ 20 ปีต่อจากนี้ไปจะประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ (ดังรูปที่ 2.3) ได้แก่

(1) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง

1.1 การรักษาความสงบภายในประเทศ

1.2 การพัฒนาศักยภาพในการป้องกันประเทศ พร้อมรับมือกับภัยคุกคามทั้งทางทหารและภัยคุกคามอื่นๆ

1.3 บูรณาการความร่วมมือกับต่างประเทศที่เอื้อให้เกิดความมั่นคง ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ ป้องกันภัยคุกคามข้ามชาติ และคุณภาพชีวิตของคนในชาติ

1.4 การรักษาความมั่นคงและผลประโยชน์ทางทรัพยากรธรรมชาติและทางทะเล

1.5 การบริหารจัดการความมั่นคงให้สอดคล้องกันแผนงานพัฒนาอื่นๆ เพื่อช่วยเหลือประชาชน และร่วมพัฒนาประเทศ

(2) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

- 2.1 การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ
- 2.2 การพัฒนาสังคมผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Society) เพื่อสร้างผู้ประกอบการทางธุรกิจ
- 2.3 การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
- 2.4 การวางรากฐานที่แข็งแกร่งเพื่อสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

(3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน

- 3.1 การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม (Transformation of Culture) เพื่อสร้างคนไทยที่มีคุณภาพ คุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย
- 3.2 การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต
- 3.3 การปฏิรูปการเรียนรู้แบบพลิกโฉม (Transformation of Learning)
- 3.4 การพัฒนาและรักษากลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษ (Talents)
- 3.5 การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี
- 3.6 การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทย

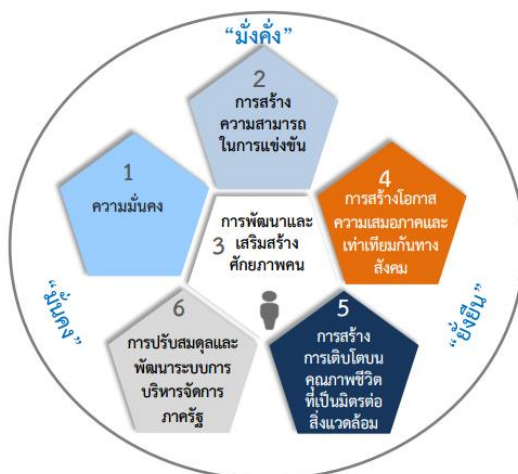
(4) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม

- 4.1 การสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สินของคนทุกกลุ่มในสังคม
- 4.2 การสร้างโอกาสการเข้าถึงบริการทางสังคมอย่างทั่วถึง
- 4.3 การเสริมสร้างพลังทางสังคม
- 4.4 การสร้างความสมานฉันท์ในสังคม

(5) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

- 5.1 จัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ
- 5.2 วางระบบบริหารจัดการน้ำอย่างบูรณาการให้มีประสิทธิภาพใน 25 ลุ่มน้ำ ทั้งด้านอุปสงค์และอุปทาน
- 5.3 พัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมในทุกภาคเศรษฐกิจ
- 5.4 พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- 5.5 ร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

- 5.6 ใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม
- (6) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ
- 6.1 การวางระบบบริหารงานราชการแบบบูรณาการ
 - 6.2 การยกระดับงานบริการประชาชนและการอำนวยความสะดวกของภาครัฐสู่ความเป็นเลิศ
 - 6.3 การปรับปรุงบทบาท ภารกิจ และโครงสร้างของหน่วยงานภาครัฐ
 - 6.4 การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐในการปฏิบัติราชการ และมีความเป็นมืออาชีพ
 - 6.5 การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
 - 6.6 การปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับให้มีความชัดเจน ทันสมัย เป็นธรรม และสอดคล้องกับข้อบังคับสากลหรือข้อตกลงระหว่างประเทศ

รูปที่ 2.3 ยุทธศาสตร์ชาติ (กรอบการพัฒนาระยะยาว)

โดยยุทธศาสตร์ชาติที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 5 ข้อ 5.1 จัดระบบอนุรักษ์ ป่าไม้ และป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ดำเนินการปกป้องรักษาและฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ ทั้งป่าต้นน้ำ ลำธาร ป่าชุมชน และป่าชายเลนดำเนินการปราบปรามและป้องกันการบุกรุกทำลายป่าอย่างเข้มงวด เร่งรัดการปลูกป่าโดยเลียนแบบระบบธรรมชาติกำหนดพื้นที่ราบเชิงเขาเป็นแนวกันชน ส่งเสริมการปลูกป่าเศรษฐกิจที่มีระบบการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน บริหารจัดการการใช้ประโยชน์ที่ดินในพื้นที่ป่าไม้บนพื้นฐานให้คนและชุมชนสามารถอยู่กับป่าได้ โดยจัดทำแนวเขตให้เกิดความชัดเจน นำระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ และส่งเสริมแนวทางประเมินมูลค่าการให้บริการของระบบนิเวศ และการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ วางระบบป้องกันการกัดเซาะชายฝั่ง ตลอดจนเสริมสร้างความเข้มแข็ง และความร่วมมือในภูมิภาคอาเซียนด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่าง

ยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ที่มุ่งเน้นการลดการตัดไม้ทำลายป่า การเพิ่มพื้นที่ป่า โดยใช้ระบบการบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน และการสร้างหุ้นส่วนระหว่างรัฐกับภาคเอกชนในการบริหารจัดการป่าเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเพิ่มพื้นที่ป่าที่สมบูรณ์

2.9 แผนยุทธศาสตร์กรมป่าไม้ ระยะ 20 ปี พ.ศ. 2560-2579

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 ป้องกันรักษาพื้นที่ป่าที่เหลือให้คงอยู่และยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 พื้นฟูป่าเสื่อมโทรมอย่างมีประสิทธิภาพ

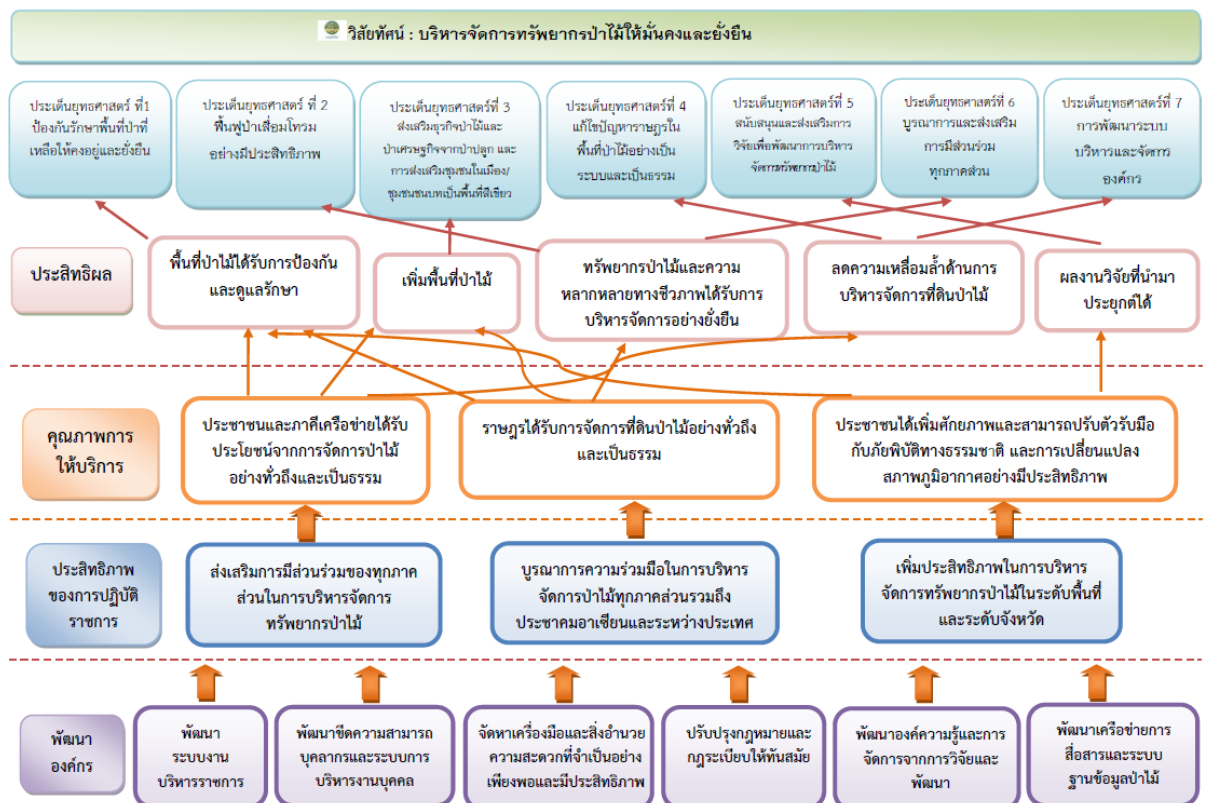
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมธุรกิจป่าไม้จากป่าเศรษฐกิจและป่าปลูก และส่งเสริมชุมชนในเมือง/ชุมชนชนบทให้เป็นพื้นที่สีเขียว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 แก้ไขปัญหาทางกฎหมายในพื้นที่ป่าไม้อย่างเป็นระบบและเป็นธรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 สนับสนุน และส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 บูรณาการและส่งเสริมการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 7 การพัฒนาระบบบริหารและจัดการองค์กร

รูปที่ 2.4 ผังความเชื่อมโยงของแผนที่ยุทธศาสตร์กรมป่าไม้

ที่มา: ยุทธศาสตร์กรมป่าไม้ พ.ศ. 2560-2579 กรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ

การดำเนินการตามยุทธศาสตร์กรมป่าไม้ สามารถบรรลุผลสำเร็จได้จำเป็นต้องมีการถ่ายทอดแผนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติ โดยการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จต้องสามารถแปลงยุทธศาสตร์ไปสู่การดำเนินงานในรูปของโครงสร้างตามลำดับชั้นของแผน เช่น แผนงาน (programs) โครงการ (projects) และงบประมาณ (budgets) ดังนั้น การนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ องค์กรต้องถ่ายทอดแผนยุทธศาสตร์ระดับกรมลงสู่ระดับสำนัก/ส่วน/ศูนย์/กลุ่ม เพื่อให้ระดับสำนัก/ส่วน/ศูนย์/กลุ่ม ได้รับความรู้ถึงเป้าประสงค์ และตัวชี้วัดในระดับกรม และดำเนินการตามบทบาทและภารกิจของสำนักที่สนับสนุนต่อเป้าประสงค์และตัวชี้วัดในระดับกรม รวมทั้งสำนักถ่ายทอดถึงระดับบุคคล เพื่อให้ระดับบุคคลที่มีบทบาท หน้าที่ของบุคคลที่สนับสนุนต่อเป้าประสงค์และตัวชี้วัดของผู้บังคับบัญชา/ตัวชี้วัดในระดับบุคคล

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

ยุทธศาสตร์กรมป่าไม้สามารถบรรลุตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัย ดังนี้

1. ส่งเสริมองค์กรเครือข่ายในทุกกระดับ ระดับชาติ ระดับกระทรวง/กรม ระดับจังหวัด/ท้องถิ่น ในฐานะพันธมิตรให้มีส่วนร่วมในการผลักดันให้นโยบายและแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างเหมาะสมตามภารกิจ
2. พัฒนาระบบข้อมูลและมีการบูรณาการข้อมูลภายในองค์กรที่ตอบสนองการนำไปจัดทำนโยบายและแผน มาตรการ ให้การทำงานมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น
3. พัฒนาบุคลากร และสภาพแวดล้อมภายในองค์กรให้เจ้าหน้าที่มีความพร้อมในการปฏิบัติงาน รวมทั้งขวัญกำลังใจการทำงานให้กับบุคลากรที่มีคุณภาพ

ที่มา: ยุทธศาสตร์กรมป่าไม้ พ.ศ. 2560-2579 กรมป่าไม้, กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม <https://new.forest.go.th/>

2.10 นโยบายป่าไม้แห่งชาติ (กรมป่าไม้, 2560)

เพื่อให้การจัดการและพัฒนาทรัพยากรป่าไม้สามารถกระทำอย่างต่อเนื่องในระยะยาวและประสานสอดคล้องกับการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติชนิดอื่น จึงสมควรกำหนดนโยบายการป่าไม้แห่งชาติไว้ให้เป็นการแน่นอน เพื่อให้ส่วนราชการและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องได้มีความเข้าใจร่วมกันและถือเป็นแนวทางปฏิบัติอันจะทำให้การพัฒนาป่าไม้เป็นไปอย่างราบรื่น และบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังนี้

1. ให้มีการกำหนดแนวทางการจัดการและการพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ในระยะยาวอันจะทำให้ประเทศได้รับประโยชน์อย่างคุ้มค่าทางสังคม เศรษฐกิจ ความมั่นคงและสิ่งแวดล้อมมากที่สุด โดยเน้นให้มีการประสานกันระหว่างทรัพยากรป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติอื่น
2. ส่งเสริมบทบาท และหน้าที่ของส่วนราชการต่างๆ และภาคเอกชนให้มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการจัดการและพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ร่วมกัน
3. ปรับปรุงระบบการบริหารงานป่าไม้ของชาติให้สอดคล้องกับปริมาณคุณภาพและสภาพทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป
4. กำหนดให้มีพื้นที่ป่าไม้ทั่วประเทศอย่างน้อยในอัตราร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศเพื่อประโยชน์ 2 ประการ ดังนี้
 - 4.1 ป่าเพื่อการอนุรักษ์ กำหนดไว้เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ที่หายากและป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิดจากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ตลอดทั้งเพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัย และนันทนาการของประชาชนในอัตราร้อยละ 25 ของพื้นที่ประเทศ
 - 4.2 ป่าเพื่อเศรษฐกิจ กำหนดไว้เพื่อการผลิตไม้และของป่าเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจในอัตราร้อยละ 15 ของพื้นที่ประเทศ
5. รัฐ และภาคเอกชนจะพัฒนาพื้นที่ป่าไม้ไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ และจะจัดการพัฒนาให้อำนวยประโยชน์ทั้งในทางตรงและทางอ้อมโดยสม่ำเสมอตลอดไป
6. ให้เพิ่มการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตทางการเกษตรเพื่อลดการทำลายพื้นที่ป่าไม้
7. เพื่อก่อให้เกิดการประสานการใช้ประโยชน์ร่วมกันระหว่างป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติชนิดอื่นๆ เช่น ที่ดิน แหล่งน้ำ และทรัพยากรธรณี รวมทั้งเพื่อก่อให้เกิดการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานของรัฐกับภาคเอกชนและประชาชนในท้องถิ่น รัฐจะจัดให้มีแผนพัฒนาป่าไม้ไว้เป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติโดยบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
8. เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตไม้ด้วยการจัดการป่าไม้ทั้งในระบบวนวัฒน์แบบเลือกตัด และระบบวนวัฒน์แบบตัดหมดตามหลักวิชาการ โดยเฉพาะในระบบตัดหมดนี้ เมื่อตัดแล้วให้ปลูกทดแทนในพื้นที่ที่ถูกตัดทันที
9. เพื่อประโยชน์ในการอนุรักษ์และการป้องกันภัยอันเกิดจากสิ่งแวดล้อมรัฐจะต้องเร่งรัดปรับปรุงการวางผังเมืองและกำหนดพื้นที่ป่าไม้ให้แน่นอน เพื่อกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินสำหรับ

เป็นพื้นที่ที่อยู่อาศัย พื้นที่ประเภทชนบทและพื้นที่เกษตรกรรมในแต่ละจังหวัดที่แน่นอนเพื่อป้องกันการบุกรุกพื้นที่ป่าไม้

10. การแต่งตั้งคณะกรรมการนโยบายป่าไม้ระดับชาติให้กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยป่าไม้
11. เพื่อเป็นการปลูกฝังให้ประชาชนมีความรู้สึกรักและหวงแหน รู้จักใช้ทรัพยากรป่าไม้อย่างประหยัด รัฐจะต้องให้ความรู้ ทศนคติ ความสำนึก ความรู้สึก และทักษะแก่ประชาชนเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่จะได้รับจากทรัพยากรป่าไม้และผลเสียจากการตัดไม้ทำลายป่า การใช้สอยไม้อย่างฟุ่มเฟือย จัดให้มีการเผยแพร่ความรู้และความเข้าใจแก่ประชาชนเกี่ยวกับความสำคัญของทรัพยากรป่าไม้ที่มีต่อส่วนรวม
12. ให้มีการพัฒนาด้านป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกป่าภาคเอกชนและภาครัฐบาลเพื่อใช้ภายในประเทศ เพื่อประโยชน์ในการอุตสาหกรรม และสนับสนุนให้มีการส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ส่งเสริมการปลูกป่าชุมชน ส่งเสริมการปลูกป่าในที่ดินของรัฐ และการปลูกป่าตามหัวไร่ปลายนา หรือการปลูกป่ารายย่อยเพื่อประโยชน์ใช้สอยในครัวเรือน
13. สนับสนุนให้มีโรงงานอุตสาหกรรมแบบต่อเนื่องและโรงงานเยื่อกระดาษ เพื่อนำทุกส่วนของไม้มาใช้ประโยชน์และส่งเสริมให้มีการใช้วัสดุอื่นทดแทนไม้
14. ให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย เพื่ออำนวยความสะดวกให้การรักษาและเพิ่มทรัพยากรป่าไม้และการตัดฟันไม้มาใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
15. การดำเนินการวิจัยด้านป่าไม้ให้กรมป่าไม้ขอความร่วมมือจากมหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาระดับสูงต่างๆ แทนการตั้งสถาบันวิจัยป่าไม้ระดับชาติ
16. เพื่อลดการนำเข้าน้ำมันเชื้อเพลิงจึงให้มีการใช้ไม้เพื่อพลังงานโดยให้มีการปลูกป่า เพื่อเป็นแหล่งพลังงาน
17. กำหนดพื้นที่ที่มีความลาดชันโดยเฉลี่ย 35 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป ไว้เป็นพื้นที่ป่าไม้โดยไม่อนุญาตให้มีการออกโฉนดหรือรับรองการทำประโยชน์ตามประมวลกฎหมายที่ดิน
18. กำหนดแนวทางปฏิบัติงานที่แน่นอนชัดเจนเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการทำลายป่าในรูปแบบต่างๆ เช่น การทำไร่เลื่อนลอย ภัยจากไฟป่า การทำลายป่าจากชนกลุ่มน้อย การรุกป่าพื้นที่ป่าจากเชิงเขา โดยให้มีการกำหนดมาตรการและขั้นตอนที่แน่นอนชัดเจนเกี่ยวกับการปราบปรามและการลงโทษผู้กระทำผิด รวมทั้งการจัดตั้งศูนย์รวมการปราบปรามในแต่ละภาคและให้มีมาตรการลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้มีอิทธิพล และผู้กระทำผิดไว้เป็นหลักในการปฏิบัติงานของหน่วยราชการและภาคเอกชน
19. กำหนดให้มีสิ่งจูงใจในการส่งเสริมการปลูกป่าภาคเอกชน

20. กำหนดให้มีการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ และการตั้งถิ่นฐานในท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการใช้ทรัพยากรและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

2.11 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12

(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559)

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ปัจจุบันสภาพทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำลังเป็นปัญหาและเป็นจุดอ่อนของการรักษารากฐานการผลิตและให้บริการ รวมทั้งการดำรงชีพที่ยั่งยืน ฐานทรัพยากรธรรมชาติถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมากก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่อง พื้นที่ป่าไม้ลดลง ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ และ มีความเสี่ยงในการขาดแคลนในอนาคต เกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น จาก การเข้าถึงและการจัดสรรการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่เป็นธรรม รวมทั้งปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน และ ต้นทุนทางเศรษฐกิจ ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติมีความผันผวนและ รุนแรงมากขึ้นโดยเฉพาะอุทกภัยและภัยแล้ง ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาคเศรษฐกิจและห่วงโซ่การผลิต ภายในประเทศ และข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศซึ่งทวีความเข้มข้น ทำให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้ กระแสการแข่งขัน ทางการค้า ขณะที่วาระการพัฒนาที่ยั่งยืนของโลกหลัง ค.ศ. 2015 เป็นการกำหนด ทิศทางการพัฒนาที่ยั่งยืนของโลกในอีก 15 ปี ข้างหน้า (ค.ศ. 2016-2030) จะส่งผลกระทบต่อแนวทางการพัฒนาประเทศในอนาคต ดังนั้น ประเด็นท้าทายที่ต้องเร่งดำเนินการในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ได้แก่ การสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและยกระดับคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อ สนับสนุนการเติบโตที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชน เร่งแก้ไขปัญหาวิกฤติ สิ่งแวดล้อมเพื่อลดมลพิษที่เกิดจากการผลิต และการบริโภค พัฒนาระบบบริหารจัดการที่โปร่งใสเป็น ธรรม ส่งเสริมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมเป็นวงกว้างมากขึ้น ต้องเร่งเตรียมความ พร้อมในลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและ เพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ รวมทั้งบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยง ด้านภัยพิบัติทางธรรมชาติ

บทที่ 3

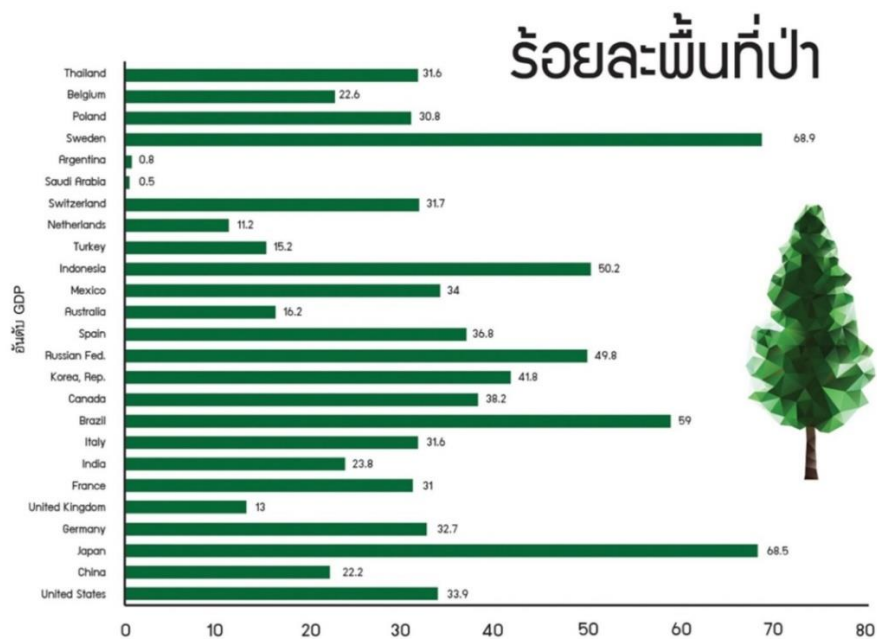
สถานการณ์ป่าไม้ของประเทศไทย

3.1 การวิเคราะห์สถานการณ์ป่าไม้ไทยทั้ง ป่าอนุรักษ์ และป่าเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์พื้นที่สถานการณ์ป่าไม้ไทยทั้ง ป่าอนุรักษ์ และป่าเศรษฐกิจ สรุปได้ดังรูปที่ 3.1 และรูปที่ 3.2

รูปที่ 3.1 แสดงพื้นที่ป่าไม้ระดับโลก (มูลนิธิสืบนาคะเสถียร, 2560)

รูปที่ 3.2 แสดงร้อยละพื้นที่ป่าแต่ละประเทศ (มูลนิธิสืบนาคะเสถียร, 2560)

การพัฒนาและการเพิ่มขึ้นของประชากรโลกในปัจจุบัน ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมโดยตรง เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของประชากรย่อมต้องมีการใช้ทรัพยากรที่เพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าในเรื่องของการใช้ทรัพยากรทั้งด้านอุตสาหกรรม หรือการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ป่าไม้เพื่อขยายพื้นที่ในการตั้งถิ่นฐาน หรือโครงการพัฒนาต่างๆ ที่มุ่งเป้าหมายไปสร้างในพื้นที่ป่า การพัฒนาในด้านต่างๆ ส่งผลต่อการลดลงของพื้นที่ป่าในประเทศ ตามความเป็นจริงที่ว่าทรัพยากรป่าไม้มีอยู่อย่างจำกัด ดังแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่ว่า “ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด แต่ความต้องการของมนุษย์ที่มีอย่างไม่จำกัด” ย่อมก่อให้เกิดความไม่สมดุล ฉะนั้นการพัฒนาประเทศในด้านอุตสาหกรรม หรือด้านอื่นๆ จึงมีความจำเป็นต้องใช้ หรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะทรัพยากรไม้ จึงเกิดการตัดไม้ ทำลายป่า ทำให้พื้นที่ป่าไม้ในระดับโลกมีแนวโน้มลดลงไปเรื่อยๆ ซึ่งตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ GDP (Gross Domestic Product) รายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมของชาติ ซึ่งประเทศที่มี GDP สูง แสดงว่ามีเศรษฐกิจที่ดี อันดับ GDP ในระดับโลก 25 อันดับแรก จากการจัดอันดับโดย World Bank: (2016)

จากกราฟแสดงร้อยละพื้นที่ป่า เห็นได้ว่าประเทศที่มี GDP สูงสุด 25 อันดับแรกของโลก มีพื้นที่ป่าอยู่ในระดับที่สูงจากระดับพื้นที่ป่าทั่วโลก ในปี พ.ศ. 2533 พื้นที่ป่าไม้ของโลกครอบคลุมพื้นที่ร้อยละ 31.6 ของพื้นที่โลกทั้งหมด (41,280,000 ตารางกิโลเมตร) หากแต่ในปี พ.ศ. 2558 พื้นที่ป่าไม้ของโลกมีปริมาณลดลงเหลือเพียงร้อยละ 30.8 โดยมีพื้นที่ป่าทั้งหมดราว 40 ล้าน ตารางกิโลเมตร โดยที่ป่าร้อยละ 93 เป็นป่าธรรมชาติ และ ร้อยละ 7 เป็นป่าปลูก (ข้อมูลจาก FRA) (รูปที่ 3.1) ซึ่งทำให้เห็นว่า การพัฒนาเศรษฐกิจโดยใช้ GDP เป็นตัวชี้วัดไม่ได้มีผลกระทบต่อพื้นที่ป่า แต่อาจมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมด้านอื่น จากมลพิษที่ถูกปล่อยจากการพัฒนาอุตสาหกรรมยังเป็นเรื่องที่หลายๆ ประเทศต้องให้ความสำคัญ แต่ประเทศที่พัฒนาแล้วที่มี GDP ค่อนข้างสูงส่วนใหญ่เข้าไปใช้ทรัพยากรป่าไม้จากประเทศที่กำลังพัฒนา จึงเป็นการทำลายพื้นที่ป่าไม้ของโลกอยู่ดี ควรต้องรับผิดชอบด้วยการมีพื้นที่ป่าช่วยในการดูดซับก๊าซเรือนกระจกที่ปลดปล่อยออกมาจากภาคอุตสาหกรรม ฉะนั้นจึงถือเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยในการลดก๊าซเรือนกระจก ประกอบกับปัจจุบันมีการรณรงค์ของหลายประเทศในระดับนานาชาติ เรื่องการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคอุตสาหกรรม ตัวอย่างเช่น ประเทศฝรั่งเศสที่ให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมโดยการออกกฎหมายดัดใช้พลาสติก

หมายเหตุ ด้วยสภาพภูมิประเทศที่ต่างกันอาจเป็นตัวกำหนดขนาดพื้นที่ป่าให้มีขนาดต่างกัน จึงไม่สามารถเปรียบเทียบพื้นที่ป่าได้ทุกภูมิภาคทั่วโลก แต่สามารถเปรียบเทียบกับประเทศหรือภูมิภาคที่มีลักษณะภูมิประเทศที่คล้ายคลึงกันหรือแบบเดียวกัน

ที่มา: World bank 2017

สถานการณ์ป่าไม้ของประเทศไทยในภาพรวม

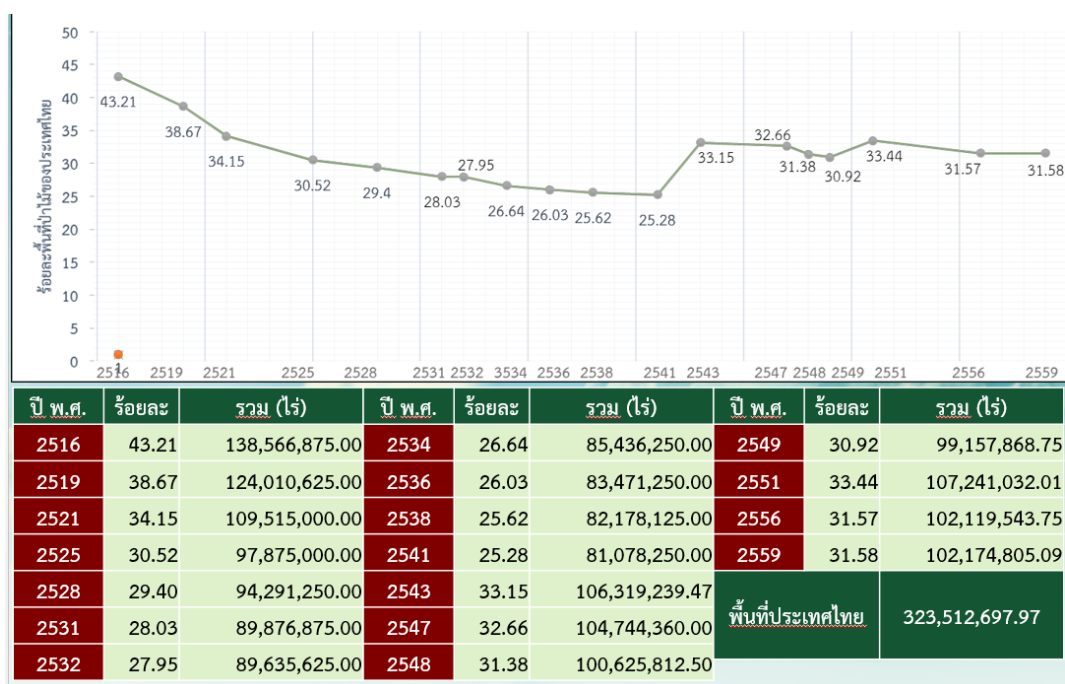
ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม การพัฒนาเศรษฐกิจจึงจำเป็นต้องส่งเสริมทางด้านการเกษตร อุตสาหกรรมการเกษตร และการท่องเที่ยว เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นหลัก ประกอบกับการขยายตัวของชุมชน และจำนวนของประชากรที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น เมื่อประชากรเพิ่มมากขึ้น การขยายตัวของชุมชนเมืองเพิ่มขึ้น ประชาชนไม่มีพื้นที่เกษตรกรรมจึงเกิดการบุกรุกที่ดินของรัฐ เพื่อการทำเกษตร และปลูกสร้างที่อยู่อาศัย ส่งผลกระทบต่อการลดลงของพื้นที่ป่าในประเทศไทย ดังนั้น การจัดทำข้อมูลพื้นที่ป่าไม้ของประเทศไทยจึงมีความสำคัญต่อการสะท้อนปัญหาและแนวทางจัดการของทั้งทางภาครัฐ และภาคเอกชนต่อไป

ข้อมูลป่าไม้ในประเทศไทย ดำเนินการโดยกรมป่าไม้ (รูปที่ 3.3) มีรายละเอียดดังนี้

(มูลนิธิสืบนาคะเสถียร, 2560)

2509 งานสำรวจทรัพยากรป่าไม้ถูกกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเพื่อสำรวจทรัพยากรป่าไม้พื้นที่ 16 จังหวัดภาคเหนือ โดยใช้ภาพถ่ายทางอากาศ มาตราส่วนเล็ก 1:60,000 ซึ่งเป็นภาพถ่ายระหว่างปี พ.ศ. 2504 – 2505

2516 ได้เริ่มนำภาพถ่ายดาวเทียมมาประยุกต์เพื่อจัดทำแผนที่ป่าไม้ ภายหลังจากที่อเมริกาได้ส่งดาวเทียมสำรวจทรัพยากร Landsat 1 ขึ้นสู่วงโคจร ผลการแปลตีความภาพดาวเทียมดังกล่าว ประกอบกับการตรวจสอบภาคพื้นดินระหว่างปี พ.ศ. 2516 - 2517 ทำให้กรมป่าไม้ได้แผนที่แสดงพื้นที่ป่าไม้ใช้ในราชการปีพ.ศ. 2518

รูปที่ 3.3 แสดงพื้นที่ป่าไม้ประเทศไทย ปี พ.ศ. 2516-2559 (กรมป่าไม้, 2560)

2528 คณะรัฐมนตรี มีมติเห็นชอบนโยบายป่าไม้แห่งชาติ ที่กำหนดให้มีพื้นที่ป่าไม้ทั่วประเทศอย่างน้อยอัตราร้อยละ 40 แบ่งเป็นป่าเพื่อการอนุรักษ์ ร้อยละ 15 และป่าเพื่อเศรษฐกิจ ร้อยละ 25

2533 ที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายป่าไม้แห่งชาติ ครั้งที่ 2/2533 ได้มีมติแก้ไขข้อมูลพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์จากที่กำหนดให้มีร้อยละ 15 ของพื้นที่ประเทศ แก้เป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของพื้นที่ประเทศ โดยต้องมีพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์และป่าเศรษฐกิจรวมกันแล้วต้องไม่น้อยกว่า ร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ

2535 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (2535 - 2539) กำหนดเป้าหมายให้มีพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ให้ได้ร้อยละ 25 ของพื้นที่ประเทศ

2537 มีการเพิ่มพื้นที่ป่าชายเลนเข้าไปในการแปลตีความพื้นที่ป่าไม้จากภาพถ่ายดาวเทียมด้วย

2547 นิยามศัพท์ 'เนื้อที่ป่า' หมายถึง เนื้อที่ป่าชนิดต่างๆ ได้แก่ ป่าดงดิบ ป่าสน ป่าชายเลน ป่าเบญจพรรณ ป่าเต็งรัง ป่าเต็งรังแคระแกร็น ป่าพรุ ป่าชายเลน และป่าชายหาด เป็นต้น ไม่ว่าจะอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ป่าโครงการ และพื้นที่ที่ใหญ่ 5 เฮกเตอร์ (3.125 ไร่) โดยมีเรือนยอดต้นไม้สูงอย่างน้อย 5 เมตร ปกคลุมมากกว่าร้อยละ 10 ของพื้นที่

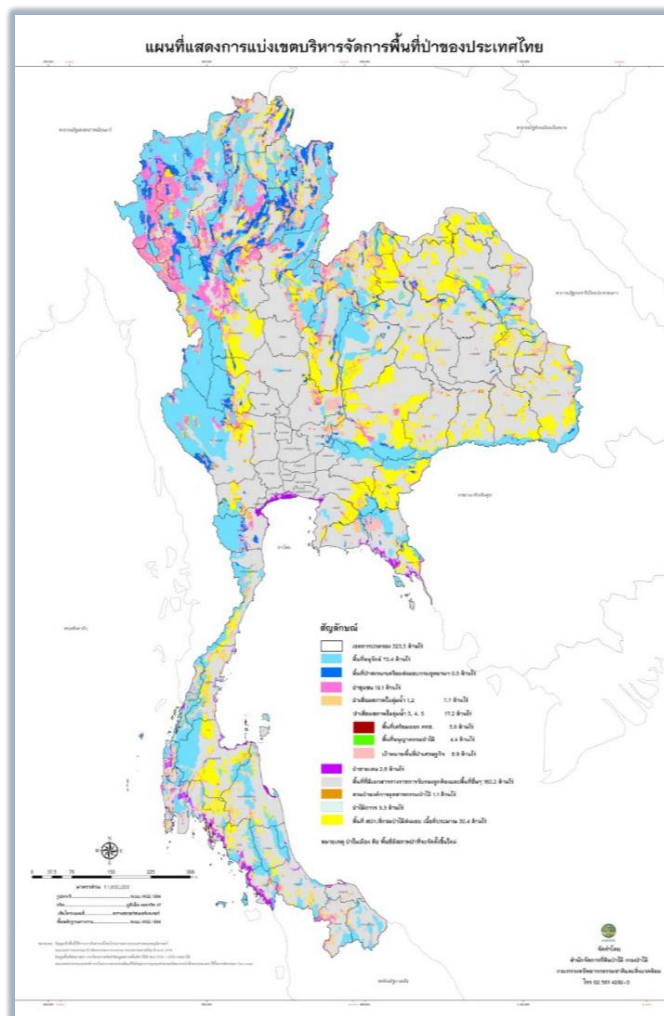
2558 ใช้ภาพถ่ายดาวเทียมไทยโชตเป็นหลักในการแปลตีความพื้นที่ป่า ร่วมกับภาพถ่ายดาวเทียม Landsat 8 (บางระวางภาพถ่ายดาวเทียมไทยโชตไม่มีข้อมูลในคลังภาพ และบางระวางมีเมฆมากกว่าร้อยละ 20(โดยใช้เทคนิคการแปลตีความข้อมูลพื้นที่ป่าด้วยสายตา

2259-2560 พื้นที่ป่าไม้ประเทศไทย ประจำปี 2559 จากการแปลภาพถ่ายดาวเทียมโดยกรมป่าไม้ ระบุว่าประเทศไทยมีพื้นที่ป่าไม้ ร้อยละ 31.58 ของพื้นที่ประเทศ (รูปที่ 3.2) หรือเท่ากับ 102,175,805.09 ไร่ ซึ่งลดลงจากปี 2558 ประมาณ 65 ,000 ไร่ ซึ่งโดยสถิติพื้นที่ป่าไม้ไทยจากปี 2557 - 2559 ระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา พื้นที่ป่าลดลงร้อยละ 0.02

โดยข้อมูลพื้นที่ป่าที่รับผิดชอบ โดยกรมป่าไม้ ดังแสดงไว้ในรูปที่ 3.4 และรูปที่ 3.5

ประเภทป่า	จำนวนพื้นที่ (ไร่)	หลักล้าน	แหล่งข้อมูล
ป่าสงวนแห่งชาติ (A)	146,344,407.26	146.34	
ซ้อนทับป่าสงวนแห่งชาติและป่าอนุรักษ์ (1)	45,974,784.10	45.97	
ป่าสงวน ป่าอนุรักษ์ และป่าชายเลน (2)	233,998.90	0.23	
ป่าสงวน และป่าชายเลน (3)	1,190,143.72	1.19	ประชุม 3 กรม(ป.ม. ส. พช)
ป่าสงวนแห่งชาติและเตรียมการพื้นที่ป่าอนุรักษ์ (4)	5,728,873.93	5.73	
ป่าสงวนแห่งชาติเตรียมการพื้นที่ป่าอนุรักษ์และป่าชายเลน (5)	9,055.41	0.01	
ป่าสงวนแห่งชาติคิงเหลือง (B) (B=A-1,2,3,4,5)	93,207,551.20	93.21	-
พื้นที่ ส.ป.ก. (6)	30,361,774.90	30.36	ส่วนกำหนดเขตฯ สจต.
พื้นที่ป่าสงวนฯ ในความรับผิดชอบของกรมป่าไม้ (C) (B-6)	62,845,776.30	62.85	-
พื้นที่ป่าสงวนฯ มีสภาพป่า (D)	34,852,770.66	34.85	มท. 58 (ตรวจภาค ศูนย์ทศสิริ)
พื้นที่ป่าสงวนฯ เสื่อมโทรม (E) (E=C-D)	27,993,005.64	27.99	-
พื้นที่ป่าไม้ถาวร (F)	10,517,402.04	10.52	กรมพัฒนาที่ดิน
พื้นที่ป่าไม้ถาวรมีสภาพป่า (G)	3,000,000.00	3.00	GIS
พื้นที่ป่าไม้ถาวรเสื่อมโทรม (H) (H=F-G)	7,517,402.04	7.52	-
พื้นที่ในความรับผิดชอบของกรมป่าไม้ทั้งหมด (C+F)	73,363,178.34	73.36	-
พื้นที่ในความรับผิดชอบของกรมป่าไม้มีสภาพป่า (D+G)	37,852,770.66	37.85	-
พื้นที่ในความรับผิดชอบของกรมป่าไม้เสื่อมสภาพ (E+H)	35,510,407.68	35.51	-

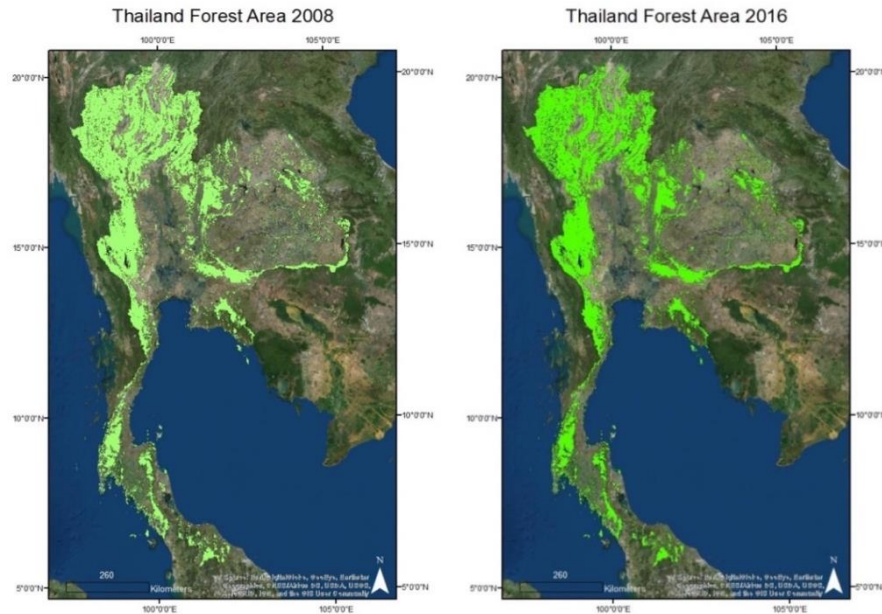
รูปที่ 3.4 แสดงพื้นที่ป่าที่รับผิดชอบของกรมป่าไม้ (กรมป่าไม้, 2560)

รูปที่ 3.5 แผนที่แสดงพื้นที่ป่าที่รับผิดชอบของกรมป่าไม้ (กรมป่าไม้, 2560)

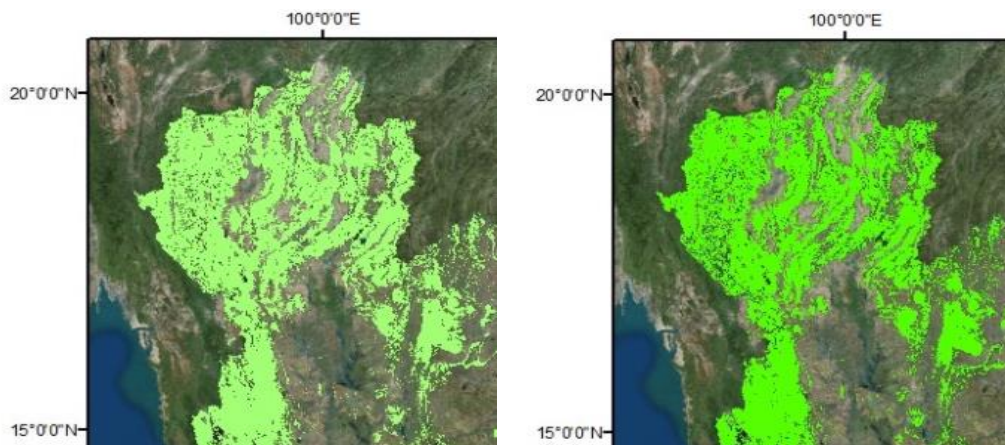
3.2 ตัวอย่างการวิเคราะห์การสูญเสียพื้นที่ป่าด้วยระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์

ผลจากการสำรวจพื้นที่ป่าไม้ในปี พ.ศ. 2551 (ค.ศ. 2008) และ พ.ศ. 2559 (ค.ศ. 2016) ทั่วทั้งประเทศ ดังแสดงไว้ในรูปที่ 3.6 และเฉพาะพื้นที่ภาคเหนือ ดังแสดงไว้ในรูปที่ 3.7

รูปที่ 3.6 แผนที่แสดงพื้นที่ป่าไม้ของประเทศไทย

ชาย: พื้นที่ป่าไม้ 171,585 ตร.กม. ขวา: พื้นที่ป่าไม้ 163,479 ตร.กม.

รูปที่ 3.7 แผนที่แสดงพื้นที่ป่าไม้ในเขตภาคเหนือของประเทศไทย

ซ้าย ปี พ.ศ. 2551, ขวาปี พ.ศ. 2559

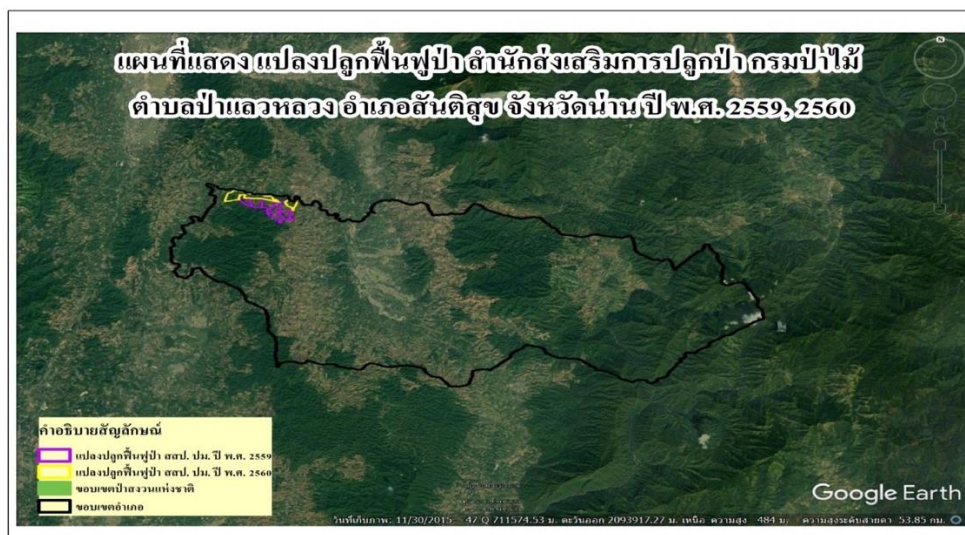
พบว่าในบริเวณภาคเหนือของประเทศไทย มีการบุกรุกทำลาย และสูญเสียพื้นที่ป่าไม้เห็นได้ชัดมากที่สุด พบว่าในปีพ.ศ. 2559 เหลือเพียง 16,347.9 กิโลเฮกเตอร์ หรือคิดเป็น 163,479 ตร.กม.

ตัวอย่างผลการฟื้นฟูป่าโดยการมีส่วนร่วมของราษฎรในพื้นที่ จำนวน 3,060 ไร่ บริเวณป่าต้นน้ำบนพื้นที่สูงชัน ต.ป่าแลวหลวง อ.สันติสุข จ.น่าน โดยใช้ภาพถ่ายมุมสูงและภาพถ่ายดาวเทียม

ตัวอย่างการติดตามการฟื้นฟู และการเปลี่ยนแปลงสภาพแล้งกลายเป็นป่า (รูปที่ 3.8 และรูปที่ 3.9) โดยใช้ภาพถ่ายทางดาวเทียมเป็นเครื่องมือการติดตาม โดยในตัวอย่างข้างต้น การใช้ภาพถ่ายดาวเทียมจาก Google Earth สามารถทำให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ได้อย่างชัดเจน โดยสามารถนำมาเปรียบเทียบเป็นข้อมูลในแต่ละปีได้ว่าพื้นที่แห่งนั้นมีความเปลี่ยนแปลงจากเดิมมากน้อยเพียงใด แต่อย่างไรก็ตาม การใช้เครื่องมือภาพถ่ายทางดาวเทียมนี้ ยังจำเป็นต้องใช้ภาพถ่ายทางอากาศหรือการสำรวจพื้นที่จริง เพื่อตรวจสอบความแม่นยำของเขตพื้นที่ และเพื่อให้ทราบรายละเอียดการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่อย่างละเอียดขึ้น

รูปที่ 3 8.ก่อน(ซ้าย) และ หลัง(ขวา) การฟื้นฟูป่าซึ่งอดีตเป็นไร่ข้าวโพด

รูปที่ 3.9 ภาพถ่ายดาวเทียมจาก Google Earth แสดงแปลงฟื้นฟูป่า (กรมป่าไม้, 2560)

บทที่ 4

กรอบยุทธศาสตร์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของปฏิญญานครนวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

4.1 กรอบยุทธศาสตร์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของปฏิญญานครนวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

ในการจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อตอบสนองปฏิญญานครนวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (NYDFs) สำหรับกรมป่าไม้ หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง ควรมีวิสัยทัศน์ นโยบาย หลักการและแผนยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกัน ดังนี้ คือ

- **วิสัยทัศน์ (Vision) :** มุ่งมั่นให้ความร่วมมือต่อสังคมโลกและรักษาความสมบูรณ์ของประเทศโดยการจัดการทรัพยากรป่าไม้ตามวิถีทางแห่งการอนุรักษ์ และใช้ประโยชน์สูงสุดอย่างยั่งยืน
- **นโยบาย (Policy) :** ยึดมั่นต่อนโยบายของรัฐในการเก็บรักษาป่าเป็นพื้นที่ป่าอนุรักษ์ร้อยละ 25 ของพื้นที่ประเทศ เพื่อประโยชน์แบบไม่ทำลาย (Non-consumptive use) และจัดการป่าไม้เพื่อผลิตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน (Sustainable economic use) ร้อยละ 15 ของพื้นที่ประเทศ ตามแนวทางการจัดการระบบนิเวศด้านป่าไม้
- **หลักการ (Principle) :** การจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อรองรับปฏิญญานครนวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ยึดถือหลักการตามการจัดการโดยแนวทาง ระบบนิเวศเพื่อการจัดการป่าไม้ (Ecosystem Approach for Forest Management)

4.1.1 กรอบยุทธศาสตร์ปฏิญญานครนวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

ในการจัดทำยุทธศาสตร์ป่าไม้เพื่อรองรับปฏิญญานครนวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ มีวัตถุประสงค์และมาตรการของการดำเนินการ 4 ประการ คือ

- วัตถุประสงค์ที่ 1 การหยุดยั้งการสูญเสียและการเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ (Stopping forest loss and increasing forest area)
- วัตถุประสงค์ที่ 2 จัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชนอย่างยั่งยืนตามแนวทางระบบนิเวศ (Sustainable national forest management based on Ecosystem Approach)
- วัตถุประสงค์ที่ 3 สร้างการมีหุ้นส่วนระหว่างรัฐกับภาคเอกชนในการบริหารจัดการป่าเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเพิ่มพื้นที่ป่าที่สมบูรณ์ (Public-Private Partnership for sustainable forest management)
- วัตถุประสงค์ที่ 4 จัดตั้งกองทุนและงบประมาณในการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชน (Budget and fund for forest management)

วัตถุประสงค์ที่ 1 การหยุดยั้งการสูญเสียและการเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ (Stopping forest loss and increasing forest area) ประกอบด้วยมาตรการเพื่อตอบสนองการจัดการ ดังนี้

- 1.1 การปลูกป่า, เพิ่มพื้นที่ป่า, ป้องกันการบุกรุก และจัดการป่าไม้ให้เกิดความยั่งยืน
- 1.2 การป้องกันการบุกรุกพื้นที่ป่า ตรวจสอบ เฝ้าระวัง และมีแผนการสำรวจพื้นที่ป่าที่มีแผนการดำเนินการชัดเจน และปฏิบัติได้จริง
- 1.3 จัดการป่าสงวนแห่งชาติตามแนวทางระบบนิเวศ เพื่อการใช้ประโยชน์ให้คุ้มค่าและยั่งยืน สนับสนุนให้มีการใช้ประโยชน์จากป่าชุมชนให้เกิดผลผลิตสูงสุดและยั่งยืน ก่อตั้งกองทุนจากรายได้นั้น กลับมาบำรุงและฟื้นฟูพื้นที่ป่าให้เกิดความยั่งยืน
- 1.4 จัดการป่าสงวนแห่งชาติ ให้เกิดผลประโยชน์จากรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะเป็นสถานที่ท่องเที่ยว และพักผ่อน การเลี้ยงสัตว์บางส่วน การเก็บหาของป่าประเภทต่างๆ เพื่อให้เกิดรายได้มาบำรุง ฟื้นฟูป่าให้เกิดความสมบูรณ์ยั่งยืน
- 1.5 ดำเนินการวิจัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดการป่าเพื่อผลผลิตหลากหลายและสูงสุดภายใต้แนวทางระบบนิเวศ
- 1.6 กระจายอำนาจในการดูแลรักษา และจัดการพื้นที่ป่าอย่างใกล้ชิด โดยการกำหนดให้มีศูนย์การจัดการป่าสงวนแห่งชาติในพื้นที่แต่ละแห่ง และมีหน่วยป้องกันรักษาป่า เพื่อป้องกันทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่
- 1.7 จัดทำแผนการฟื้นฟูสภาพป่า, ป้องกันไฟป่า, ป้องกันการลักลอบตัดไม้, ปลูกป่าเสริม เป็นต้น
- 1.8 มีการจัดทำแผนการดำเนินการจัดการพื้นที่ และประเมินผลเป็นรายปี

วัตถุประสงค์ที่ 2 จัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชนอย่างยั่งยืนตามแนวทางระบบนิเวศ (Sustainable national forest management based on Ecosystem Approach)

- 2.1 สำรวจพื้นที่ป่าในความรับผิดชอบของกรมป่าไม้ โดยมีการจัดทำแผนดำเนินการ และกำหนดระยะเวลาอย่างชัดเจน
- 2.2 จำแนกการครอบครองสิทธิ์ทั่วประเทศ เฉพาะส่วนพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ถ้ามีการอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ที่ดิน หรือมีการจัดสรรให้ประชาชนใช้ประโยชน์ ต้องมีการประเมินและตรวจสอบ หากเป็นการบุกรุกให้รัฐทวงคืนกลับไปเป็นพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ
- 2.3 สำรวจข้อมูลทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่ พืชพรรณ สัตว์ป่า เห็ดรา แหล่งความงามเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ฯลฯ
- 2.4 รวบรวมข้อมูลทางกายภาพของพื้นที่ โดยเฉพาะสภาพทางภูมิอากาศ สภาพภูมิประเทศ แหล่งน้ำและดิน

2.5 จัดทำการบูรณาการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงาน คือ กรมป่าไม้ และกรมพัฒนาที่ดิน เพื่อให้ได้ฐานข้อมูลป่าไม้ที่ถูกต้องและแม่นยำที่สุด

2.6 รวบรวมข้อมูลและจำแนกชนิดป่า และระบบนิเวศในพื้นที่ป่าสงวนเพื่อการอนุรักษ์และจำแนกการใช้ประโยชน์

วัตถุประสงค์ที่ 3 สร้างการมีหุ้นส่วนระหว่างรัฐกับภาคเอกชนในการบริหารจัดการป่าเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเพิ่มพื้นที่ป่าที่สมบูรณ์ (Public-Private Partnership for sustainable forest management)

3.1 สร้างกิจกรรมหรือโครงการที่ช่วยเพิ่มพื้นที่ป่า โดยรัฐให้การสนับสนุนในการให้รางวัล และกองทุนเป็นการเริ่มต้นในการพัฒนาป่าชุมชน และป่าของภาคเอกชนที่มีพื้นที่มาก รณรงค์ให้มีการปลูกสร้างสวนป่า และให้ใช้ประโยชน์ได้คล้ายกับการจัดการป่าสงวนแห่งชาติ ประโยชน์ทางอ้อมใช้การคำนวณการกักเก็บคาร์บอน และนำมาซื้อขายในรูปแบบคาร์บอนเครดิตได้

3.2 ส่งเสริมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตจากป่า โดยมีเงื่อนไขให้ผู้ใช้ประโยชน์จากป่ามีส่วนร่วมในการฟื้นฟูป่า และสร้างป่าภาคเอกชนเพื่อการใช้ประโยชน์และแหล่งกักเก็บก๊าซเรือนกระจก (สวนป่าภาคเอกชน)

3.3 สร้างเครือข่ายความร่วมมือในรูปแบบของธนาคารต้นไม้

3.4 ส่งเสริมอุตสาหกรรมจากไม้และของป่า เพื่อสร้างงานให้ประชาชนที่ไม่มีงานทำ หรือตกงาน

3.5 วางแผนการจัดตั้งถิ่นฐานของคนกลุ่มน้อยที่อาศัยในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติให้เกิดความมั่นคง และลดการใช้พื้นที่ป่าไม้

วัตถุประสงค์ที่ 4 จัดตั้งกองทุนและงบประมาณในการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชน (Budget and fund for forest management)

4.1 จัดตั้งกองทุนป่าไม้ จากรายได้การเข้าใช้ประโยชน์ป่า และผลผลิตผลจากป่า อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อไม้ เช่น เยื่อไม้ กระจาด ฯลฯ

4.2 เก็บค่าภาคหลวงจากการทำไม้ในป่าสงวน ค่าเช่าพื้นที่ป่าสงวน ฯลฯ

4.3 กองทุนช่วยเหลือจากต่างประเทศ หน่วยงาน และองค์กรต่างประเทศหลายหน่วยงาน อาทิเช่น World Wide Fund for Nature (WWF), United Nation: Framework Convention on Climate Change (UNFCCC), องค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศของเยอรมัน (GIZ) หรือหน่วยงานระหว่างประเทศอื่นๆ

4.4 ขอเงินสนับสนุนการอนุรักษ์ป่าจากกองทุนสิ่งแวดล้อมเป็นรายปี

4.2 ความเชื่อมโยงระหว่างวัตถุประสงค์ 1-4 กับ เป้าหมาย NYDFs

วัตถุประสงค์	เป้าหมาย NYDFs
<p>วัตถุประสงค์ที่ 1 การหยุดยั้งการสูญเสียและการเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ (Stopping forest loss and increasing forest area)</p>	<p>เป้าหมาย 1 ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าอย่างน้อยครึ่งหนึ่งในปี ค.ศ. 2020 และลดการสูญเสียป่าภายในปี ค.ศ. 2030</p> <p>เป้าหมาย 2 สนับสนุนให้ลดการทำลายพื้นที่ป่าเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร</p> <p>เป้าหมาย 3 ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจอื่นๆ</p> <p>เป้าหมาย 5 เพิ่มพื้นที่ป่าหรือพื้นที่สีเขียวในประเทศ</p> <p>เป้าหมาย 6 การอนุรักษ์พื้นที่ป่าที่เป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายกับการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยมุ่งหวังเพื่อเพิ่มปริมาณป่าไม้ภายในปี ค.ศ. 2030</p> <p>เป้าหมาย 7 ยับยั้งการเพิ่มขึ้นของสภาพภูมิอากาศโลกไม่ให้เกิน 2 องศาเซลเซียส</p>
<p>วัตถุประสงค์ที่ 2 จัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชนอย่างยั่งยืนตามแนวทางระบบนิเวศ (Sustainable national forest management based on Ecosystem Approach)</p>	<p>เป้าหมาย 3 ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจอื่นๆ</p> <p>เป้าหมาย 6 การอนุรักษ์พื้นที่ป่าที่เป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายกับการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยมุ่งหวังเพื่อเพิ่มปริมาณป่าไม้ภายในปี ค.ศ. 2030</p> <p>เป้าหมาย 7 ยับยั้งการเพิ่มขึ้นของสภาพภูมิอากาศโลกไม่ให้เกิน 2 องศาเซลเซียส</p> <p>เป้าหมาย 8 พัฒนากลยุทธ์เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก</p>
<p>วัตถุประสงค์ที่ 3 สร้างการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการป่าเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเพิ่มพื้นที่ป่าที่สมบูรณ์ (Public-Private Partnership for sustainable forest management)</p>	<p>เป้าหมาย 3 ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจอื่นๆ</p> <p>เป้าหมาย 4 สนับสนุนทางเลือกอื่น ๆ ในการลดการสูญเสียพื้นที่ป่าจากความต้องการใช้งานพื้นฐานของมนุษย์ และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน</p> <p>เป้าหมาย 9 สนับสนุนการให้รางวัลสำหรับประเทศที่ลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก</p> <p>เป้าหมาย 10 สร้างธรรมาภิบาลในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้ชนพื้นเมืองตระหนักถึงสิทธิในพื้นที่และทรัพยากรของตน</p>
<p>วัตถุประสงค์ที่ 4 จัดตั้งกองทุนและงบประมาณในการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชน (Budget and fund for forest management)</p>	<p>เป้าหมาย 8 พัฒนากลยุทธ์เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก</p> <p>เป้าหมาย 9 สนับสนุนการให้รางวัลสำหรับประเทศที่ลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก</p>

4.3 แผนปฏิบัติการตามพันธกรณีของประเทศไทยต่อปฏิญญานิวยอร์ก

วัตถุประสงค์ที่ 1 การหยุดยั้งการสูญเสียและการเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ (Stopping forest loss and increasing forest area)

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDFs
เป้าหมายที่ 1 ลดการสูญเสียพื้นที่ป่าให้หมดสิ้น (ลดอัตราการสูญเสียลงครึ่งหนึ่ง ในปี ค.ศ. 2020 และให้หมดไปในปี ค.ศ. 2030)				
1.1 สํารวจและจัดทำแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติที่ชัดเจนเป็นไปตามกฎหมาย	1.1.1 สํารวจและหมายแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติตามที่ได้ประกาศไว้ในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติทั่วประเทศ 1.1.2 สํารวจและหมายแนวเขตสภาพป่าไม้ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ จำแนกเป็นป่าสมบูรณ์ พื้นที่ป่าเสื่อมโทรม พื้นที่ป่าให้เขา พื้นที่บุกรุก และพื้นที่ซบซ้อน 1.1.3 จัดทำแผนที่ป่าสงวนแห่งชาติที่ถูกต้องเป็นที่ยอมรับโดยกฎหมาย	กรมป่าไม้	2018-2030	1,2,5,6
1.2 จัดตั้งหน่วยงานป้องกันและจัดการป่าสงวนแห่งชาติในพื้นที่	1.2.1 จัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่ง (สำนักงานบริหารและจัดการพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ) 1.2.2 ปรับปรุงและจัดตั้งหน่วยป้องกันรักษาป่าในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ	กรมป่าไม้	2018-2020	1,2,5,6
1.3 เฝ้าระวังการบุกรุกทำลายป่าสงวนแห่งชาติ	1.3.1 โครงการตรวจป่าโดยเฮลิคอปเตอร์ 1.3.2 โครงการตรวจป่าโดยโดรน 1.3.3 โครงการ Smart Patrol	กรมป่าไม้	2018-2020	1,2,5,3

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDFs
เป้าหมายที่ 2 พื้นฟูป่าเสื่อมโทรมสู่สภาพสมบูรณ์				
2.1 จัดการไฟป่าในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม	2.1.1 โครงการสร้างระบบแนวควบคุมไฟป่าในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม 2.1.2 โครงการเผาป่าเพื่อเพิ่มการสืบพันธุ์ของไม้ในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม 2.1.3 โครงการกำจัดเชื้อเพลิงในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม	กรมป่าไม้	2018-2020	1,5,6,7
2.2 ปลูกป่าเสริมในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม	2.2.1 โครงการปลูกไม้ป่าเสริมในพื้นที่ช่องว่าง 2.2.2 โครงการปลูกไม้เสริมในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม 2.2.3 โครงการหว่านเมล็ดไม้ป่าเพื่อเสริมการสืบพันธุ์ในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม	กรมป่าไม้	2018-2030	1,5,6,7
เป้าหมายที่ 3 เพิ่มพื้นที่ป่าธรรมชาติในพื้นที่ถูกทำลาย				
3.1 การทวงคืนผืนป่าที่ถูกทำลาย	3.1.1 โครงการสอบสิทธิ์การถือครองพื้นที่ในป่าสงวนแห่งชาติเพื่อการ ขอคืนพื้นที่ 3.1.2 โครงการจัดที่ทำกินให้ชนกลุ่มน้อยที่ยึดครอง พื้นที่ป่า สงวน 3.1.3 โครงการขอคืนพื้นที่จากผู้เช่าพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ 3.1.4 โครงการฟื้นฟูสภาพป่าในพื้นที่หลังการสิ้นสุดการสัมปทาน เหมืองแร่	กรมป่าไม้	2018-2025	1,2,3,5,6,7
3.2 การเวนคืนพื้นที่เอกสารสิทธิ์เพื่อเพิ่ม พื้นที่ป่า	3.2.1 โครงการเรียกคืนพื้นที่ในโครงการ สปก. สทก. นิคมสร้างตนเอง และพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่ขอใช้โดยหน่วยงานอื่นของรัฐที่ไม่จำเป็น และเหลืออยู่คืนเพื่อพัฒนากลับเป็นพื้นที่ป่า	กรมป่าไม้	2018-2020	1,2,3,5,6

วัตถุประสงค์ที่ 2 จัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชนอย่างยั่งยืนตามแนวทางระบบนิเวศ

(Sustainable national forest management based on Ecosystem Approach.)

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
เป้าหมายที่ 1 สํารวจทรัพยากรป่าไม้เพื่อการใช้ประโยชน์ที่ยั่งยืน				
1.1 สํารวจความเป็นได้ของทรัพยากรป่าไม้ ในป่าสงวนแห่งชาติ	1.1.1 โครงการสํารวจกําลังการผลิตไม้ซุงเพื่อการจัดการในป่าสงวน แห่งชาติ 1.1.2 โครงการสํารวจกําลังผลิตไม้ไผ่เพื่อการจัดการในป่าสงวน แห่งชาติ 1.1.3 โครงการสํารวจกําลังผลิตไม้เพื่อป้อนโรงงานเยื่อกระดาษจากป่า สงวนแห่งชาติและส่วนป่าภาครัฐ 1.1.4 โครงการสํารวจทรัพยากรธรรมชาติเพื่อพัฒนาการพักผ่อน หย่อนใจและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ 1.1.5 โครงการสํารวจความสามารถของป่าสงวนแห่งชาติในการผลิต ผลผลิตรองจากป่า (minor products) 1.1.6 โครงการสํารวจพันธุกรรมพืช สัตว์และเชื้อราเพื่อการอนุรักษ์ และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนในป่าสงวนแห่งชาติ 1.1.7 โครงการสํารวจความสามารถการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในป่า สงวนแห่งชาติ	กรมป่าไม้	2018-2025	3,6,7,8
1.2 สํารวจความเป็นไปได้ของทรัพยากรป่า ไม้ในป่าชุมชนเพื่อวางแผนการจัดการ	1.2.1 โครงการสํารวจกําลังการผลิตไม้ซุงเพื่อการจัดการในป่าชุมชน 1.2.2 โครงการสํารวจกําลังผลิตไม้ไผ่เพื่อการจัดการในป่าชุมชน 1.2.3 โครงการสํารวจทรัพยากรธรรมชาติเพื่อพัฒนาการพักผ่อน หย่อนใจและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในพื้นที่ป่าชุมชน	กรมป่าไม้	2019-2025	2,3,6,7

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
	1.2.4 โครงการสำรวจความสามารถของป่าชุมชนในการผลิตผลผลิตรองจาป่า (minor products) 1.2.5 โครงการสำรวจพันธุกรรมพืช สัตว์และเชื้อราเพื่อการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนในป่าชุมชน 1.2.6 โครงการสำรวจความสามารถการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในป่าชุมชน			
1.3 สำรวจความเป็นไปได้ของทรัพยากรป่าไม้ภาคเอกชน ส่วนป่าภาครัฐและเอกชน และป่าที่หน่วยงานของรัฐถือครอง	1.3.1 โครงการสำรวจทรัพยากรป่าไม้ในส่วนป่าภาครัฐและเอกชนในด้านพื้นที่ ผลผลิต และการกักเก็บก๊าซเรือนกระจก 1.3.2 โครงการสำรวจทรัพยากรป่าไม้ในป่าภาคเอกชนในด้านพื้นที่ ผลผลิต และการกักเก็บก๊าซเรือนกระจก 1.3.3 โครงการสำรวจทรัพยากรป่าหัวไร่ปลานานาและพื้นที่วนเกษตรด้านพื้นที่ ผลผลิต และการกักเก็บก๊าซเรือนกระจก 1.3.4 โครงการสำรวจทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่ของรัฐที่มีใช้ป่าสงวนแห่งชาติ (ป่าในพื้นที่เขตรับผิดชอบโดยกองทัพ และหน่วยงานอื่นๆ)	กรมป่าไม้	2018-2025	2,3,6,7
เป้าหมายที่ 2 จัดการป่าตามแนวทางระบบนิเวศเพื่อผลประโยชน์สูงสุดและยั่งยืน				
2.1. จัดทำแผนการจัดการป่าสงวนแห่งชาติบนพื้นฐานการจัดการระบบนิเวศ	2.1.1 โครงการจัดทำแผนการจัดการป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่งเพื่อให้ได้ผลผลิตสูงสุด อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและยั่งยืน 2.1.2 โครงการจัดทำแผนการท่องเที่ยวและการศึกษารวมชาติในป่าสงวนแห่งชาติ 2.1.3 โครงการจัดทำแผนการจัดการไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ 2.1.4 โครงการจัดทำแผนการอนุรักษ์พันธุกรรมไม้ป่า กัล้วยไม้ พืชสมุนไพรและเห็ดที่มีคุณค่าในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ	กรมป่าไม้	2018-2020	1,2,3,6,7,8

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
	2.1.5 โครงการจัดทำแผนการใช้ประโยชน์ผลผลิตรองในป่าสงวนแห่งชาติปละป่าชุมชน 2.1.6 โครงการจัดทำแผนการใช้ประโยชน์ทรัพยากรป่าไม้จากป่าสงวนแห่งชาติ			
2.2 การจัดทำแผนการจัดการป่าชุมชนบนพื้นฐานแนวทางระบบนิเวศ	2.2.1 โครงการจัดทำแผนการจัดการป่าชุมชนแต่ละแห่งเพื่อให้ได้ผลผลิตสูงสุด อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและยั่งยืน 2.2.2 โครงการจัดทำแผนการท่องเที่ยวและการศึกษาทางธรรมชาติในป่าชุมชน 2.2.3 โครงการจัดทำแผนการจัดการไม้ไผ่และไม้เพื่อเชื้อเพลิงในป่าชุมชน 2.1.4 โครงการจัดทำแผนการอนุรักษ์พันธุกรรมไม้ป่า กัลว้ายไม้ พืชสมุนไพรและเห็ดที่มีคุณค่าในพื้นที่ป่าชุมชน 2.1.5 โครงการจัดทำแผนการใช้ประโยชน์ผลผลิตรองในป่าชุมชน (พืชอาหาร สมุนไพร แหล่งเลี้ยงสัตว์ ไม้ใช้สอย)	กรมป่าไม้	2018-2020	1,2,3,6,7,8
2.3 การจัดการใช้ประโยชน์ป่าไม้ อย่างยั่งยืน	2.3.1 โครงการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติตามหลักการแนวทางระบบนิเวศ (Ecosystem Approach in Forest Management) 2.3.2 โครงการบริหารจัดการป่าชุมชนตามหลักการการพัฒนาจากฐานรากและการเป็นหุ้นส่วนต่อกัน (Bottom-up Concept plus Partnership Concept) 2.3.3 โครงการพัฒนาบุคลากรเพื่อตอบสนองการจัดการป่าสงวนแห่งชาติตามแนวทางระบบนิเวศ	กรมป่าไม้	2020-2025	1,2,3,6,7,8

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
	2.3.4 โครงการพัฒนาบุคลากรเพื่อตอบสนองการจัดการป่าชุมชนตาม แนวทางการพัฒนาจากพื้นฐานผสมกับแนวคิดการเป็นหุ้นส่วนต่อกัน 2.3.5 กิจกรรมตามแผนเพื่อการจัดการป่าสงวนแห่งชาติให้ได้ ประโยชน์สูงสุดและยั่งยืนตามแนวทางระบบนิเวศ 2.3.6 กิจกรรมตามแผนเพื่อการจัดการป่าชุมชนให้ได้ประโยชน์สูงสุด และยั่งยืนตามแนวทางระบบนิเวศ การพัฒนาจากฐานราก การเป็น หุ้นส่วนต่อกันและการมีส่วนร่วม 2.3.7 โครงการควบคุมการตลาดผลผลิตจากทรัพยากรป่าไม้ตามแนว ทางการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน			
เป้าหมายที่ 3 การเพิ่มประสิทธิภาพป่าไม้ในการกักเก็บคาร์บอนไดออกไซด์				
3.1 การเพิ่มคาร์บอนในเนื้อไม้ที่เป็นต้นทุน ในป่า (Standing Stock)	3.1.1 โครงการปรับโครงสร้างของป่าให้มีพันธุ์ไม้ที่กักเก็บคาร์บอนได้ สูงมากขึ้น 3.1.2 การยกระดับความหนาแน่นของต้นทุนไม้ในป่าให้สูงขึ้นเพื่อการ กักเก็บคาร์บอน	กรมป่าไม้	2020-2025	7,8
3.2 การเพิ่มอินทรีย์วัตถุบนพื้นป่าและใน ดินภายใต้เรือนยอดป่าให้สูงขึ้น	3.2.1 โครงการควบคุมไฟป่าเพื่อเพิ่มเศษไม้ปลายไม้ (litter) บนพื้นป่า 3.2.2 โครงการป้องกันการกัดชะผิวดินในป่าเพื่อการกักเก็บคาร์บอน ในดิน 3.2.3 โครงการเพิ่มพืชคลุมดินภายใต้เรือนยอดป่าเพื่อการกักเก็บ คาร์บอน	กรมป่าไม้	2020-2025	7,8
3.3 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์เนื้อไม้อย่าง คงทนถาวรเพื่อการกักเก็บคาร์บอน	3.3.1 โครงการส่งเสริมการสร้างอาคารด้วยไม้เพื่อกักเก็บคาร์บอน 3.3.2 ส่งเสริมการผลิตเฟอร์นิเจอร์ด้วยเนื้อไม้ที่ได้จากสวนป่าและการ จัดการป่าธรรมชาติที่ถูกต้องยั่งยืน	กรมป่าไม้	2020-2025	7,8

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
	3.3.3 ส่งเสริมการใช้เชื้อเพลิงจากไม้ที่ได้จากสวนป่าและจากป่าที่มีการจัดการอย่างยั่งยืนเพื่อลดการใช้ก๊าซธรรมชาติ			

วัตถุประสงค์ที่ 3 สร้างการมีหุ้นส่วนระหว่างรัฐกับภาคเอกชนในการบริหารจัดการป่าเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเพิ่มพื้นที่ป่าที่สมบูรณ์ (Public-Private Partnership for sustainable forest management)

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
เป้าหมายที่ 1 เพิ่มความรู้การใช้ประโยชน์ทรัพยากรป่าไม้ที่ต้องต่อสังคม				
1.1 การให้ความรู้ด้านการจัดการป่าไม้ภาคเศรษฐกิจเพื่อแก้ปัญหาความยากจน	1.1.1 การให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญของป่าเศรษฐกิจต่อประเทศแก่ประชาชนและเยาวชนผ่านสื่อสาธารณะ 1.1.2 การบรรยายในหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ การศึกษานอกโรงเรียน มัธยมปลายและการศึกษานอกโรงเรียน 1.1.3 การสัมมนาระหว่างประชาชนทั่วไปและกรรมการป่าชุมชน	กรมป่าไม้ กระทรวงศึกษาธิการ	2020-2030	3,4,9,10
1.2 การให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการป่าเพื่อเศรษฐกิจที่ต้องต่อสังคม	1.2.1 อบรมคณะกรรมการป่าชุมชนและผู้นำ อบต. ทั่วประเทศ 1.2.2 อบรมเจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้เกี่ยวกับแนวคิดการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน การพัฒนาจากฐานราก การมีส่วนร่วมและการเป็นหุ้นส่วนต่อกันในการจัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชน 1.2.3 จัดทำเอกสารสื่อความรู้แจกจ่ายแก่ประชาชน โดยเฉพาะผู้เข้ามาพักผ่อนหย่อนใจและศึกษาธรรมชาติในป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชน	กรมป่าไม้	2020-2030	10

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
เป้าหมายที่ 2 ให้โอกาสแก่ประชาชนที่สนใจเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติและแบ่งปันผลประโยชน์				
2.1 ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติ	2.1.1 จัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติระดับพื้นที่โดยมีประชาชนมีส่วนร่วม 2.1.2 จัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาทางวิชาการและเทคโนโลยีของป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่ง	กรมป่าไม้	2019-2030	4,10
2.2 ให้โอกาสแก่ประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมในการจัดการป่าสงวนแห่งชาติ	2.1.1 จัดตั้งโครงการประชาชนอาสาป้องกันรักษาป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่ง 2.1.2 จัดตั้งชมรมเยาวชนพิทักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ 2.1.3 โครงการมัคคุเทศก์นำเที่ยวและศึกษารธรรมชาติในป่าสงวนแห่งชาติ 2.1.4 โครงการให้สัมปทานการบริการการท่องเที่ยวในป่าสงวนแห่งชาติ 2.1.5 โครงการเที่ยวป่าบนหลังช้าง สร้างงานให้กับช้างเลี้ยงและนำช้างเลี้ยงกลับสู่ป่า	กรมป่าไม้	2019-2030	4,10
2.3 ให้บริการป่าสงวนแห่งชาติเพื่อการวิจัยทางธรรมชาติ	2.3.1 โครงการวิจัยร่วมระหว่างกรมป่าไม้กับสถาบันการวิจัยทั้งในและนอกประเทศ 2.3.2 โครงการส่งเสริมให้นักวิจัยภายนอกเข้ามาทำการวิจัยในป่าสงวนแห่งชาติ 2.3.3 โครงการจัดทำฐานข้อมูลการวิจัยของป่าสงวนแห่งชาติ	กรมป่าไม้, ภาคเอกชน, หน่วยงานต่างประเทศ	2019-2030	3,4,9,10

วัตถุประสงค์ที่ 4 จัดตั้งกองทุนและงบประมาณในการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชน (Budget and fund for forest management)

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
เป้าหมายที่ 1 การจัดตั้งงบประมาณประจำปีของกรมป่าไม้มีประสิทธิภาพ				
1.1 การจัดตั้งงบประมาณประจำปีของกรมป่าไม้โดยบูรณาการจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง	1.1.1 การจัดตั้งงบประมาณประจำปีของกรมป่าไม้ต้องเชิญสำนักงานงบประมาณแผ่นดิน เข้าร่วมเพื่อชี้แจงความต้องการและความสำคัญ การดำเนินงานด้านป่าไม้ 1.1.2 ดำเนินการจัดตั้งงบประมาณประจำปีของกรมป่าไม้ ภายใต้วางแผนไปได้ในการจัดการทรัพยากรป่าไม้อย่างยั่งยืน โดยให้ตอบสนอง วัตถุประสงค์ 1-3 ข้างต้น	กรมป่าไม้ สำนักงานงบประมาณ แผ่นดิน	2019-2030	8,9
เป้าหมายที่ 2 การระดมทุนจากแหล่งทุนภายในประเทศ				
2.1 การจัดตั้งงบประมาณประจำปีของหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม โดยการบูรณาการและทำงานร่วมกัน	2.1.1 ตั้งงบประมาณประจำปีสำหรับจัดทำโครงการบูรณาการด้านป่าไม้ร่วมกันกับหน่วยงานต่างๆ โดยกรมป่าไม้ เป็นผู้ประสานงานหลัก	กรมป่าไม้ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม	2019-2022	8,9
2.2 รัฐจัดทำแผนงบประมาณบางส่วนสำหรับสนับสนุนภาคประชาชนในการจัดการป่า โดยร่วมมือกับภาคเอกชน	2.2.1 จัดทำโครงการเพื่อของบประมาณสนับสนุนการปลูกป่า จากภาครัฐ โดยใช้ความร่วมมือจากกลุ่มเครือข่ายความร่วมมือด้านป่าไม้	กรมป่าไม้	2019-2022	8,9
เป้าหมายที่ 3 การระดมทุนจากแหล่งทุนภายนอกประเทศ				
3.1 การเข้าถึงแหล่งเงินทุนระหว่างประเทศเพื่อสนับสนุนการดำเนินการในภาคป่าไม้	3.1.1 โครงการเพื่อดำเนินการภาคป่าไม้ โดยอาศัยป่าไม้เป็นกลไกในการกักเก็บก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์และเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยขอแหล่งทุนสนับสนุนการดำเนินการระหว่างประเทศ เช่น องค์การความร่วมมือเยอรมัน, สหภาพยุโรป, WWF	กรมป่าไม้ หน่วยงานต่างประเทศ	2019-2030	8,9

มาตรการเพื่อตอบสนอง	โครงการ/กิจกรรม ที่ต้องดำเนินการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	ช่วงเวลา ดำเนินการ	เป้าหมาย NYDF ₅
เป้าหมายที่ 4 การร่วมทุนกับต่างประเทศ				
4.1 การทำโครงการเพื่อส่งเสริมการปลูกหรือเพิ่มพื้นที่ป่า โดยนำเสนอไปยังกองทุนระหว่างประเทศเพื่อขอเงินทุนสนับสนุน	4.1.1 โครงการขอเงินร่วมทุนสนับสนุนจากต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยใช้ป่าไม้เป็นกลไกหลักในดำเนินการ เช่น UNFCCC, องค์การความร่วมมือเยอรมัน (GIZ)	กรมป่าไม้ หน่วยงานต่างประเทศ	2019-2030	8,9
เป้าหมายที่ 5 การสร้างกองทุนจากผลผลิตจากป่า				
5.1 สร้างกองทุนจากผลผลิตจากป่าในประเทศไทย	5.1.1 จัดตั้งกองทุนป่าไม้ จากรายได้การใช้ประโยชน์ป่า และผลผลิตจากป่า อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ เช่น เยื่อไม้ กระดาษ 5.1.2 จัดเก็บค่าภาคหลวงจากการทำไม้ในป่าสงวน ค่าเช่าพื้นที่ป่าสงวน	กรมป่าไม้	2020-2030	8,9

4.4 การติดตามผลของแผนปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศไทยต่อปฏิญญานิวยอร์ก

การดำเนินการตามปฏิญญานิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้ มีความสำคัญต่อความแข็งแกร่งของประเทศไทยในด้าน เศรษฐกิจ สังคม วิทยาศาสตร์ การศึกษา วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม พันธุกรรม นันทนาการ และความสวยงามซึ่งมีอิทธิพลต่อจิตใจของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ประเทศจึงจำเป็นต้องอนุรักษ์ป่าไม้และจัดการให้เป็นไปตามปฏิญญาดังกล่าวและให้เป็นไปตามแนวทางการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน ประเทศต่างๆ มีสิทธิในทรัพยากรชีวภาพที่ตนมีอยู่ แต่ต้องรับผิดชอบให้ทรัพยากรชีวภาพมีความยั่งยืน ประเทศเหล่านั้นจึงต้องจัดทำกลยุทธ์ แผนงานหรือโครงการเพื่ออนุรักษ์และใช้ประโยชน์ป่าไม้อย่างยั่งยืน ทำให้ประชาชนเข้าใจและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ พร้อมทั้งคุ้มครองสายพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ และจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์และคุ้มครองป่าไม้ พื้นที่ระบบนิเวศที่เสื่อมโทรม เพิ่มประชากรของสายพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ ควบคุมความเสี่ยงภัยที่เกิดจากเทคโนโลยีชีวภาพ (Bio-Safety) ประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมในโครงการที่คุกคามต่อระบบนิเวศป่าไม้ ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกรอบการดำเนินการตามปฏิญญานิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้ มีแนวทางการติดตามผล ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 การหยุดยั้งการสูญเสียและการเพิ่มพื้นที่ป่าไม้

(Stopping forest loss and increasing forest area)

1. ประเทศไทยมีแผนที่ป่าสงวนแห่งชาติที่ถูกต้องชัดเจน และเป็นที่ยอมรับโดยกฎหมาย ภายในปี 2030
2. หน่วยงานป้องกันและจัดการป่าสงวนแห่งชาติ อยู่ประจำในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติทุกแห่งภายในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2030)
3. ไม่มีการบุกรุกและทำลายป่าสงวนแห่งชาติเกิดขึ้น
4. พื้นที่ป่าเสื่อมโทรม สามารถกลับมาเป็นป่าสมบูรณ์
5. พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่ถูกทำลายสามารถฟื้นฟูสภาพกลับมาเป็นป่าได้เหมือนเดิม
6. พื้นที่ป่าเพิ่มขึ้นจากการเวนคืนพื้นที่เอกสารสิทธิ์เพิ่มพื้นที่ป่า

วัตถุประสงค์ที่ 2 จัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชนอย่างยั่งยืนตามแนวทางระบบนิเวศ

(Sustainable national forest management based on Ecosystem Approach.)

1. เกิดโครงการสำรวจความเป็นไปได้ของทรัพยากรป่าไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ ป่าชุมชน ป่าไม้ภาคเอกชน และป่าไม้ภาครัฐ เพื่อนำไปวางแผนการใช้ประโยชน์ทรัพยากรจากป่า เพื่อให้เกิดความยั่งยืนและผลผลิตสูงสุด
2. เกิดแผนการป่าสงวนแห่งชาติบนพื้นฐานการจัดการระบบนิเวศ
3. เกิดแผนการจัดการป่าชุมชน บนพื้นฐานแนวทางระบบนิเวศ

วัตถุประสงค์ที่ 3 สร้างการมีหุ้นส่วนระหว่างรัฐกับภาคเอกชนในการบริหารจัดการป่าเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเพิ่มพื้นที่ป่าที่สมบูรณ์

(Public-Private Partnership for sustainable forest management)

1. เกิดคณะกรรมการที่ปรึกษาการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติระดับพื้นที่โดยมีประชาชนมีส่วนร่วม
2. เกิดคณะกรรมการที่ปรึกษาทางวิชาการและเทคโนโลยีของป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่ง
3. เกิดโครงการประชาชนอาสา และชมรมเยาวชนป้องกันรักษาป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่ง
4. เกิดโครงการวิจัยเกี่ยวกับป่าไม้ ทั้งสถาบันการวิจัยในและนอกประเทศ รวมทั้งมีการนำเที่ยวและศึกษารวมชาติในป่าสงวนแห่งชาติ

วัตถุประสงค์ที่ 4 จัดตั้งกองทุนและงบประมาณในการบริหารจัดการป่าสงวนแห่งชาติและป่าชุมชน

(Budget and fund for forest management)

1. สำนักงานงบประมาณแผ่นดิน ทราบความต้องการและความสำคัญการดำเนินงานด้านการป่าไม้
2. มีการจัดทำแผนงบประมาณที่ดำเนินการจัดตั้งงบประมาณประจำปีของกรมป่าไม้ ภายใต้งบประมาณเป็นไปได้ในการจัดการทรัพยากรป่าไม้อย่างยั่งยืน
3. มีกองทุนที่เกิดจากการบูรณาการกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และประชาสังคมในการร่วมมือกันในการจัดการด้านการป่าไม้
4. ได้รับเงินทุนจากหน่วยงานต่างประเทศในการดำเนินการทางด้านป่าไม้ และเกิดความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและนานาชาติ ในการจัดบริหารจัดการป่าไม้ที่ยั่งยืน
5. มีกองทุนป่าไม้ที่ได้จากการใช้ประโยชน์จากป่า และจากการเก็บค่าภาคหลวง

4.5 แนวทางการพัฒนาเพื่อบรรลุแผนปฏิบัติการตามพันธกรณีของประเทศไทยต่อปฏิญญานคร

นิวยอร์ก

หลักการสำคัญที่ใช้ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาของยุทธศาสตร์ ประการแรก คือต้องให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ และฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติและควบคุมดูแลคุณภาพสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจังโดยต่อเนื่อง ประการที่สองจะต้องระมัดระวังการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ การดำรงชีวิตของคนในชุมชน การสร้างกิจกรรมและการผลิตทางเศรษฐกิจ ให้เป็นไปอย่างรู้คุณค่าโดยมีส่วนร่วมของผู้ได้รับผลประโยชน์และผู้ได้รับผลกระทบจากการใช้ทรัพยากร ประการที่สาม คือการนำจุดแข็งและโอกาสของประเทศ คือ ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพมาสร้างกระบวนการพัฒนาประเทศอย่างสมดุล ด้วยการวางรากฐานการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจที่สามารถ

นำไปสู่การพัฒนาที่ผสมผสานกันระหว่างทุนทางเศรษฐกิจ ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม และประการสุดท้าย คือ การบริหารจัดการความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และการได้รับผลกระทบจากมลพิษโดยสันติ โดยมีแนวทางการดำเนินงานที่สำคัญ คือ **การรักษาป่าไม้และความสมดุลของระบบนิเวศ**

การตระหนักว่าป่าไม้มีความสำคัญ เป็นทรัพย์สินร่วมกันของสังคม ทุกคนมีส่วนได้รับประโยชน์ และมีส่วนในการรับผิดชอบโดยเท่าเทียมกัน ย่อมทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนบทบาทการบริหารจัดการให้เกิดลักษณะกระจายอำนาจ และส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วม โดยมีองค์ความรู้ การเสริมสร้างศักยภาพ และจิตสำนึก เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการตัดสินใจ เพื่อรักษาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ ระหว่างผลประโยชน์ระยะสั้นกับผลประโยชน์ระยะยาว และระหว่างผู้มีส่วนได้เสียกลุ่มต่างๆ นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องสร้างเครือข่ายทางสังคมที่เป็นความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐ องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคเอกชน ชุมชนท้องถิ่น และนักวิชาการ โดยใช้

1. พัฒนาระบบฐานข้อมูลและสร้างองค์ความรู้

พัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศ ภูมิศาสตร์ และข้อมูลแผนที่ เพื่อใช้กำหนดแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติที่ชัดเจนโดยชุมชนมีส่วนร่วม และจัดทำระบบฐานข้อมูลและทะเบียนการบุกรุกเข้าใช้ประโยชน์ เพื่อวางระบบกระจายการถือครองให้คนยากจนมีงานและปัจจัยการผลิตเป็นของตนเอง สนับสนุนการวิจัยร่วมระหว่างภาควิชาการกับชุมชนท้องถิ่น ค้นหาองค์ความรู้ ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมของชุมชน ตามลักษณะของระบบภูมินิเวศน์ ในการดูแลฟื้นฟูฐานทรัพยากร รวมทั้งมีการติดตามการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศที่สำคัญ เช่น ป่าต้นน้ำ กลุ่มน้ำ ระบบนิเวศชายฝั่ง แหล่งกำเนิดความหลากหลายทางชีวภาพ จัดทำเป็นระบบฐานข้อมูลที่ต้องเป็นเอกภาพ นำไปเผยแพร่ต่อชุมชนและภาคีที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างฐานองค์ความรู้และใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน รวมทั้งเผยแพร่รัฐธรรมนูญตัวอย่างในการอนุรักษ์และจัดการป่าไม้ที่มีความสมดุลและยั่งยืน

2. ส่งเสริมสิทธิชุมชนและการมีส่วนร่วมในการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน

กระจายอำนาจการจัดการป่าไม้ให้ชุมชนท้องถิ่นที่มีศักยภาพ สนับสนุนกระบวนการมีส่วนร่วม การสร้างความเข้มแข็งของประชาคม ส่งเสริมบทบาทของผู้นำท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประชาชน ชาวบ้าน และการสร้างเครือข่ายทางสังคม เครือข่ายอนุรักษ์และการจัดการป่าไม้ของชุมชนท้องถิ่น เพื่อ

เสริมสร้างศักยภาพและบทบาทของชุมชนในการดูแลฟื้นฟูป่าไม้ รวมทั้งถ่ายทอดยกระดับภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการป่าไม้ร่วมกับความรู้สมัยใหม่ เชื่อมโยงการจัดการป่าไม้กับการผลิตของชุมชน ส่งเสริมชุมชนในการจัดตั้งป่าชุมชน สร้างมาตรการจูงใจสนับสนุนให้ชุมชนทำหน้าที่ฟื้นฟู รักษาสายพันธุ์ท้องถิ่น ทั้งพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่มีคุณค่าต่อการดำรงชีวิต เป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ หายากและมีมูลค่าทางเศรษฐกิจ เพื่อสร้างความมั่นคงด้านอาหารและการดำรงชีวิต

3. พัฒนาระบบการจัดการร่วมเพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูป่าไม้

(3.1) ให้ความสำคัญกับการกำหนดเขต และ โดยคำนึงถึงสภาพทางภูมิศาสตร์และขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ สร้างแนวกันเขตพื้นที่อนุรักษ์ โดยจัดทำข้อตกลงกับชุมชนท้องถิ่น เพื่อป้องกันการบุกรุกขยายพื้นที่ในอนาคต กำหนดเขตการใช้ประโยชน์และกระจายการถือครองที่ดิน โดยร่วมกับท้องถิ่นกำหนดเขตการใช้ที่ดินและวางผังเมือง แก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งเรื่องการทับซ้อนของแนวเขตที่ดิน และจัดระเบียบการบุกรุกใช้ประโยชน์ที่ดินของรัฐ และพื้นที่ป่าอนุรักษ์ กำหนดมาตรการเพื่อรักษาที่ดินที่เหมาะสมซึ่งรัฐได้ลงทุนพัฒนาระบบชลประทานไว้แล้วให้เป็นที่ดินรับการเกษตรตลอดไป

(3.2) มีมาตรการประกาศภาวะฉุกเฉินหยุดใช้ชั่วคราว สำหรับพื้นที่ป่าไม้ที่อยู่ในภาวะถูกทำลายสูง เพื่อให้ป่าฟื้นคืนได้ฟื้นฟู และเกิดความยั่งยืน ในบางพื้นที่ที่มีความสำคัญสูง ต้องประกาศเป็นพื้นที่ควบคุมอย่างชัดเจน

(3.3) สร้างกลไกแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งอย่างสันติวิธี ยุติธรรมอยู่บนหลักเกณฑ์ที่ทุกภาคส่วนยอมรับ และบูรณาการให้เกิดความสมดุลในการปรับเปลี่ยนเป้าประสงค์และกระบวนการผลิตที่ไม่ยั่งยืนไปสู่ความสมดุลที่ได้จากการพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพในอนาคต

(3.4) ฟื้นฟูสภาพป่าให้เกิดความอุดมสมบูรณ์และคงความหลากหลายทางชีวภาพ โดยปฏิบัติตามมาตรการควบคุมการใช้ประโยชน์อย่างเข้มงวด และปลูกป่าเสริม กำหนดมาตรการ “คนอยู่ร่วมกับป่า” โดยให้ทำกิจกรรมสนับสนุนการฟื้นฟูรักษาระบบนิเวศ และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติโดยยังคงรักษาระบบนิเวศไว้ตลอดไป

(3.5) ฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์ของดิน โดยการรณรงค์สนับสนุนให้เกษตรกรใช้วิธีการเพาะปลูกที่เหมาะสม มีความหลากหลาย กำหนดมาตรการลดการใช้สารเคมีการเกษตร ลดและควบคุมการปลูกพืชเชิงเดี่ยว ส่งเสริมเกษตรกรรมเชิงอนุรักษ์ ขยายพื้นที่เกษตรอินทรีย์ เกษตรยั่งยืน เพื่อรักษาความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่เกษตรกรรม

(3.6) จัดให้มีหลักเกณฑ์และมาตรการควบคุมการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติให้อยู่ภายใต้ขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ การสร้างคุณค่าการท่องเที่ยวในเชิงคุณภาพมากกว่าการเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยว

4. การเข้าถึงแหล่งทุนเพื่อดำเนินการตามปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

เป้าหมายที่ 8 และเป้าหมายที่ 9 รูปที่ (4.1) การสนับสนุน ด้านการเงิน) การพัฒนาและ) ดำเนินการด้านยุทธศาสตร์ลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในภาคป่าไม้และการให้รางวัลกับประเทศและเขตปกครองที่มีการดำเนินงานลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในภาคป่าไม้ จากกรอบยุทธศาสตร์ที่ ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนจะเป็นกลไกทางการเงินเพื่อสนับสนุนการจัดทำ 4 NYDFs ได้ มีตัวอย่างการดำเนินการ ดังนี้

รูปที่ 4.1 เป้าหมาย NYDFs

กลไกด้านการเงินเพื่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภายใต้กองทุนภูมิอากาศสีเขียว (GCF) - ภาคป่าไม้

- กองทุนภูมิอากาศสีเขียว (Green Climate Fund: GCF) ตามมติ Decision 1/CP.16 ในการประชุมสมัชชารัฐภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ครั้งที่ 16 (COP 16) เมื่อเดือนธันวาคม 2553

- เป้าหมายหลักคือการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของประชาคมโลกสูงแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยให้มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในระดับต่ำ (low emission) และการพัฒนาขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (climate-resilient development)

- การจัดสรรเงินของกองทุน มีลักษณะ 50:50 คือด้านการลดก๊าซเรือนกระจก ร้อยละ 50 และด้านการปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ร้อยละ 50
- เครื่องมือทางการเงินของกองทุน GCF (GCF Funding Instruments) ในปัจจุบัน นอกเหนือจากเงินช่วยเหลือแบบให้เปล่า (grants) และเงินกู้แบบผ่อนปรน (concessional loans) แล้ว ยังรวมถึง การลงทุนในตราสารทุน (equity investments) และการค้ำประกันความเสี่ยง (risk guarantees)
- ภายใต้กลไกการเงิน GCF การพิจารณาข้อเสนอโครงการที่เสนอขอรับการสนับสนุนจากกองทุน GCF เน้นการตรวจสอบและประเมินผลใน 3 ด้าน คือ (1) ความเป็นเจ้าของของประเทศผู้รับ (2) การตอบสนองต่อความต้องการของประเทศและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และ (3) การปกป้องสิ่งแวดล้อมและสังคม และนโยบายความเท่าเทียมระหว่างเพศ
- กองทุน GCF กำหนดเกณฑ์หลัก 6 ประการในการพิจารณาโครงการที่ขอรับการสนับสนุนทางการเงิน ประกอบด้วย ผลกระทบที่จะเกิดขึ้น (impact potential) ศักยภาพในการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของการพัฒนา (paradigm shift potential) สนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน (sustainable development potential) การตอบสนองต่อความต้องการของผู้รับ (needs of recipient) ความเป็นเจ้าของของประเทศผู้รับ (country ownership) และประสิทธิภาพและประสิทธิผล (effectiveness and efficiency)

กองทุนภูมิอากาศสีเขียว (GCF) กับการดำเนินงานในไทย

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รมอบหมายของโดยกา (สผ.) ปลัดกระทรวงฯ ปฏิบัติหน้าที่เป็นหน่วยงานกำกับและประสานการดำเนินงานระดับชาติของกองทุน GCF (GCF National Designated Authorities: NDAs) มีหน้าที่หลักคือการกำกับดูแลให้กิจกรรมภายใต้การสนับสนุนของกองทุน GCF เป็นไปในทิศทางเดียวกับวัตถุประสงค์และประเด็นสำคัญตามยุทธศาสตร์ของประเทศ และสนับสนุนให้เกิดกิจกรรมเชิงรุกด้านการปรับตัวและการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ

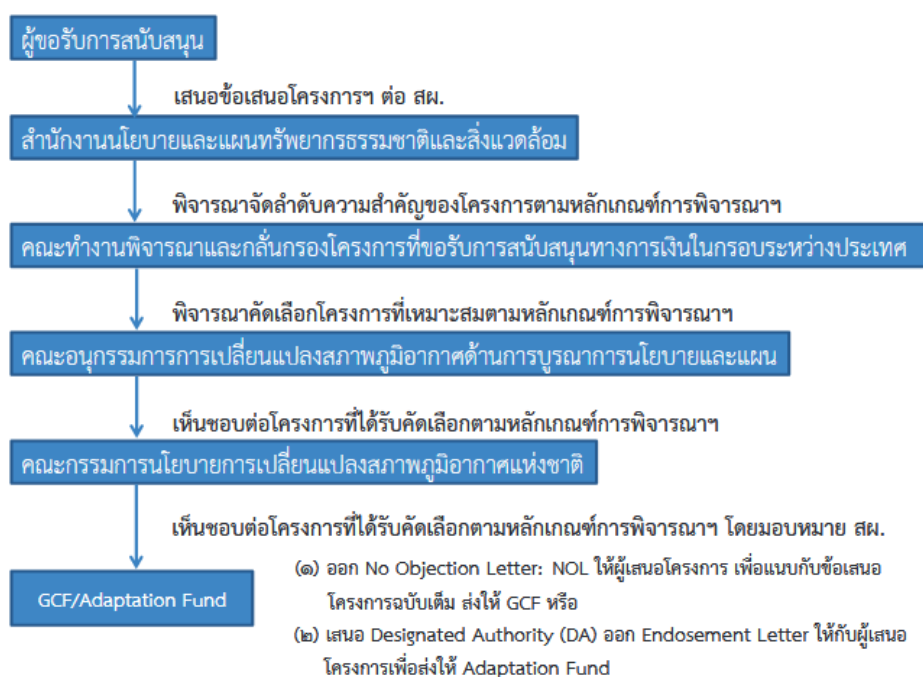
สผ. จัดทำกรอบการพิจารณาขอรับการสนับสนุนทางการเงินระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย (Thailand Country Programme: TCP) ตามเป้าหมายและกรอบการดำเนินงานของแผนแม่บทรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย พ.ศ.

2558-2593 สผ. ในฐานะ GCF NDA มีการพัฒนาหลักเกณฑ์และขั้นตอนการพิจารณาข้อเสนอโครงการที่ต้องการขอรับการสนับสนุนจากกองทุน GCF (no-objection criteria)

กรอบการพิจารณาขอรับการสนับสนุนทางการเงินระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย ให้ความสำคัญกับโครงการและแผนงานภาครัฐและภาคเอกชน ที่มีผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ต่อการลดก๊าซเรือนกระจก และหรือ การปรับตัวต่อผลกระทบจากการ/อากาศในเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ 8 ด้าน โดยแบ่งออกเป็นการลดก๊าซเรือนกระจก 4 ด้าน คือ (1) การผลิตและการเข้าถึงพลังงาน (2) การขนส่ง (3) อาคาร เมืองอุตสาหกรรม และอุปกรณ์เครื่องใช้ และ (4) ป่าไม้และการใช้ที่ดิน และเป็นการปรับตัวต่อผลกระทบ 4 ด้าน คือ (5) ความมั่นคงด้านสุขอนามัยอาหาร และน้ำ (6) วิถีชีวิตของประชาชนและชุมชน (7) ระบบนิเวศและบริการจากระบบนิเวศ และ (8) ระบบสาธารณสุขบุคคลและสภาวะแวดล้อม

แนวคิดและข้อเสนอโครงการสามารถเสนอผ่านองค์กรที่ได้รับการรับรองจากกองทุน GCF (Accredited Entities: AEs) ซึ่งอาจจะเป็นหน่วยงานภาครัฐ สถาบัน บริษัท หรือองค์กรพัฒนาเอกชน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ องค์กรที่ได้รับการรับรองจากประเทศผู้ขอรับการสนับสนุน (Direct Access Entity) และองค์กรระหว่างประเทศที่ได้รับการรับรอง (International Entity)

ขั้นตอนการพิจารณาโครงการที่ขอรับการสนับสนุนทางการเงินในกรอบระหว่างประเทศ มีรายละเอียดดังนี้

แนวคิดการระดมทุนสำหรับภาคป่าไม้ของไทย

- ควรพิจารณาแหล่งทุนที่เหมาะสมกับเป้าหมายและความพร้อมของประเทศ
- การดำเนินงานภายใต้กรอบ NYDFs ควรผสมผสานเป้าหมายด้านลดการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ (conservation, sustainable forest and land use) และเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (mitigation)
 - กองทุนภูมิอากาศสีเขียว (GCF) ให้ความสำคัญกับโครงการและแผนงานที่มีผลกระทบต่อยุทธศาสตร์ต่อการลดก๊าซเรือนกระจก รวมถึงภาคป่าไม้และการใช้ที่ดิน
 - แหล่งทุนภายในและระหว่างประเทศ ที่ควรพิจารณาควบคู่ไปกับการระดมทุนด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพื่อให้การขับเคลื่อนการดำเนินงานภายใต้กรอบ NYDFs เป็นไปอย่างต่อเนื่อง อาจมาจากภาครัฐ วิจัยและปฏิบัติการ ภาคเอกชน การลงทุน และ (CSR) และองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศ อาทิ
 - กองทุนสิ่งแวดล้อมโลก (Global Environmental Facility: GEF)
 - การสนับสนุนภายใต้แผนปฏิบัติการเฟล็กที (EU FLEGT Action Plan)
 - ความร่วมมือไทย-เยอรมัน (Thai-German bilateral technical cooperation) ด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
 - ความร่วมมืออื่นๆ เช่น Tropical Asia Forest Fund (TAFF) เนเธอร์แลนด์
 - ความร่วมมือระดับภูมิภาค เช่น ASEAN Social Forestry Network (ASFN) สวิตเซอร์แลนด์ และ ASEAN Centre for Biodiversity (ACB)

4.6 แนวคิดการจัดการป่าเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนเพื่อตอบสนองปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

การจัดการป่าไม้เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศควรยึดหลักการตามแนวทางการจัดการระบบนิเวศ (Ecosystem Approach) (ดอกรัก มารอด, 2555) กล่าวคือ เป็นการจัดการที่มีได้หวังผลประโยชน์ด้านใดด้านหนึ่งสูงสุดเพียงอย่างเดียว เป็นการบูรณาการการจัดการเพื่อผลประโยชน์ที่หลากหลายเพื่อตอบสนองต่อสังคมทุกกลุ่มที่มีส่วนได้ส่วนเสียต่อทรัพยากรป่าไม้จากผืนป่านั้น โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมตามความเหมาะสม ไม่หวังผลผลิตจากป่าด้านใดด้านหนึ่งมากเกินไปจนก่อผลกระทบต่อโครงสร้างและหน้าที่ของปัจจัยแวดล้อมและการทำงานของระบบนิเวศจนเกินกว่าที่ยอมรับได้ ต้องไม่ก่อผลกระทบต่อระบบนิเวศอื่นจนเกิดปัญหาทางด้านสังคมและความสมดุลทางธรรมชาติ ต้องคงความยั่งยืนทั้ง

ผลผลิตที่ต้องการองค์ประกอบของระบบนิเวศ และเป็นที่ยอมรับของสังคมทั้งระดับท้องถิ่น ประเทศ และโลก การที่จะเป็นไปได้ตามหลักการดังกล่าวนี้จำเป็นต้องมีความพร้อมในหลายด้านด้วยกัน โดยเฉพาะวิชาการ แผนการจัดการที่เหมาะสม บุคลากรที่มีจำนวนและความสามารถที่เพียงพอ กรมป่าไม้จำเป็นต้องยึดหลักการนี้ในการดำเนินการในการจัดการป่าสงวนแห่งชาติที่รับผิดชอบให้เกิดความยั่งยืนและเป็นประโยชน์สูงสุดต่อประเทศ

การจัดการทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดและยั่งยืนต้องลงทุนค่อนข้างสูง ดังนั้นการจัดการต้องหวังได้ว่าได้รับผลที่คุ้มค่า แต่การจัดการป่าคงมิได้หวังผลกำไรที่ตัวเงินหรือผลผลิตเสมอไปต้องคิดถึงผลกำไรที่ใช้ตัวเงินด้วย ขั้นตอนที่กรมป่าไม้ในการเข้าบริหารจัดการป่าเศรษฐกิจของประเทศควรเป็นดังนี้

1. การสำรวจและวิเคราะห์ภารกิจของกรมที่ได้รับมอบหมาย

จากนโยบายป่าไม้ของรัฐได้มอบหมายให้กรมป่าไม้รับผิดชอบการจัดการป่าสงวนแห่งชาติเพื่อตอบสนองความต้องการทางเศรษฐกิจด้านการป่าไม้ของประเทศ ดังนั้นจึงต้องทำการวิเคราะห์ภารกิจที่ต้องกระทำเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐ ในการกำหนดภารกิจของกรมอาจต้องระดมความคิดเห็นจากหลายภาคส่วนเข้ามาร่วมทำการวิเคราะห์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะจากนักวิชาการด้านต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ภารกิจที่ควรเน้นและให้ความสำคัญ เช่น งานด้านการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดพระราชบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง งานพัฒนาผลผลิตจากป่าเพื่อผลทางเศรษฐกิจ งานแบ่งปันผลประโยชน์ที่ได้จากผลผลิตจากป่า งานวิชาการเพื่อนำไปใช้ในการจัดการทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่ งานบริหารราชการให้เป็นไปตามระเบียบของรัฐอย่างมีประสิทธิภาพ งานควบคุมการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากป่าให้เกิดความยั่งยืน เป็นต้น

2. การจัดทำนโยบายของหน่วยงาน

ภายใต้กรอบกำหนดจากนโยบายการป่าไม้ของรัฐ กรมป่าไม้ต้องจัดทำนโยบายระดับกรมขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยงานภายใต้กรมโดยเฉพาะสำนักต่างๆ นำไปเป็นกรอบกำหนดในการพัฒนานโยบายระดับหน่วยงาน และต่อเนื่องลงไปตามลำดับ จนถึงหน่วยงานระดับป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่ง นโยบายของแต่ละหน่วยงานต้องได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานในระดับที่อยู่เหนือขึ้นไป เช่น นโยบายของกรมต้องได้รับความเห็นชอบจากกระทรวง เป็นต้น นโยบายต้องครอบคลุมภารกิจทุกด้านที่กำหนดไว้ เมื่อหน่วยงานมีนโยบายแล้วจำเป็นต้องจัดทำแผนแม่บทและแผนการจัดการเพื่อตอบสนอง

3. การจัดตั้งองค์กรย่อยรองรับภารกิจ

หลังจากมีการกำหนดภารกิจเรียบร้อยและมีนโยบายการปฏิบัติงานชัดเจนในขั้นตอนต่อไปต้องพิจารณาก่อตั้งองค์กรระดับต่างๆ ภายใต้กรม อันได้แก่สำนักต่างๆ ตามกลุ่มงานในระดับรวมที่เป็นประเภทของงานในกลุ่มเดียวกัน ปัจจุบันกรมป่าไม้มีสำนักอยู่แล้วบางส่วนจึงควรทบทวนที่มีแล้วกับภารกิจที่แจ่มแจ้งใหม่ เพื่อการปรับให้เหมาะสม หากได้กำหนดภารกิจการจัดการทรัพยากรบางอย่างขึ้นใหม่ เช่น การจัดการไม้ไฟ การเลี้ยงสัตว์โดยใช้ประโยชน์จากหญ้าในพื้นที่ป่า การจัดการป่าสงวนเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ (ล่องแก่ง จักรยานวิบาก ดูนก และอื่นๆ) ต้องมอบหมายให้หน่วยงานที่มีอยู่แล้วไปดำเนินการ แต่ถ้าไม่มีหน่วยงานเดิมที่เหมาะสมต้องมีการจัดตั้งหน่วยงานใหม่เพิ่มขึ้น จากองค์กรหลักระดับสำนักอาจต้องแยกย่อยต่อไปอีกตามความจำเป็น อาจต้องถึงป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่งที่ต้องมีหน่วยงานประจำในพื้นที่

4. การกำหนดนโยบายและกรอบงานในระดับหน่วยงานย่อย

แต่ละหน่วยงานย่อยต้องกำหนดนโยบายในการบริหารงานให้เป็นไปตามภารกิจที่รับผิดชอบที่จำแนกไว้และกำหนดกรอบงานของหน่วยงาน การกระจายงานสู่บุคลากรในหน่วยงาน

5. การกำหนดแผนแม่บทหรือแผนระยะยาว

แผนแม่บท (Master Plan) คือสิ่งที่กำหนดขึ้นเพื่อดำเนินการแต่มีได้กำหนดเวลาที่ชัดเจน เป็นการกำหนดรายการสิ่งที่จะต้องดำเนินการเพื่อตอบสนองภารกิจของหน่วยงานและนโยบายของชาติ เป็นแผนการที่กำหนดไว้ในด้านต่างๆ ที่สัมพันธ์กันในระดับหนึ่ง ตัวอย่างเช่น การกำหนดแผนการจัดตั้งสำนักงานในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่งให้มีประสิทธิภาพในการจัดการเพื่อใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน การพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพสูงยิ่งขึ้นจำเป็นต้องมีการฝึกอบรม ต้องประเมินและพิจารณาการฟื้นฟูสภาพพื้นที่ป่าที่เสื่อมโทรมให้มีประสิทธิภาพในการกักเก็บคาร์บอน เป็นต้น แผนแม่บทเป็นเพียงการกำหนดวัตถุประสงค์กว้างๆ แต่มีได้กำหนดรายละเอียดในเรื่องเป้าหมาย มาตรการและโครงการ จึงจำเป็นต้องมีแผนการจัดการ (Management Plan) ตามมาด้วย

6. การจัดทำแผนการจัดการ

เป็นการกำหนดสิ่งที่จะต้องดำเนินการในช่วงเวลาที่กำหนด ปกติแผนการจัดการของหน่วยงานของประเทศไทยกำหนดช่วงเวลาไว้ 5 ปี ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จากแผนการจัดการช่วง 5 ปีต้องจัดทำแผนการดำเนินการรายปี ในแผนการจัดการต้องมีวัตถุประสงค์รวมวัตถุประสงค์ของแผน และต้องมีการกำหนดเป้าหมายที่หวังได้ว่า สามารถทำให้สำเร็จลงได้ ต้องมีมาตรการที่เป็นแนวทางของกรอบการดำเนินงาน ภายใต้มาตรการต้องประกอบด้วยโครงการต่างๆ แต่

ละโครงการต้องประกอบด้วยเหตุผลความจำเป็นของโครงการ วัตถุประสงค์ หน่วยงานรับผิดชอบ วิธีการดำเนินงาน ผลที่คาดว่าจะได้รับ ช่วงเวลาการดำเนินการในแต่ละขั้นตอน และงบประมาณที่ต้องใช้ในการดำเนินการ

7. การจัดทำแผนงบประมาณ

จำแนกงบประมาณตามที่กระทรวงการคลังกำหนด โดยทั่วไปมีการจำแนกเป็นงบเงินเดือน งบค่าใช้สอย งบพัฒนาตามที่กำหนดไว้ในโครงการต่างๆ

8. แผนอัตรากำลัง การปฏิบัติงานสำเร็จลงได้ต้องมีกำลังบุคลากรที่มีจำนวนเพียงพอ และมีประสิทธิภาพทั้งทางด้านวิชาการและความตั้งใจในการดำเนินงาน

9. การดำเนินการตามแผน

เป็นการนำแผนโดยเฉพาะโครงการต่างๆ ไปดำเนินการตามเวลาที่กำหนด ในบางโครงการอาจต้องใช้ความรู้ความสามารถเป็นพิเศษอาจต้องใช้นักวิชาการเป็นที่ปรึกษา

10. การติดตามผล

เป็นการติดตามตรวจสอบการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ว่าเป็นไปตามเวลาที่กำหนดไว้ รวมไปถึงคุณภาพของงาน หากมีการจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาให้ก้าวหน้าขึ้น โดยจำเป็นต้องติดตามผลในทุกๆ ปี

4.7 ข้อเสนอแนะป่าไม้สำหรับการตอบสนองต่อปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

สิ่งที่กรมป่าไม้ควรดำเนินการโดยเร่งด่วนเป็นดังนี้

- 1) ทำการสำรวจป่าสงวนแห่งชาติทุกแห่งเพื่อการจำแนกและกำหนดการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและที่ดิน ควรจำแนกการใช้ประโยชน์ที่ดินเป็นประเภทคือ ป่าสมบูรณ์ได้แก่ป่าที่ยังมีสภาพเป็นป่า ป่าเสื่อมโทรมเป็นป่าที่ต้องฟื้นฟูสภาพโดยการปลูกป่าหรือเร่งการทดแทนตามธรรมชาติ ที่ดินที่ราษฎรบุกรุกเข้าทำกินที่ต้องควบคุม ที่ดินที่ต้องริบคืนเพื่อการเพิ่มพื้นที่ป่าไม้
- 2) ทำการขยายเขตแนวพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติแต่ละแห่งให้ชัดเจนตามที่ได้กำหนดไว้โดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ กฎกระทรวงและระเบียบของกรมป่าไม้ พร้อมทั้งประเมินพื้นที่ป่าที่มีอยู่ตามการจำแนกในข้อ 1
- 3) จัดทำโครงการคุ้มครองป้องกันพื้นที่ป่าสงวนให้คงอยู่อย่างมั่นคงยั่งยืน ต้องมีโครงการจัดตั้งสำนักงานป่าสงวนแห่งชาติในพื้นที่แต่ละป่า ย้ายหน่วยป้องกันรักษาป่าเข้าไว้ในพื้นที่ป่าสงวน

แห่งชาติและตั้งเพิ่มเติม พร้อมทั้งกำหนดพื้นที่รับผิดชอบของแต่ละหน่วยประมาณ 100,000 ไร่ต่อหน่วย

- 4) พัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพสูงขึ้น และมอบหมายและทำความเข้าใจภารกิจที่ต้องรับผิดชอบ แก่บุคลากรระดับต่างๆ เพื่อให้การดำเนินการตอบสนองภารกิจมีประสิทธิภาพสูงขึ้น
- 5) สืบสวนทรัพยากรธรรมชาติที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติทุกด้าน พร้อมทั้งกำหนดแนวทางการใช้ประโยชน์ในรูปแบบการใช้แบบบริโภคและแบบไม่บริโภค (ที่บริโภคได้แก่ การทำไม้ โดยเฉพาะไม้ไผ่เป็นการนำร่อง การเก็บหาของป่า ที่ไม่บริโภค ได้แก่ การล่องแก่ง การจัดเส้นทางและให้บริการจักรยานและจักรยานยนต์วิบาก การพักผ่อนในป่า เป็นต้น)
- 6) วางแผนการจัดการเพื่อผลผลิตและการให้บริการจากทรัพยากรที่มีโดยยึดหลักการการจัดการตามแนวทางระบบนิเวศเพื่อการป่าไม้ และแนวคิดการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน
- 7) ปรับปรุงกฎหมาย มติรัฐมนตรี กฎกระทรวงและระเบียบกรมป่าไม้เพื่อความคล่องตัวในการจัดการป่าสงวนแห่งชาติเพื่อผลทางเศรษฐกิจ และตอบข้อกำหนดของอนุสัญญาต่างๆ ที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคี
- 8) ทำการสร้างเข้าใจแก่ประชาชนทุกกลุ่มและทุกระดับให้เห็นถึงความจำเป็นต้องมีการจัดการป่าไม้ในเชิงเศรษฐกิจ และเปิดโอกาสให้เข้ามามีส่วนร่วม
- 9) แบ่งผลประโยชน์ที่ได้จากการจัดการป่าทั้งด้านผลิตผลและเงินตราอย่างยุติธรรมและเท่าเทียมกัน

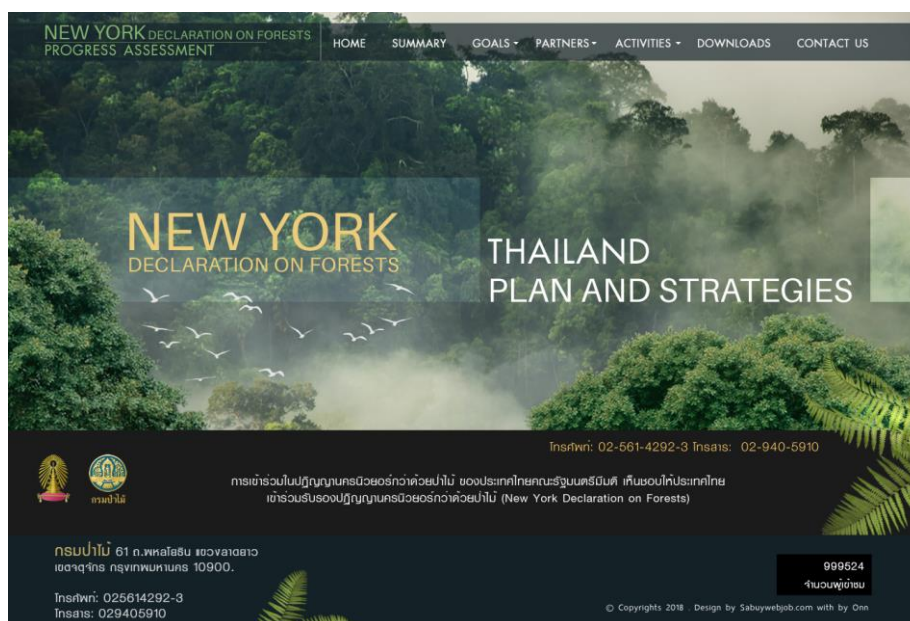
4.8 การพัฒนาเว็บไซต์

ดำเนินการจัดทำเว็บไซต์ NYDFs Thailand ในรูปแบบ ข้อมูลแผนภูมิรูปภาพ ระบบสองภาษา ไทย-อังกฤษ โดยมีเนื้อหา ดังนี้

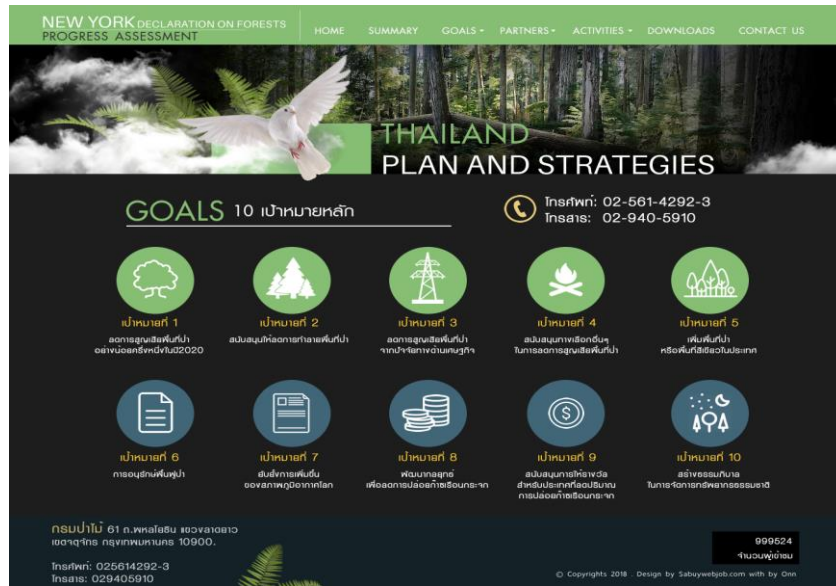
- ความเป็นมาปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests)
- เป้าหมายของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้
- การเข้าร่วมในปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ ของประเทศไทย
- กรอบยุทธศาสตร์เพื่อให้บรรลุเป้าปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ในบริบทของประเทศไทย
- กิจกรรมที่เกี่ยวข้อง

- การเผยแพร่การดำเนินปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (New York Declaration on Forests) ในการประชุมสมัชชาภาคีระหว่างประเทศ ครั้งที่ 23 (COP23) ณ กรุงบอนน์ ประเทศเยอรมัน รวมทั้งสื่อการนำเสนอ และภาพกิจกรรม
- การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 1 รวมทั้งสื่อการนำเสนอ และภาพกิจกรรม ในวันพฤหัสบดีที่ 21 ธันวาคม 2560 ณ อาคารเฉลิมราชกุมารี (จามจุรี10) จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
- การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 2 รวมทั้งสื่อการนำเสนอ ภาพกิจกรรม และวีดิทัศน์ ของการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ ในวันพฤหัสบดีที่ 7 กุมภาพันธ์ 2561
- รายงานฉบับสมบูรณ์
- Link หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (UNFCCC, กรมป่าไม้, กรมพัฒนาที่ดิน, สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, T-CERN, องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก, สภาพัฒนา เป็นต้น
- ข่าวสาร NYDFs
- ติดต่อหน่วยงานสำหรับสอบถามข้อมูล คือ กรมป่าไม้

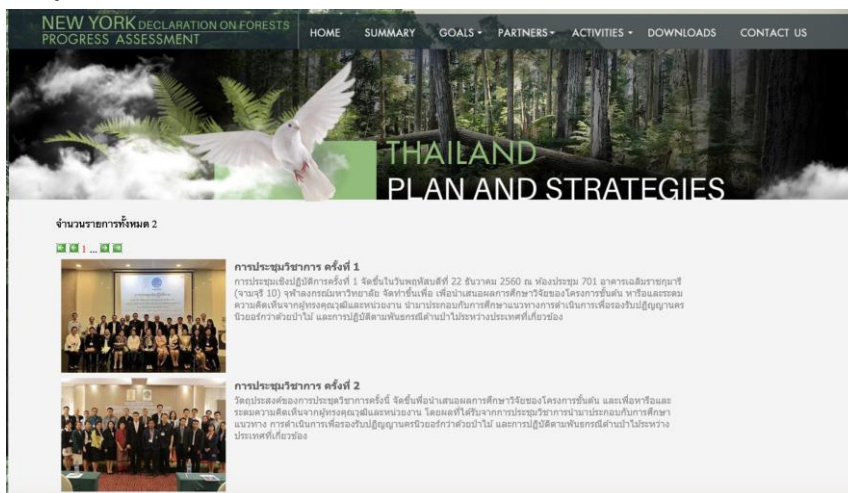
ตัวอย่างการออกแบบเว็บไซต์

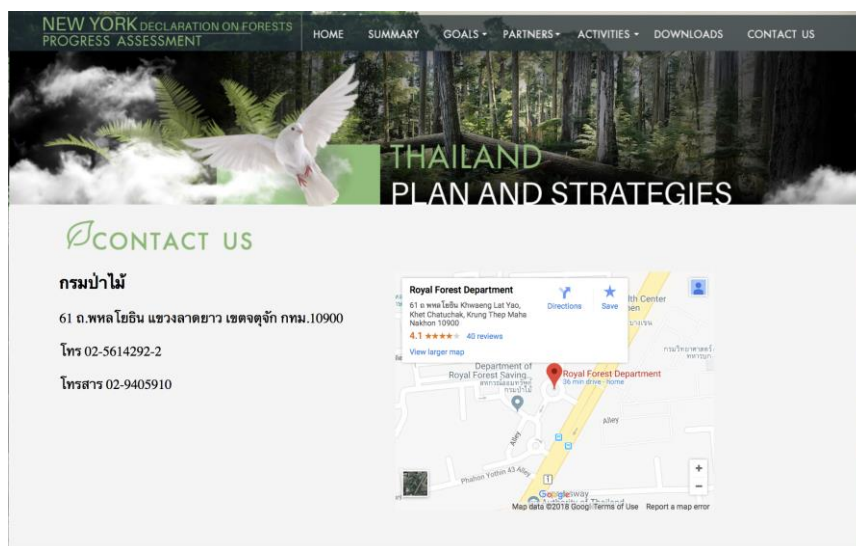
รูปที่ 4.2 หน้าเว็บไซต์หลัก

รูปที่ 4.3 เป้าหมาย 10 ประการของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

รูปที่ 4.4 หน้าเว็บแสดงกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง

รูปที่ 4.5 หน้าเว็บไซต์แสดงติดต่อหน่วยงาน

การส่งมอบเว็บไซต์

เว็บไซต์จะถูกส่งมอบให้กับกรมป่าไม้ในวันที่ 30 เมษายน 2561 ทางคณะที่ปรึกษาจัดทำเว็บไซต์เพื่อประชาสัมพันธ์โครงการฯ ได้จัดจ้างบริษัท เมิร์ด ซอฟต์แวร์ เอ็นจิเนียริ่ง จำกัด โดยทางบริษัทจัดทำเว็บไซต์ ได้ให้คำแนะนำกับทางกรมป่าไม้ ดังนี้

การส่งมอบงาน สามารถทำได้ หลายแบบ แล้วแต่ลูกค้าแต่ละท่าน ทั้งการใช้ตัวเว็บแล้ววางในโฮสติ้งค์บริษัทเลยเพราะว่าหลายองค์กรชั้นนำ ก็วางเว็บไซต์ไว้กับโฮสติ้งค์ของบริษัท เพื่อสามารถให้ทางบริษัทดูแลช่วยเหลือแนะนำได้ เช่น centerpoint.co.th (สตูดิโอถ่ายทำรายการ the voice thailand) pattayamemorial.com ซึ่งในปีถัดไป ทางกรมป่าไม้สามารถชำระค่าดูแลระบบรายปี ปีละ 4,500 บาท แต่กรณีหากทางกรมป่าไม้ต้องการ Source Code ที่ไม่ได้เพื่อการพัฒนาต่อ หากเพื่อนำไปใช้วางในโฮสติ้งค์ของทางกรมป่าไม้ บริษัทจะทำการส่งไฟล์เว็บไซต์ เพื่อให้ทางกรมป่าไม้นำไปบรรจุในโฮสติ้งค์ของทางกรมป่าไม้เอง โดยกรณีนี้ สามารถติดต่อกับทางบริษัทได้โดยตรง ผ่านทางเบอร์โทรศัพท์ 02-101-4810 หรือ อีเมลล์ info@sabuywebjob.com

หมายเหตุ หากกรณีต้องการ Source Code เพื่อไปพัฒนาต่อ ทางบริษัท จะต้องคิดค่าใช้จ่ายในการนำโปรแกรมซึ่งเป็นทรัพย์สินของบริษัท โดยหากเป็นกรณีนี้ ค่าใช้จ่ายจะทำใบเสนอราคาให้กรมป่าไม้โดยตรง

ทางคณะที่ปรึกษาฯ จึงขอให้ทางกรมป่าไม้ติดต่อกับบริษัทจัดทำเว็บไซต์โดยตรงเพื่อความสะดวกในการอัปเดตข้อมูล เปลี่ยนแปลง หรือ แก้ไข ในภายหลังสิ้นสุดระยะเวลาจัดทำโครงการฯ โดยทางคณะที่ปรึกษาฯ ชำระค่าจัดเว็บไซต์ และค่าดูแลระบบรายปี ครั้งแรกเท่านั้น ซึ่งดำเนินการชำระเรียบร้อยแล้ว

รายละเอียดเครื่อง server (Hosting) ที่รองรับโปรแกรมของทางบริษัท

- windows server 2003
- iis 7
- .net framework 3.5
- c# language developed
- mssql server 2005 database

บทที่ 5

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องและข้อเสนอแนะ

5.1 การเข้าร่วม Side Event ในการประชุมสมัชชานานาชาติครั้งที่ 23 (COP 23)

ประเด็นสำคัญของเวที COP 23 จะเน้นหารือแนวทางปฏิบัติและข้อกำหนดการบังคับใช้ความตกลงปารีสก่อนเริ่มมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการหลังพิธีสารเกียวโตจะหมดอายุลงในปีพ.ศ. 2563 เพื่อผลักดันการลดก๊าซเรือนกระจก และรักษาอุณหภูมิโลกให้ต่ำกว่า 2 องศาเซลเซียส โดยแต่ละประเทศต้องเพิ่มเป้าการลดก๊าซเรือนกระจกอีก 11–13.5 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์ ภายในปี พ.ศ. 2573 ขณะที่ในส่วนของประเทศไทย ขณะนี้ได้จัดทำแผนที่นำทางการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย พ.ศ. 2564–2573 เสร็จเรียบร้อยแล้ว ประเทศไทยได้แสดงเจตจำนงการดำเนินงานลดก๊าซเรือนกระจกที่เหมาะสมของประเทศ (NAMA) บนพื้นฐานการดำเนินการโดยสมัครใจ โดยระบุว่า “ประเทศไทยจะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในประเทศร้อยละ 7 ถึง 20 ในภาคพลังงานและภาคการขนส่ง ให้ต่ำกว่าระดับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในการดำเนินงานตามปกติ (Business as usual: BAU) ในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) โดยระดับการดำเนินงานนั้นจะขึ้นกับระดับการได้รับการสนับสนุนจากต่างประเทศในด้านการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยี การเงิน และการเสริมสร้างศักยภาพ” ซึ่งได้ระบุศักยภาพและความพร้อมที่จะดำเนินการลดก๊าซเรือนกระจกได้ร้อยละ 7 – 20 โดยแบ่งออกเป็น การดำเนินการเองภายในประเทศ (Domestically-supported NAMA) ที่ร้อยละ 7 และการดำเนินการที่ขอรับการสนับสนุนระหว่างประเทศ (Internationally-supported NAMA) ที่ร้อยละ 20 ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. 2557 พบว่า ประเทศไทยสามารถลดก๊าซเรือนกระจกจากภาคพลังงานทั้งสิ้น 37.47 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่าหรือคิดเป็นร้อยละ 10 เทียบกับกรณีปกติในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) ต่อมาประเทศไทยจัดส่งข้อเสนอการมีส่วนร่วมของประเทศในการลดก๊าซเรือนกระจกและการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภายหลังปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) (Intended Nationally Determined Contribution: INDC) เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินงานในความตกลงปารีส โดย INDC ประเทศไทยระบุว่า “ประเทศไทยมีความตั้งใจที่จะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ 20 จากระดับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกรณีปกติ ภายในปี พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) ระดับของการมีส่วนร่วมในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสามารถเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 25 ขึ้นอยู่กับ การเข้าถึงกลไกการสนับสนุนทางการเงินและการเสริมสร้างศักยภาพที่เพิ่มขึ้น และเพียงพอภายใต้กรอบข้อตกลงใหม่ ภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ภูมิอากาศ” (สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2559)

นอกจากนี้ ประเทศไทยยังได้จัดส่งข้อคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับการเจรจา 3 เรื่องคือ แผนปฏิบัติการโนโรปี เรื่องการปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยได้นำเสนอกรณีศึกษาผลกระทบจากอุทกภัย และการกักเซาะชายฝั่งในพื้นที่กรุงเทพมหานคร แนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือในกลไกตลาดระหว่างประเทศตามความตกลงปารีส และแนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือการจัดการกับผลกระทบที่ประเทศกำลังพัฒนาได้รับจากการดำเนินมาตรการของประเทศพัฒนาแล้ว เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ “ที่สำคัญได้มอบหมายให้กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม (สส.) เข้าร่วมจัดแสดงนิทรรศการภายใต้แนวคิด Thailand Climate Action through Multi-Stakeholder Partnerships เพื่อนำเสนอข้อมูลและการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศไทยเผยแพร่แก่ผู้เข้าร่วมการประชุม อาทิ แนวพระราชดำริของในหลวงรัชกาลที่ 9 ในการฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ การแก้ปัญหาเขาหัวโล้นในพื้นที่ภาคเหนือ การฟื้นฟูพื้นที่ป่าไม้โดยความร่วมมือของชุมชนใน จ.น่าน หรือ แม่ฟ้าหลวงโมเดล เป็นต้น”

โดยตัวแทนคณะที่ปรึกษาได้เข้าร่วมบรรยายในการประชุมครั้งนี้ในหัวข้อเกี่ยวกับปฏิกิริยานครนิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้ของประเทศไทย และมีผู้บรรยายร่วมด้วย ได้แก่ นายสุรดี กาญจนบุญชู ผู้อำนวยการสำนักแผนงานและสารสนเทศ, ดร. วรณช เอ็มมาโนชญ์ นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ กรมป่าไม้ คุณวิลาวัลย์ วิเชียรนพรัตน์ สำนักงานป่าชุมชน กรมป่าไม้ และดร. ธนพงศ์ ดวงมณี จากมูลนิธิแม่ฟ้าหลวงในพระบรมราชูปถัมภ์

คุณวิลาวัลย์ ได้กล่าวถึง กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงานของชุมชนป่า ได้แก่ นโยบายของรัฐบาล นโยบายของรัฐมนตรี ความคิดริเริ่มของในหลวง และแผนแม่บท, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 สถานการณ์ทรัพยากรป่าไม้ในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2504 มีพื้นที่ป่าทั้งหมดในประเทศไทย 53% ของพื้นที่ทั้งหมด พื้นที่ป่าที่มีอยู่ปัจจุบัน ~ 32.7% (16,320,000 เฮกตาร์) ในขณะที่เป้าหมายป่าแห่งชาติกำหนดเป้าหมาย 40% (20,480,000 เฮกเตอร์) เป็นป่าเศรษฐกิจ 15% + ผลผลิต และป่าอนุรักษ์ 25% และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายป่าแห่งชาติต้องเพิ่มพื้นที่ป่ามากขึ้น 7.3% (4,160,000 เฮกตาร์) โดยในส่วนของป่าชุมชนมีเป้าหมาย 21,850 โครงการ พื้นที่ 1.6 m. ha ในปัจจุบัน (30 สิงหาคม 2017) มีโครงการ 10,415 หมู่บ้าน พื้นที่ 908,800 ha ซึ่งผลประโยชน์ทางตรงที่ได้ คือ ลดค่าใช้จ่าย สร้างรายได้มูลค่ารวม 18.9 พันล้านบาทต่อปี และผลประโยชน์ทางอ้อม คือ มูลค่าหุ้นคาร์บอน: 18.2 พันล้านบาท

นอกจากนี้ ดร. ธนพงศ์ ดวงมณี มุลินิธิแม่ฟ้าหลวงในพระบรมราชูปถัมภ์ นำเสนอประโยชน์จากการซื้อคาร์บอนเครดิตจากโครงการป่าไม้ (T-VER) และแนวคิดการสร้างอาชีพให้กับชุมชนเพื่อให้ได้รับประโยชน์จากป่า โดยชี้ให้เห็นว่า ปัจจุบันมีธุรกิจอาหารอาหารหัตถกรรมพืชสวนและการท่องเที่ยวจำนวน 4 แห่ง ภายใต้แบรนด์ดอยตุงเดียวกันเพื่อสร้างงานให้กับคนหลายกลุ่มและเพื่อกระจายความเสี่ยง หากธุรกิจหนึ่งทำไม่ได้ดีในหนึ่งปีธุรกิจอื่น ๆ อาจทำกำไรได้

รูปที่ 5.1 คณะผู้ร่วมบรรยายในการประชุม COP 23 โดยนำเสนอการดำเนินการตามปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ของประเทศไทย

ณ Thailand Side Event COP23 Thailand Climate Action through Multi-Stakeholder Partnerships

ABSTRACT

A NEW CHALLENGE OF FOREST ROLE IN ATTACKING CLIMATE CHANGE

.....

It was agreed from the Cabinet Meeting on 24th November 2015 that Thailand to endorse the New York Declaration on Forests during the Climate Change Conference taken place in Paris (COP21), 2015. In this connection, the Royal Forest Department (RFD) under the Ministry of Natural Resources and Environment of Thailand has been mandated as a national focal point for the New York Declaration on Forests. In pursuing the New York Declaration on Forests, the RFD, on behalf of the Thai Government, has to cope with national forest targets as set out under the Sustainable Development Goals (SDGs) to be achieved within 2 phases--natural forest loss needs to be cut in half by 2020 and strive to end it by 2030. In addition to that, the reduction of forest degradation and deforestation can be considered as a key mechanism for strengthening climate change mitigation and adaptation. In fact, the framework of the New York Declaration on Forests has been designed to achieve two main targets under SDGs 13 (climate change) and SDG 15 (forest landscape).

With regard to the endorsement of the New York Declaration on Forests, there is a challenging task for the RFD to take into account. An integrative approach among international conventions relating to forest needs to be added up into national forest policy and action plan. Three areas of international conventions relating to forest resource include the United Nations Convention Framework on Climate Change (UNFCCC), Convention on Biological Diversity (CBD), and the United Nations Convention to Combat Desertification (UNCCD). Integrating the three forestry-UN Conventions in an active manner can introduce synergistic impacts on a true concept of sustainable forest management (SFM).

In achieving the 2nd milestone of the New York Declaration on Forests, the RFD has to employ meaningful components of best practices either domestically or internationally into the processes of national implementation. Various elements of SFM are still required in the practical level. Some significant elements are REDD+ mechanism, Forestry-NDC, Climate finance including market and non-market mechanism. To effectively implement the framework of the New York Declaration on Forests and Paris Agreement, it is important that their original texts have to be translated into practices by the RFD to be aligned with the Thai context. All stakeholders should be also engaged at the starting point of this transformation period.

5.2 การประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 1

การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 1 จัดขึ้นในวันพฤหัสบดีที่ 21 ธันวาคม พ.ศ.2560 ณ ห้องประชุม 701 อาคารเฉลิมราชกุมารี (จามจุรี 10) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดทำขึ้นเพื่อนำเสนอผลการศึกษาวิจัยของโครงการขั้นต้น ทารือและระดมความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิและหน่วยงาน นำมาประกอบกับการศึกษาแนวทางการดำเนินการเพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ และการปฏิบัติตามพันธกรณีด้านป่าไม้ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานที่เข้าร่วมการประชุม ได้แก่

- กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)
- คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง (องค์การมหาชน)
- มูลนิธิแม่ฟ้าหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์
- บริษัท ยูคาลิปตัสเทคโนโลยี จำกัด กลุ่มบริษัทสวนกิตติ
- บริษัท สยามฟอเรสทรี จำกัด กลุ่มบริษัท SCG
- บริษัท เจริญโภคภัณฑ์ จำกัด
- World Wide Fund for Nature (WWF) – Thailand
- The Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ)- Thailand

รูปที่ 5.2 วิทยากร ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 1
วิทยากรที่ร่วมบรรยายและอภิปรายการขับเคลื่อนปฏิญญาครนินวยอร์กว่าด้วยป่าไม้และการ
เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย

- *การจัดการป่าไม้ยั่งยืน ”*
โดย รองศาสตราจารย์ ดร.อุทิศ ภูอินทร์ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- *“ธนาคารต้นไม้ภาคประชาชน”*
โดย ดร.เกริก มีมุงกิจ ประธานคณะกรรมการบริหารธนาคารต้นไม้ระดับชาติ
- *“สถานการณ์ก๊าซเรือนกระจกและการลดก๊าซเรือนกระจกภาคสมัครใจในภาคป่าไม้”*
โดย นายอภิสิทธิ์ เสนาวงค์ สำนักวิเคราะห์และติดตามประเมินผล องค์การบริหารจัดการ
ก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)
- *“กิจกรรมส่งเสริมการปลูกป่าของกรมป่าไม้”*
โดย นายชุตติเดช กมนนชุนต์ ผู้อำนวยการส่วนปลูกป่าภาครัฐ สำนักส่งเสริมการปลูกป่า
กรมป่าไม้
- *“ความตกลงปารีสและการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย ”*
โดย นางสาวอนุภรณ์ วรรณวิเศษ นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ สำนักงานประสานการ
จัดการการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อม

รูปที่ 5.3 วิทยากรร่วมกันอภิปราย การขับเคลื่อน NYDFs ในการดำเนินการของประเทศไทย

รูปที่ 5.4 ดร. เกริก มีมุงกิจ บรรยายในหัวข้อเรื่อง ธนาคาร์ตันไม้ภาคประชาชน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 1

1. กระบวนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน และกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างแรงจูงใจให้ภาคเอกชน และประชาชนในการปลูกป่าเพิ่มขึ้น อาจจะใช้กฎหมาย หรือพ.ร.บ. เป็นตัวกลางในการขับเคลื่อน เพื่อจะทำให้ภาคเอกชนและประชาชนเห็นคุณค่าในการปลูกต้นไม้เพิ่มขึ้น
2. โครงการควรมีการติดตาม ประมวลผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะทำให้ประชาชนทราบและเข้าใจถึงกิจกรรมของภาครัฐ และทำให้ประชาชนมีส่วนร่วม
3. การเข้าถึงข้อมูลในแต่ละหน่วยงาน ต้องทำให้ง่ายขึ้น และมีความสัมพันธ์กันในแต่ละองค์กร เพื่อป้องกันการซ้อนทับกันของข้อมูลที่เกิดขึ้น และไม่สร้างความสับสนต่อผู้ใช้ข้อมูล
4. โครงการที่เกี่ยวข้อง เช่น T-VER, REDD+ เป็นโครงการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับก๊าซเรือนกระจก แต่มีส่วนที่ทำให้แรงจูงใจให้มีการปลูกป่า และลดการตัดไม้ทำลายป่า
5. กรมป่าไม้กำลังแก้กฎหมายเกี่ยวกับการปลูกไม้หวงห้าม เพื่อให้สามารถปลูกได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย
6. ต้องการเพิ่มมาตรฐานไม้ในประเทศ เพื่อให้สามารถส่งออกได้
7. ปฏิรูปกรมป่าไม้ ให้มีความเป็นระบบในการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนมากขึ้น
8. ส่งเสริม อนุรักษ์ พื้นฟูระบบนิเวศป่าไม้ในบริเวณลุ่มน้ำให้อุดมสมบูรณ์เพิ่มขึ้น
9. รัฐควรสนับสนุนผลิตภัณฑ์ที่มาจากไม้ที่ถูกกฎหมาย และผู้ผลิตสามารถทำ CSR จากไม้ โดยมาลดภาษีได้
10. กำหนดพื้นที่ที่ชัดเจนการทำการอนุรักษ์ป่าไม้ เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้ง และสับสนในการอนุรักษ์ และป้องกันการรุกล้ำพื้นที่
11. การแบ่งส่วนพื้นที่ป่าให้กับภาคประชาชนอย่างเหมาะสม เพื่อป้องกันการบุกรุกพื้นที่ป่า
12. นโยบายของกรมป่าไม้ ควรเป็นนโยบายระยะยาว มีเสถียรภาพและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง
13. เชิญสำนักงบประมาณแห่งชาติในการเข้าร่วมประชุม เพื่อให้ทราบความต้องการแท้จริงของกรมป่าไม้ในการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน และเห็นความสำคัญของป่าไม้
14. ต้นทุนการใช้ไม้นำเข้าถูกกว่า และยุ่งยากน้อยกว่าการใช้ไม้ปลูกในประเทศไทย ซึ่งรัฐบาลต้องแก้ไขการใช้ไม้ปลูกในประเทศให้มีความยุ่งยากน้อยลง และสนับสนุนการใช้ไม้ปลูกในประเทศ แทนการนำเข้าไม้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากภาคเอกชน
15. สนับสนุนการใช้ไม้ไฟในภาคอุตสาหกรรมให้มากขึ้น เพราะเป็นไม้โตเร็ว ปลูกง่าย และทนทาน

16. การลดการทำลายป่าในภาคการศึกษา เริ่มทำโครงการ Green University โดยมหาวิทยาลัยนเรศวร โดยไม่ขยายมหาวิทยาลัยเข้าไปและรื้อกล้าพื้นที่ป่า
17. พ.ร.บ. ป่าชุมชน ควรผลักดันให้เกิดขึ้นโดยเร็วที่สุด
18. กรมป่าไม้ควรเพิ่มบทบาทการสนับสนุนให้ภาคประชาชนเข้าใจเทคนิคการปลูกต้นไม้ สร้างความเข้มแข็งของภาคประชาชนในการจัดการอนุรักษ์และจัดการป่าอย่างยั่งยืน
19. สร้างความตระหนักในการปลูกป่า และอนุรักษ์ป่า ให้กับภาคเอกชนและประชาชน
20. ควรมีการเก็บภาษีสิ่งแวดล้อม โดยอยู่ในความดูแลและรับผิดชอบโดยกระทรวงการคลัง

กระบวนการสร้าง Public-Private Forest Partnership ที่ได้จากการประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 1

กระบวนการสร้าง Public-Private Forest Partnership จัดทำขึ้นเพื่อลดโลกร้อนในแนวทางการบูรณาการอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรป่าไม้ ดังนั้น จึงเกิดกลุ่มไลน์ NYDF-TH ขึ้นภายหลังจากการประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 1 ในวันพฤหัสบดีที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็น social platform ที่ริเริ่มภายใต้โครงการศึกษาแนวทางการดำเนินการเพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ และการปฏิบัติตามพันธกรณีด้านป่าไม้ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อสนับสนุนและผลักดัน national & global platform

ใน social platform นี้ ประกอบด้วยบุคลากรจากภาคส่วนต่างๆ ค่อนข้างจะครอบคลุมในการพัฒนาและสร้างความร่วมมือเป็นหุ้นส่วนพันธมิตรฯ ดังกล่าว ทั้งภาครัฐที่จะต้องร่วมกันดำเนินงานโดยกรมป่าไม้เป็นหน่วยงานหลัก

ด้านการพิจารณาพื้นที่ดำเนินการภาคป่าไม้ของกรมป่าไม้ มีคุณสมบัติพิเศษ กมนณชุนต์ย์ ผู้อำนวยการส่วนปลูกป่าภาครัฐ สำนักส่งเสริมการปลูกป่า กรมป่าไม้ คุณสมเด็จ จำปี จากศูนย์ส่งเสริมควบคุมไฟป่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านป่าไม้มีคุณสกลท์ บุญเสริมสุข ด้านการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมในระดับพื้นที่ ซึ่งมีการดำเนินงานเกี่ยวข้องกับป่าไม้ มี คุณผุสดี เขี่ยมสวัสดิ์ ผู้อำนวยการสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค 5 และ ดร.รจนา อินทรชิตราชัย สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ ๙ อุตรธานี

ภาคเอกชน มีโครงการพระยาเดินธง จากกลุ่มบริษัท เจริญโภคภัณฑ์ จำกัด เข้าร่วมสนับสนุนเป้าหมายของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้

ภาคประชาสังคม มีคุณฉลอง ดิษสี จาก สมาคมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ

ด้านอนุสัญญาความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity: CBD) มีรองศาสตราจารย์อุทิศ ภูมิอินทร์ จาก คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และคุณปัทมา ดำรงผล จาก สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ด้านกลไกคาร์บอนป่าไม้ มีคุณอภิสิทธิ์ เสนาวงค์ จากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) ด้านกลไกธนาคารต้นไม้ (ภาคประชาชน) มี ดร. เกริก มีมุงกิจ ประธานคณะกรรมการธนาคารต้นไม้ภาคประชาชนระดับชาติ ด้านการเข้าถึงแหล่งทุนมีกองทุนเงินสนับสนุน GIZ เข้าร่วมโครงการ

รูปที่ 5.5 ผู้เข้าร่วมประชุม อภิปรายกลุ่ม ทหารือ ระดมความคิดเห็น การดำเนินการเพื่อรองรับ NYDFs

5.3 การประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 2

การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 2 จัดขึ้นในวันพุธที่ 7 กุมภาพันธ์ 2561 ณ ห้องทิวลิป ชั้น 1 ตึกรามาวัง โรงแรมรามาคาร์เด็นส์ กรุงเทพฯ จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาแผนการดำเนินงานจัดทำปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ เพื่อหารือและระดมความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิและหน่วยงาน นำมาประกอบในรายงานการจัดทำกรอบยุทธศาสตร์ของปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ และการปฏิบัติตามพันธกรณีด้านป่าไม้ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

วิทยากรและผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาคป่าไม้ ดังต่อไปนี้

- กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

- องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)
- คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
- สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง (องค์การมหาชน)
- มูลนิธิแม่ฟ้าหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์
- บริษัท สยามฟอเรสทรี จำกัด กลุ่มบริษัท SCG
- บริษัท เจริญโภคภัณฑ์ จำกัด
- สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย
- World Wide Fund for Nature (WWF) – Thailand
- The Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) - Thailand
- ฝ่ายความร่วมมือสหภาพยุโรป ประจำประเทศไทย
- ศูนย์วิจัยยุทธศาสตร์การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

รูปที่ 5.6 รองอธิบดีกรมป่าไม้ (นายอรรถพล เจริญชันษา) กล่าวเปิดการประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 2

รูปที่ 5.7 วิทยากร ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 2

วิทยากรที่ร่วมบรรยายและอภิปรายการแนวทางการบูรณาการอนุสัญญาด้านป่าไม้ ภายใต้กรอบปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ และแนวทางการเข้าถึงแหล่งทุนในการดำเนินการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภาคป่าไม้ เพื่อรองรับปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ (Forest Finance for Climate Change)

- “อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ”

โดย **คุณสุริย์พร เกิดแก่นแก้ว** นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ สำนักงานประสานการจัดการการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- “อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย”

โดย **คุณวิศิษฐ์ งามสม** ผู้อำนวยการกลุ่มงานอนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย กรมพัฒนาที่ดิน

- “อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ”

โดย **คุณปัทมา ดำรงผล** นักวิชาการอิสระด้านอนุสัญญาความหลากหลายทางชีวภาพ

- “การประชุมภาคีป่าไม้แห่งสหประชาชาติ”

โดย **คุณปรีชา องค์กรเสรีรัฐ** ผู้อำนวยการส่วนอนุสัญญาและพันธกรณีระหว่างประเทศ กรมป่าไม้

- “Climate Finance”

โดย ดร.อำไพ หรคุณารักษ์ ผู้อำนวยการสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย

- “EU and Sustainable Forestry”

โดย คุณสุทธิยา จันทรวงูร ฝ่ายความร่วมมือสหภาพยุโรป ประจำประเทศไทย

- “Forest and Climate Change: Research and Finance Coordination”

โดย Mr.Robert Dobias ที่ปรึกษา ศูนย์วิจัยยุทธศาสตร์การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

- “WWF-GEF Agency”

โดย คุณอัญชุลี เหลือสั้น GEF Programme Officer

รูปที่ 5.8 วิทยากรร่วมกันอภิปราย การขับเคลื่อน NYDFS ในการดำเนินการของประเทศไทย

รูปที่ 5.9 การประชุมเชิงปฏิบัติการ ครั้งที่ 2 วันพุธที่ 7 กุมภาพันธ์ 2561

5.4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อการขับเคลื่อน NYDFs ในประเทศไทย ในจากแต่ละองค์กร

WWF-Thailand

1. แต่ละองค์กรที่เป็น Focal Point ของแต่ละปฏิญญา หรือ การเซนต์พิธีสาร ความตกลง ตลอดจน แหล่งทุนต่างๆ ควรมีเวทีที่จะทำงานร่วมกัน ปรีกษาหารือกัน เนื่องจาก งานแต่ละภาคส่วนจะต้องใช้ บุคลากรของแต่ละกรม แต่มาทำงานด้วยกันเพื่อภารกิจเดียวกัน
2. กฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับการส่งเสริม ควรมีการพิจารณาให้สอดคล้องกับบริบทในปัจจุบันและความ เปลี่ยนแปลงของสภาพเศรษฐกิจโลก ตลอดจนการส่งเสริมร่วมกับกระทรวงอื่น

บริษัท สยามฟอเรสทรี จำกัด

รัฐควรสนับสนุนและส่งเสริม ทั้งฝั่ง demand และ supply

1. การรับรองป่าไม้ FSC, มอก.14061
2. T-VER
3. Payment Ecosystem Services: PES
4. พันธบัตรป่าไม้ (Forest Bond)

ทั้ง 4 วิธี จะทำให้มีป่าไม้เพิ่มขึ้น และเพิ่มแหล่งเก็บกัก CO₂ ตามธรรมชาติ

บริษัท ซีเจอินโนเวชั่น เอ็นจิเนียริ่ง ซิสเต็มส์

1. คู่มือด้านกลยุทธ์ ให้ความรู้ต้นไม้กับเด็ก
2. กลยุทธ์ สร้างการปลูกฝัง ความตระหนักในการรักษาป่า ปลูกป่า โดยสร้างความตระหนักและ จิตสำนึกนี้ไปยังรุ่นลูกหลาน ถัดไป เช่นการใส่ในหลักสูตรเรียน
3. การปรับและเปลี่ยนให้สอดคล้องกับการรักษาสิ่งแวดล้อม

กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่า และพันธุ์พืช

1. ใช้แนวทางการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน เป็นกรอบที่สำคัญในการจัดทำ
2. สร้างกลไกหรือเครือข่ายหน่วยงานภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง มาร่วมกำหนดยุทธศาสตร์และจัดประชุมเป็น ระยะ
3. เกือบทุกเป้าหมายของปฏิญญานครินวยอร์ค ประเทศไทยมีการดำเนินการอยู่แล้ว แต่ไม่มีการรวบรวม ข้อมูล จึงควรสร้างกลไกในการรวบรวมข้อมูลแล้วนำมาประเมินผลว่าเป้าหมายใด มีคุณภาพอยู่แล้ว หรือต้องการพัฒนากิจกรรมเหล่านั้นให้บรรลุเป้าหมาย NYDFs อย่างมีประสิทธิภาพอย่างไร
4. ส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีบทบาทและเข้าร่วมกิจกรรมจากภาครัฐมากขึ้น

บริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์

ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน

มูลนิธิแม่ฟ้าหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์

1. นโยบายให้ชุมชนที่อยู่ในพื้นที่ป่า ดูแลป่าด้วยตัวเอง
2. นโยบายกำหนดพื้นที่ที่ถูกประชาชนเข้าไปครอบครองใช้ประโยชน์ให้ชัดเจน
3. แบ่งพื้นที่การใช้ประโยชน์ให้ชัดเจน เช่น ป่าอนุรักษ์ 60% ป่าเศรษฐกิจ 20% ป่าใช้สอย 8% พื้นที่ทำกิน 10% ที่อยู่อาศัย 2%
4. นโยบายใช้ไม้จากพื้นที่ที่มีการปลูกอย่างยั่งยืนเท่านั้น

กรมพัฒนาที่ดิน

1. ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติเป็นแกนหลักในการปลูกและรักษาป่าไม้
2. มีกฎหมายด้านป่าไม้ที่ชัดเจน
3. มีความยั่งยืนด้านการบริหาร ดำเนินการ ติดตามผล มีผู้รับผิดชอบอย่างชัดเจน
4. มีการเข้าถึงข้อมูลด้านป่าไม้ได้อย่างแพร่หลาย

สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค 9 และ องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศไทยเยอรมัน GIZ-Thailand

1. ควรให้ประชาชนมีส่วนร่วม ปลูก ดูแล และใช้ประโยชน์ป่าไม้ด้วยตัวเอง ลดบทบาทภาครัฐให้เป็นหน่วยงานส่งเสริมและสนับสนุน ของประเทศญี่ปุ่นมาใช้ ช่น่าจะใช้โมเดลที่ประเทศญี่ปุ่นมีพื้นที่ป่าถึง 70% ของพื้นที่ทั้งประเทศ
2. แก้ไขกฎหมายให้ประชาชนทั่วไป สามารถใช้ประโยชน์ต้นไม้ที่ตนเองปลูกได้
3. แก้ไขกฎหมายต้นไม้ ให้เป็นทรัพย์สินของประชาชน

Forest Stewardship Council (FSC)

1. รัฐบาลควรสนับสนุน Timber Certification (FLEGT/FSC) ผ่านทางกลไกต่างๆ เช่น
 - ลดภาษีสำหรับหน่วยงานที่นำสวนป่าเข้ารับการรับรองมาตรฐาน
 - Subsidize การเตรียมการเพื่อบริษัทจะเข้าการรับรอง
 - Public Procurement Third Party Certification เป็นกลไกที่ ณ ปัจจุบัน ยังคงได้รับความน่าเชื่อถือสูงสุดในนานาชาติ การจะขอ Fund จากหน่วยงานนานาชาติ FSC มักเป็นตัวเลือกที่ World Bank หรือ UN organization เลือกที่จะให้ทุน เพราะมีกลไกควบคุมที่ตรวจสอบได้

กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

เห็นด้วยในการจะทำให้บรรลุเป้าหมายได้ ทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชนต้องร่วมกันขับเคลื่อนในหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด คือ ภาครัฐต้องอำนวยความสะดวกให้ทุกภาคส่วนสามารถปลูกป่าได้อย่างยั่งยืน

สมาคมธุรกิจไม้โตเร็ว

การเพิ่มพื้นที่ป่า โดยเฉพาะป่าเศรษฐกิจ โดย ปรับแนวคิดที่เป็นปัญหา กฎหมายที่ใช้อยู่มาจากการใช้ไม้จากป่าธรรมชาติ แต่ปัจจุบันบริบทเปลี่ยนไป หลังการปิดป่า การปลูกไม้เศรษฐกิจของประชาชนกฎหมายเดิมจกเป็นอุปสรรค ไม่ส่งเสริมการปลูกไม้ เพราะกฎหมายมิได้ครอบคลุม 4 มิติ คือ ที่ดิน ต้นไม้ กิจกรรมการแปรรูป และอุตสาหกรรม ทำให้การขยายการปลูกไม้เศรษฐกิจไม่ประสบผลสำเร็จ จึงเสนอการแยกกฎหมายเป็น 2 ส่วน คือ กฎหมายใช้กับป่าธรรมชาติและกฎหมายสำหรับป่าปลูก

สรุปผลที่ได้จากการประชุม

การประชุม	ผลที่ได้
การประชุม COP23	ได้นำเสนอการดำเนินงานปฎิญญานครนิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้ในบริบทของประเทศไทย
การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 1	เกิดกระบวนการสร้างความร่วมมือ Public-Private-Partnership ด้านป่าไม้ , เกิด Line Group – NYDFTH และ Page Facebook
การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 2	ได้ทราบแหล่งเงินทุนทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ เพื่อใช้ในการดำเนินโครงการที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปฎิญญานครนิวยอร์กกว่าด้วยป่าไม้

เอกสารอ้างอิง

- กรมป่าไม้ .พื้นที่ป่ารายภาค.2560 แหล่งที่มา .www.forest.go.th [16 กันยายน 2560]
- กรมพัฒนาที่ดิน. อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อสู้กับการแปรสภาพเป็นทะเลทราย (United Nations Convention to Combat Desertification: UNCCD). 2553. แหล่งที่มา:
http://www.ddd.go.th/WEB_UNCCD/brief.htm [16 กันยายน 2560]
- การประชุมอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 21 (COP21) .
 แหล่งที่มา: http://www.onep.go.th/wp-content/uploads/-20170116_publication.pdf [19 กันยายน 2560]
- คู่มือปฏิรูปกฎหมายกับพันธกรณีระหว่างประเทศ. อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity: CBD). 2557. แหล่งที่มา:
<http://www.lrct.go.th/tools/?p=273> [19 กันยายน 2560]
- คณะทำงานเจรจาสำหรับการประชุมภายใต้กรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ. ความตกลงปารีส 2015 .ศ.ค .(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)
 สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- โครงการสำรวจและจัดทำฐานข้อมูลความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่สวนป่าคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ.
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2560
- ดอกรัก มารอด. นิเวศวิทยาป่าไม้ประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาชีววิทยาป่าไม้
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2555
- นโยบายป่าไม้แห่งชาติ(ออนไลน์).
https://www.forest.go.th/index.php?option=com_content&view=article&id=304&Itemid=413. [14 ตุลาคม 2560]
- ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน เมื่อปี พ .ศ.2535 .(ออนไลน์)
http://oic.mnre.go.th/ewt_news.php?nid=50&filename= [16 ตุลาคม 2560]
- แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 แหล่งที่มา .(ออนไลน์):
<http://www.nesdb.go.th/download/plan12แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ12.pdf> [18 ตุลาคม 2560]

มูลนิธิสืบาคเสถียร. รายงานสถานการณ์ป่าไม้ไทย ประจำปี 2559-2560 (ออนไลน์).

<https://www.seub.or.th/document/สถานการณ์ป่าไม้ไทย/รายงานสถานการณ์ป่าไม้-4/>
[16 ธันวาคม 2560]

ยุทธศาสตร์กรมป่าไม้ ระยะ 20 ปี พ.ศ.2560-2579 (ออนไลน์) แหล่งที่มา

<https://new.forest.go.th/chonburi9/wp-content/uploads/sites/45/2017/05/stg60>
ยุทธศาสตร์กรมป่าไม้-20-ปี.pdf [25 ตุลาคม 2560]

ยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี .(ออนไลน์) แหล่งที่มา:

<http://thaigov.go.th/uploads/document/66/2017/01/pdf/20year-may59.pdf>
[6 พฤศจิกายน 2560]

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2560. ร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579). หน้า 60-112.

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2559. รายงานสรุปการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของไทย. หน้า 9-13.

สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 8 . อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity: CBD). แหล่งที่มา:

http://www.reo08.mnre.go.th/ewt_dl_link.php?nid=262 [6 พฤศจิกายน 2560]

องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน). อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 22. แหล่งที่มา:

<http://www.tgo.or.th/2015/thai/content.php?s1=9&s2=175&sub3=sub3>
[7 พฤศจิกายน 2560]

อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ แผนกลยุทธ์ความหลากหลายทางชีวภาพ 2011-2020 และเป้าหมายไอจิ (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://chm-thai.onep.go.th/chm/sp2011-2020.html> [12 ธันวาคม 2560]

อุทิศ กุอินทร์ .2560 ปฏิญญานครนิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ภายใต้อนุสัญญา .UNFCCCคณะวนศาสตร์ . มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Climate summit 2014 (ออนไลน์). 2557. แหล่งที่มา .: <http://m.mfa.go.th/main/th/media-center/28/49860-การประชุม-UN-Climate-Summit-2014.html>) 2560

[5 พฤศจิกายน 2560]

Climate focus. 2016 (Progress on the New York Declaration on Forests -Executive Summary – Goal 2 Assessment Report (online) .

<http://www.climatefocus.com/sites/default/files/2016-NYDF-Goal-2-Assessment-Report-Executive-Summary.pdf>.Climate focus) .

[12 พฤศจิกายน 2560]

Global forests resources assessment report (2015), How are the world's forests changing, 2nd ed. FOOD AND AGRICULTURE ORGANIZATION OF THE UNITED NATIONS, Rome, 2016, <http://climatefocus.com/publications/progress-new-york-declaration-forests-goal-2-assessment-report-update-goals-1-10>

[16 ตุลาคม 2560]

New York Declaration on Forest (ออนไลน์) แหล่งที่มา <http://forestdeclaration.org>

[12 พฤศจิกายน 2560]

New York Declaration on Forests (NYDF) Progress Assessment(/projects/new-york-declaration-forests-nydf-progress-assessment) Retrived on 18/7/2017

[12 พฤศจิกายน 2560]

New York Declaration on Forests (NYDF) Action Statements and Action Plans, Climate Summit 2014 (ออนไลน์). แหล่งที่มา:

<http://www.un.org/climatechange/summit/content/uploads/sites/2/2014/07/New-York-Declaration-on-Forest---Action-Statement-and-Action-Plan.pdf>

[12 พฤศจิกายน 2560]

Progress on the New York Declaration on Forests – Achieving Collective Forest Goals update on goals 1-10 (online).

<http://www.climatefocus.com/sites/default/files/2016-dates-on-Goals-1-1-report.pdf> [12 พฤศจิกายน 2560]

Reducing Emissions from Deforestation and Degradation: REDD+ (ออนไลน์).

แหล่งที่มา: [http://redd.unfccc.int/Sustainable-Development-Goals-17-\(SDGs-17\)](http://redd.unfccc.int/Sustainable-Development-Goals-17-(SDGs-17))

[12 พฤศจิกายน 2560]

Sustainable Development Goals 17 (SDGs 17) กองแผนงานและประเมินผล .(ออนไลน์),
กรมควบคุมมลพิษแหล่งที่มา .: <http://www.pcd.go.th/file/SDGs.pdf> [18 พฤศจิกายน
2560]

Sustainable Development Goals 17 (SDGs 17) (online)
<http://www.un.or.th/globalgoals/th/the-goals/>. [12 พฤศจิกายน 2560]

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล: วนิดา จีนศาสตร์

ตำแหน่งทางวิชาการ: ศาสตราจารย์

ที่อยู่ทำงาน: ภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่อยู่ปัจจุบัน: 106/579 เคหะร่มเกล้า แขวงคลองสองต้นนุ่น เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

Email: jwanida@chula.ac.th, jwanida2013@gmail.com

โทรศัพท์: 022185188-9, 0818375127

ประวัติการศึกษา

BSc. (Chemistry) Kasetsart University, Thailand

MSc. (Organic Chemistry) Chulalongkorn University, Thailand.

Ph.D. (Biochemistry & Chemistry) La Trobe University, Australia.

ประวัติการวิจัยในต่างประเทศ

1992 Research Fellow (Molecular Biology) La Trobe University, Australia.

1997 Research Fellow (Environmental Health) Teikyo University,
School of Medicine, Tokyo, Japan.

2002 Research Fellow (Air pollution) Denmark Institute of Technology,
Copenhagen, Denmark

Certify Training

23-28 March 2013 Climate change modeling SIMCLIM Training, Monash University, Australia

9-20 Nov. 2012 Climate change downscaling approaches and application (CCDAA), AIT,
Thailand

11-18 Oct. 2011 Climate change modeling SIMCLIM Training, Hamilton, New Zealand

14-18 May 2001 Modeling tools for Environmental Resource Management (MTREM), AIT

11-16 Sep 2000 Workshop on Air Quality Modeling and Monitoring, Mahidol University

14-20 Mar 1999 Training on: Risk Assessment and Management (MU-THAITREM:
UNEP/ROAP)

24-31 Jan 1999 Solid Waste Management Training (PSU-THAITREM: UNEP/ROAP)

May –Dec 1998 ISO 14001 Environmental Management System Training (CU-THAITREM:
UNEP/ROAP)

โครงการวิจัย และบริการวิชาการ

ลำดับ	ช่วงเวลา ที่รับทุน	ชื่อโครงการวิจัย	แหล่งทุน	หัวหน้า/ผู้ร่วม วิจัย
1	2559	ฝุ่นละอองขนาดเล็กและสารโพลีไซคลิกอะโรมาติกไฮโดรคาร์บอนจากรถยนต์ดีเซลที่ใช้ไบโอดีเซล	90 ปี จุฬาฯ	หัวหน้า
2	2558	ประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพจากการได้รับสัมผัสสารมลพิษทางอากาศของประชาชนในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน	กรมส่งเสริม คุณภาพ สิ่งแวดล้อม	หัวหน้า
3	2556-57	มลพิษอากาศและสุขภาพในพื้นที่ภัยพิบัติและอุตสาหกรรม ในประเทศไทย	วช.	หัวหน้า
4	2554-56	โครงการมหาวิทยาลัยแห่งชาติ คลัสเตอร์ climate change	สกอ.	หัวหน้า
5	2552-53	การรับสัมผัสมลพิษทางอากาศของผู้โดยสารและผู้ขับขี่รถยนต์ในกรุงเทพมหานคร	90 ปี จุฬาฯ	หัวหน้า

Publications (5 years)

1. Mitmark B. and Jinsart W. **2016** “Using GIS Tools to Estimate Health Risk from Biomass Burning in Northern Thailand” Athens Journal of Sciences, 3(4), 285-296
2. Wongprasert P., Jinsart W., Paw-Armart I., Pala-En N., **2016** “Size-Segregated Particulate Matter and Polycyclic Aromatic Hydrocarbons profiles from biodiesel vehicles emission.” Sustainable Energy and Technology Asia 2016 (SETA2016), March 23-25, 2016, Bangkok, Thailand.
3. Jantanawaranon U., Jinsart W., Pollawatn R., **2016** “Removal of Formaldehyde by some air plant species in epiphytic Tillandsia (*Bromilliaece*).” International Journal of Advances in Science, Engineering and Technology, 4(2), 136-140
4. Asa P. and Jinsart W **2016** “Lung Function Testing of School Children Living near Industrial Areas in Rayong, Thailand” Environment Asia, 9(2) 178-185
5. Asa P. and Jinsart W **2016** “Effects of Air Pollution Related Respiratory Symptoms in Schoolchildren in Industrial Areas Rayong, Thailand” Environment Asia, 9(1) 116-123

6. Teerapattarada, N., Vathanapanich, Y. and Jinsart, W. **2016** Health Risk Assessment of Industrial Emissions in Map Ta Phut, Thailand using AERMOD modeling and GIS International Journal of Geoinformatics, 12(1), 57-63
7. Saengsai S. and Jinsart W **2015** “Ozone Formation Potential of Oxygenated Hydrocarbons: Phasing-in of Gasohol in Bangkok Thailand” *IOSR Journal of Environmental Science, Toxicology and Food Technology* , 9(1), 35-41
8. Jinsart, W, and Thepanondh S. **2014** “Effects of climate change on heat accumulation and precipitation in Thailand” *International Journal of Environmental Science and Development* , 5(4), 340-343
9. Pungkhom, P. and Jinsart, W., **2014** “Health Risk Assessment from bush fire air pollutants using statistical analysis and Geographic Information System: case study in the northern Thailand” International Journal of Geoinformatics, 10(1), 17-24
10. Jinsart, W., Kaewmanee, C. , Inoue, M., Hara, K. S Hasegawa, S., Karita, K., Tamura, K. and Yano, E. **2012**, Driver exposure to particulate matter in Bangkok, *J.AWMA*, 62:1, 64-71

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล: อุทิศ ภูอินทร์

ตำแหน่งทางวิชาการ: รองศาสตราจารย์

ที่อยู่ทำงาน: ภาควิชาชีววิทยาป่าไม้ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
กรุงเทพมหานคร

Email: fforutk@ku.ac.th

โทรศัพท์: (+66)0-81-627-5977

ประวัติการศึกษา

B.S.F. (Forest Management), 2508, Kasetsart University, Bangkok.

M.S. (Forest Ecology), 2514, Colorado State University, Fort Collins.

Ph.D., 2518, Colorado State University, Fort Collins.

โครงการพัฒนาวิชาการ

โครงการติดตามองค์ประกอบความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ(ผู้ร่วมวิจัย) สำนักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ประวัติผู้ช่วยนักวิจัย

Name: Mr.Phawichsak Prapassornpitaya
Address: 77-80 M.2, Khan Ham, U-thai, Phra Nakorn Si Ayutthaya, Thailand
 13210
 Phone: (+66) 35-226120-1
 (+66) 81-9942145
 Email: prawichsak@gmail.com

Education

September, 2017 Ph.D. Environmental Science, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand. (current studying)
 May, 2010 - 2012 M.Sc. Environmental Science, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.
 September, 2005 - 2009 B.Sc. Statistics, Thammasat University, Pathum Thani Campus, Thailand

Work Experience

2016 – march 2017 Letcher in faculty of Science and Technology, Institute Technology of Ayothaya. Ayutthaya.
 2013 – 2016 Manager in Prasit industrial Supply Co., Ltd., Tutor, Phra Nakorn Si Ayutthaya, Thailand.
 2011 – 2012 Research assistant in Department of Environmental Science, Chulalongkorn University, Thailand

Specialization

- Climate Change
- Air pollution and Environmental modelling
- Statistics for environment

Training Experience and International Conferences attended**2017**

The 4th International EnvironmentAsia Conference will convene in Bangkok, Thailand on 21-23 June 2017

2016

11th Annual International Symposium on Environment, 23-26 May 2016, Athens, Greece

2014

The 2nd International Conference on New Voices in Global Health 2014: Reducing Disparities, 28 February 2014 at Piyachart Building, Thammasat University, Rangsit Campus, Pathum Thani, Thailand

2013

The International Symposium of Asia-Pacific Public Health Professionals on the Disaster for the Resilience January 14, 2013 at Teikyo University, Itabashi-campus, Tokyo Japan

2012

- The 38th Congress on Science and Technology of Thailand (STT38), Chiangmai Thailand
- The 8th Congress of Toxicology in Developing Countries (8CTDC), September 10, 2012, Bangkok Thailand

2011

- Training on Climate Change Modelling, Hamilton New Zealand
- The 20th International Clean Air and Environment Conference, Auckland, New Zealand

ประวัติผู้ช่วยนักวิจัย/ประสานงานโครงการฯ

ชื่อ-นามสกุล:	นายตินห์ ทองธรรมชาติ Mr. Tin Thongthammachart
ที่อยู่ปัจจุบัน:	95/123 ถนนสุขุมวิท 64 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร 10260
ที่อยู่ทำงาน:	Center of Excellence on Hazardous Waste Management, ชั้น 9 อาคารวิจัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
โทรศัพท์:	(+66)0-95-838-5111
อีเมล:	tin.thongthammachart@hotmail.com
Education	MSc. (Environmental Management), Chulalongkorn University. (current studying) BSc. (Environmental Science) with second-class honor, Chulalongkorn University
Certificated	Air pollution treatment system license
Certify Training	
17-18 March 2015	ISO 14001:2004 & OHSAS 18001:2007 Environmental Management System Training, Chulalongkorn University.
10-22 January 2016	Harvard Special Session 2016 training (Biostatistics, Behavioral Science and Social Epidemiology, Occupational and Environmental Health), School of Public Health, Teikyo University, Japan.
ประสบการณ์ทำงาน	
Jun 2015 – Jul 2015	Environmental Scientist (Internship) at Electricity Generating Authority of Thailand (EGAT) Head office.
Aug 2016 – Dec 2016	Territory Manager (Sales and Service Engineer), Phuket-TH based, Ecolab Ltd.
งานวิจัยที่ผ่านมา	Air Modeling Application In Health Risk Assessment From Coal- Fired Power Plant Pollutants Dispersion Of Nitrogen Oxide (No ₂) And Sulfur Dioxide (So ₂). (<i>Senior project</i>)

ประวัติผู้ช่วยนักวิจัย/ประสานงานโครงการฯ

ชื่อ-นามสกุล:	นางสาวพัทธยากร หมั่นฝึกพันธ์ Ms. Pattayakorn Munfuekpan
ที่อยู่ปัจจุบัน:	567/14 (A) อาคารลุมพินีเซ็นเตอร์ ถนนอ่อนนุช แขวงสวนหลวง เขต 77 10250 สวนหลวง กรุงเทพฯ
ที่อยู่ทำงาน:	ภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
โทรศัพท์:	(+66)0-95-036-0338
อีเมล:	popteen_pon@hotmail.com
ประวัติการศึกษา	BSc. (Food Science and Technology) with second-class honor, Prince of Songkla University
ประสบการณ์ทำงาน	
June-July 2015	THAI Catering Department (Internship), Samut Prakan
May-July 2016	The Royal Chitralada Project (Internship), Bangkok
งานวิจัยที่ผ่านมา	Study of optimal condition for coffee flower tea production (<i>Senior project</i>)

ภาคผนวก

NEW YORK DECLARATION ON FORESTS

Declaration and Action Agenda

(list of endorsers updated in July 2017)

CLIMATE SUMMIT 2014

**UN HEADQUARTERS · NEW YORK
23 SEPTEMBER · #CLIMATE2014**

Action Statement

This document summarizes the wealth of announcements on forests at the UN Secretary-General's Climate Summit, including the New York Declaration on Forests, its associated voluntary Action Agenda, and a large number of supportive concrete action announcements.

The New York Declaration on Forests (Section 1) is a non-legally binding political declaration that grew out of dialogue among governments, companies and civil society, spurred by the Secretary-General's Climate Summit. For the first time, world leaders endorse a global timeline to **cut natural forest loss in half by 2020, and strive to end it by 2030**. It also calls for restoring forests and croplands of an area larger than India. Meeting these goals would cut between 4.5 and 8.8 billion tons of carbon pollution every year – about as much as the current emissions of the United States. The Declaration is endorsed by dozens of governments, [30] of the world's biggest companies, and [more than 50] influential civil society and indigenous organizations.

The associated voluntary Action Agenda (section 2) serves as a guide to governments, companies, and organizations regarding the diverse set of actions that can achieve these transformational goals. It is not meant to be comprehensive.

The entities endorsing the NY Declaration announced **dozens of concrete actions and partnerships** to demonstrate their commitment to implement the New York Declaration and Action Agenda. Some of these highly specific supplemental commitments demonstrate the new political will building for forest conservation and restoration, and are summarized in section 3. This includes **commodity traders** calling for public policies to eliminate deforestation, a pledge by **indigenous peoples** to protect hundreds of millions of hectares of tropical forests, **new commitments from forest country governments** to reduce deforestation or to restore degraded lands, **new bilateral and multilateral programs** to pay countries for reduced deforestation over the next six years and **new procurement policies** for several of the largest forest commodity importer governments.

The Declaration comes at a critical time for the world's forests – in the midst of a radical transformation of commodity sectors, and six months before countries are asked to present their nationally determined contributions to the climate convention. Jointly, countries, companies, indigenous leaders and civil society have staked out a vision for success.

Section 1: New York Declaration on Forests and Action Agenda

UN Climate Summit New York Declaration on Forests

Forests are essential to our future. More than 1.6 billion people depend on them for food, water, fuel, medicines, traditional cultures and livelihoods. Forests also support up to 80% of terrestrial biodiversity and play a vital role in safeguarding the climate by naturally sequestering carbon. Yet, each year an average of 13 million hectares of forest disappear, often with devastating impacts on communities and indigenous peoples. The conversion of forests for the production of commodities—such as soy, palm oil, beef and paper—accounts for roughly half of global deforestation. Infrastructure, urban expansion, energy, mining and fuel wood collection also contribute in varying degrees.

We share the vision of slowing, halting, and reversing global forest loss while simultaneously enhancing food security for all. Reducing emissions from deforestation and increasing forest restoration will be extremely important in limiting global warming to 2°C. Forests represent one of the largest, most cost-effective climate solutions available today. Action to conserve, sustainably manage and restore forests can contribute to economic growth, poverty alleviation, rule of law, food security, climate resilience and biodiversity conservation. It can help secure respect for the rights of forest dependent indigenous peoples, while promoting their participation and that of local communities in decision-making.

With our varying mandates, capabilities, and circumstances, **collectively we commit to doing our part to achieve the following outcomes in partnership**, including by ensuring that strong, large-scale economic incentives are in place commensurate with the size of the challenge:

- At least halve the rate of loss of natural forests globally by 2020 and strive to end natural forest loss by 2030.
- Support and help meet the private-sector goal of eliminating deforestation from the production of agricultural commodities such as palm oil, soy, paper and beef products by no later than 2020, recognizing that many companies have even more ambitious targets.
- Significantly reduce deforestation derived from other economic sectors by 2020.
- Support alternatives to deforestation driven by basic needs (such as subsistence farming and reliance on fuel wood for energy) in ways that alleviate poverty and promote sustainable and equitable development.
- Restore 150 million hectares of degraded landscapes and forestlands by 2020 and significantly increase the rate of global restoration thereafter, which would restore at least an additional 200 million hectares by 2030.
- Include ambitious, quantitative forest conservation and restoration targets for 2030 in the post-2015 global development framework, as part of new international sustainable development goals.
- Agree in 2015 to reduce emissions from deforestation and forest degradation as part of a post-2020 global climate agreement, in accordance with internationally agreed rules and consistent with the goal of not exceeding 2°C warming.

- Provide support for the development and implementation of strategies to reduce forest emissions.
- Reward countries and jurisdictions that, by taking action, reduce forest emissions—particularly through public policies to scale-up payments for verified emission reductions and private-sector sourcing of commodities.
- Strengthen forest governance, transparency and the rule of law, while also empowering communities and recognizing the rights of indigenous peoples, especially those pertaining to their lands and resources.

Achieving these outcomes could reduce emissions by 4.5-8.8 billion tons per year by 2030. By working in partnership, we can achieve these goals and chart a new course toward conserving, restoring, and managing healthy forests for the benefit of all. We invite others to join us in committing to a world where people and forests grow together.

Endorsers of the New York Declaration on Forests (*Date of Endorsement*)

National Governments

1. Belgium (<i>23 September 2014</i>)	21. Kenya (<i>23 September 2014</i>)
2. Burkina Faso (<i>23 September 2014</i>)	22. Liberia (<i>23 September 2014</i>)
3. Canada (<i>23 September 2014</i>)	23. Lithuania (<i>23 September 2014</i>)
4. Chile (<i>23 September 2014</i>)	24. Mexico (<i>23 September 2014</i>)
5. Colombia (<i>23 September 2014</i>)	25. Mongolia (<i>23 September 2014</i>)
6. Costa Rica (<i>23 September 2014</i>)	26. Nepal (<i>23 September 2014</i>)
7. Cote d'Ivoire (<i>23 September 2014</i>)	27. Netherlands (<i>23 September 2014</i>)
8. Democratic Republic of the Congo (<i>23 September 2014</i>)	28. Norway (<i>23 September 2014</i>)
9. Denmark (<i>23 September 2014</i>)	29. Panama (<i>5 December 2014</i>)
10. Dominican Republic (<i>23 September 2014</i>)	30. Peru (<i>23 September 2014</i>)
11. Ecuador (<i>21 October 2014</i>)	31. Philippines (<i>23 September 2014</i>)
12. El Salvador (<i>15 May 2015</i>)	32. Republic of Korea (<i>23 September 2014</i>)
13. Estonia (<i>23 September 2014</i>)	33. Republic of Slovenia (<i>2 October 2014</i>)
14. Ethiopia (<i>23 September 2014</i>)	34. Sweden (<i>26 November 2015</i>)
15. The European Union (<i>23 September 2014</i>)	35. Thailand (<i>7 January 2016</i>)
16. France (<i>23 September 2014</i>)	36. Togo (<i>23 September 2014</i>)
17. Germany (<i>23 September 2014</i>)	37. Turkey (<i>9 May 2016</i>)
18. Guyana (<i>23 September 2014</i>)	38. United Kingdom (<i>23 September 2014</i>)
19. Indonesia (<i>23 September 2014</i>)	39. United States of America (<i>23 September 2014</i>)
20. Japan (<i>23 September 2014</i>)	40. Viet Nam (<i>23 September 2014</i>)

Subnational Governments

41.	Aceh Indonesia (23 September 2014)	51.	Cross River State, Nigeria (23 September 2014)
42.	Acre, Brazil (23 September 2014)	52.	Huanuco, Peru (23 September 2014)
43.	Amapa, Brazil (23 September 2014)	53.	Loreto, Peru (23 September 2014)
44.	Amazonas, Brazil (23 September 2014)	54.	Madre de Dios, Peru (23 September 2014)
45.	Amazonas, Peru (23 September 2014)	55.	Quintana Roo, Mexico (23 September 2014)
46.	California, USA (23 September 2014)	56.	San Martin, Peru (23 September 2014)
47.	Campeche, Mexico (23 September 2014)	57.	Tabasco, Mexico (23 September 2014)
48.	Catalonia, Spain (23 September 2014)	58.	Ucayali, Peru (23 September 2014)
49.	Central Kalimantan, Indonesia (23 September 2014)	59.	West Kalimantan, Indonesia (23 September 2014)
50.	Chiapas, Mexico (23 September 2014)	60.	Yucatan, Mexico (23 September 2014)

Companies

61.	Apical Group Limited (23 September 2014)	75.	Delhaize (23 September 2014)
62.	Asia Pulp and Paper (23 September 2014)	76.	Denofa (22 January 2015)
63.	Asian Agri (23 September 2014)	77.	Deutsche Bank (23 September 2014)
64.	BAMA (23 September 2014)	78.	Felleskjøpet Agri (23 September 2014)
65.	Barclays (23 September 2014)	79.	Felleskjøpet Rogaland Agder (20 October 2014)
66.	BioMar (23 September 2014)	80.	Ferrero S.p.A. (18 November 2014)
67.	Boston Common Asset Management (23 September 2014)	81.	Fiskaa Mølle AS (8 October 2015)
68.	Calvert Investment Management (23 September 2014)	82.	General Mills (23 September 2014)
69.	Cargill (23 September 2014)	83.	Golden Agri-Resources (23 September 2014)
70.	Cermaq (23 September 2014)	84.	Grupo Bimbo (23 September 2014)
71.	Clarmondial (23 September 2014)	85.	Johnson & Johnson (23 September 2014)
72.	COOP Norway (23 September 2014)	86.	Kao (23 September 2014)
73.	Coop Switzerland (11 July 2016)		
74.	Danone (23 September 2014)		

87. Kellogg's (23 September 2014)	103. PT Rimba Makmur Utama (23 September 2014)
88. Lloyd's Banking Group (23 September 2014)	104. Reitangruppen (23 September 2014)
89. L'Oreal (23 September 2014)	105. Royal Ahold (23 September 2014)
90. Marks & Spencer (23 September 2014)	106. SC Johnson (23 September 2014)
91. McDonalds (23 September 2014)	107. Sime Darby (23 September 2014)
92. Miller/Howard Investments, Inc. (23 September 2014)	108. Skretting (23 September 2014)
93. Mondelez (23 September 2014)	109. Sobeys (23 September 2014)
94. Musim Mas (23 September 2014)	110. Svenska Cellulosa Aktiebolaget SCA (30 November 2015)
95. Nestle (23 September 2014)	111. TINE (8 October 2015)
96. Nordic Choice Hotels (23 September 2014)	112. Trillium Asset Management LLC (23 September 2014)
97. Norges Gruppen (23 September 2014)	113. Unilever (23 September 2014)
98. Norgesfôr AS (7 October 2015)	114. Walmart (23 September 2014)
99. Orkla (23 September 2014)	115. Westpac (23 September 2014)
100. Permian Global (23 September 2014)	116. Wilmar International (23 September 2014)
101. Pick n Pay (23 September 2014)	117. Yves Rocher Group (23 September 2014)
102. Procter & Gamble (23 September 2014)	

Indigenous Peoples

118. AMAN - Aliansi Masyarakat Adat Nusantara - Indigenous Peoples Alliance of the Archipelago (Indonesia) (23 September 2014)
119. Asamblea Mixe para el Desarrollo Sostenible A.C. (23 September 2014)
120. Asia Indigenous Women's Network (23 September 2014)
121. Bangladesh Indigenous Peoples Network on Climate Change and Biodiversity (BIPNet) (23 September 2014)
122. CADPI - El Centro para la Autonomía y Desarrollo de los Pueblos Indígenas/The Center for Autonomy and Development of Indigenous Peoples (23 September 2014)
123. Chirapaq- Centro de Culturas Indígenas del Perú (23 September 2014)
124. COICA - Coordinadora de las Organizaciones Indígenas de la Cuenca Amazónica/Coordinator of Indigenous Organizations of the Amazon River Basin (23 September 2014)
125. Community Research and Development (CORDS) (23 September 2014)
126. Dignité Pygmée (DIPY) (23 September 2014)
127. ECMIA - Enlace Continental de Mujeres Indígenas de las Américas/Continental Network of Indigenous Women of the Americas (23 September 2014)
128. Indigenous Peoples' Global Partnership on Climate Change, Forests and Sustainable Development (23 September 2014)
129. Indigenous Peoples Links (PIPLinks) (23 September 2014)
130. Maleya Foundation (23 September 2014)
131. Nepal Federation of Indigenous Nationalities (NEFIN) (23 September 2014)

- 132. Tebtebba (Indigenous Peoples' International Centre for Policy Research and Education), Asia Indigenous *(23 September 2014)*
- 133. The Indigenous Peoples Foundation for Education and Environment *(23 September 2014)*

NGOs/CSOs

134. Avoided Deforestation Partners <i>(23 September 2014)</i>	152. Fundacion Gaia Amazonas, Colombia <i>(9 July 2015)</i>
135. Bianca Jagger Human Rights Foundation <i>(23 September 2014)</i>	153. Global Canopy Programme <i>(23 September 2014)</i>
136. Birdlife International <i>(23 September 2014)</i>	154. Governors' Climate and Forests Task Force <i>(23 September 2014)</i>
137. Carbon Disclosure Project <i>(23 September 2014)</i>	155. IDESAM <i>(23 September 2014)</i>
138. CARE USA <i>(23 September 2014)</i>	156. IDH - The Sustainable Trade Initiative <i>(23 September 2014)</i>
139. Centre of Research & Development in Upland Area (CERDA), Viet Nam <i>(23 September 2014)</i>	157. IMAFLORA - Instituto de Manejo e Certificacao Florestal e Agricola <i>(23 September 2014)</i>
140. CIAM - Consejo Interregional Amazonico (Peru) <i>(23 September 2014)</i>	158. Interfaith Center on Corporate Responsibility <i>(23 September 2014)</i>
141. Code REDD <i>(23 September 2014)</i>	159. IPAM - Instituto de Pesquisa Ambiental da Amazônia/the Amazon Environmental Research Institute <i>(23 September 2014)</i>
142. Conservation International <i>(26 September 2014)</i>	160. International Emissions Trading Association <i>(1 October 2015)</i>
143. Earth Innovation Institute <i>(23 September 2014)</i>	161. International Union for Conservation of Nature (IUCN) <i>(23 September 2014)</i>
144. Ecological Footprint Network <i>(23 September 2014)</i>	162. Just Forests <i>(27 October 2015)</i>
145. Ecological Society of the Philippines <i>(23 September 2014)</i>	163. Kemitraan <i>(23 September 2014)</i>
146. Environmental Defense Fund <i>(23 September 2014)</i>	164. Million Acre Pledge <i>(10 December 2014)</i>
147. Farm Africa <i>(23 September 2014)</i>	165. National Wildlife Federation <i>(23 September 2014)</i>
148. Forest Ethics <i>(23 September 2014)</i>	166. Natural Resources Defense Council <i>(23 September 2014)</i>
149. Forest Heroes <i>(23 September 2014)</i>	167. Nature and Culture International <i>(3 February 2015)</i>
150. Forest Trends <i>(23 September 2014)</i>	168. NGO Coalition for Environment (NGOCE) <i>(23 September 2014)</i>
151. Forest Sciences Center of Catalonia (CFTC) <i>(23 September 2014)</i>	169. PEFC International <i>(23 September 2014)</i>

CLIMATE SUMMIT 2014

CATALYZING ACTION

170. Philippine Rural Reconstruction Movement (PRRM) (23 September 2014)
171. Pronatura Sur (23 September 2014)
172. Rainforest Alliance (23 September 2014)
173. Rainforest Trust (23 October 2014)
174. Rare (23 September 2014)
175. RECOFTC - The Centre for People and Forests (23 September 2014)
176. Reforestamos Mexico (23 September 2014)
177. Royal Society for the Protection of Birds (23 September 2014)
178. Sierra Club (23 September 2014)
179. Solidaridad Network (23 September 2014)
180. Sustainable Development Policy Institute (SDPI) (23 September 2014)
181. The Energy and Resources Institute (TERI) and TERI University (23 September 2014)
182. The Nature Conservancy (23 September 2014)
183. Union of Concerned Scientists (23 September 2014)
184. Verified Carbon Standard (23 September 2014)
185. WeForest (11 May 2017)
186. Wetlands International (23 September 2014)
187. Women Organizing for Change in Agriculture and Natural Resource Management (WOCAN) (23 September 2014)
188. Woods Hole Research Center (23 September 2014)
189. World Resources Institute (23 September 2014)
190. WWF (23 September 2014)
191. Yves Rocher Foundation-Institut de France (23 September 2014)

To add your organisation to the list of endorsers, please email Charles McNeill, United Nations Development Programme (charles.mcneill@undp.org)

Section 2: Action Agenda for the New York Declaration on Forests

Forests Matter

Forests are essential to our future. More than 1.6 billion people depend on them for food, water, fuel, medicines, traditional cultures and livelihoods. Forests also support up to 80% of terrestrial biodiversity and play a vital role in safeguarding the climate by naturally sequestering carbon. Yet, each year an average of 13 million hectares of forest disappear, often with devastating impacts on communities and indigenous peoples. The conversion of forests for the production of commodities—such as soy, palm oil, beef and paper—accounts for roughly half of global deforestation. Infrastructure, urban expansion, energy, mining and fuel wood collection also contribute in varying degrees.

The world can slow, halt and reverse global forest loss while simultaneously enhancing food security for all. Reducing emissions from deforestation and increasing forest restoration will be extremely important in limiting global warming to 2°C. In fact, forests represent one of the largest, most cost-effective climate solutions available today. Action to conserve, sustainably manage and restore forests can contribute to economic growth, poverty alleviation, rule of law, food security, climate resilience and biodiversity conservation. It can help secure respect for the rights of forest dependent indigenous peoples, while promoting their participation and that of local communities in decision-making.

Already much has been achieved:

- Brazil has demonstrated that progress can be made at huge scale. By 2013, Brazil had reduced deforestation by 71% compared to the 1996-2005 annual average, while at the same time increasing agricultural production and rural incomes. In terms of the size of emissions avoided, this may well be the largest climate success to date globally in any sector.
- Indonesia has embarked on comprehensive reforms to land use policies, customary land rights, regulations and law enforcement to meet its pledge to reduce greenhouse gas emissions 26% by 2020 (41% subject to international support).
- Congo Basin countries have made important advances in sustainable forest management, including through adoption of management plans and certification, and in ecosystem conservation through the creation of protected areas and the use of conservation concessions.
- Colombia is making progress on its Amazon Vision – an ambitious plan towards meeting the zero net deforestation goal in its Amazon region by 2020.
- Mexico has adopted a law on climate change that incorporates the goal of reaching zero net deforestation.
- A number of nations have strengthened legal protections for and implementation of the rights of indigenous peoples.
- Some 75 countries are drafting or implementing comprehensive national strategies and action plans to reduce forest loss, increase forest cover and sustainably manage their forest resources, both as part of their climate contributions under the UNFCCC and to promote the objectives of other related initiatives such as the UN Forum on Forests and its non-legally binding instrument on forests.
- Since 2010, donor governments have provided a total of over \$5 billion in finance to over 50 countries for programs that support efforts to slow, halt and reverse deforestation.
- Large REDD+ transactions are being tested, through Norway's bilateral deals (including the USD 1 billion partnerships with Brazil and Indonesia), Germany's REDD Early Movers

Program, and multilaterally through the Carbon Fund of the Forest Carbon Partnership Facility.

- The Governors' Climate and Forest Task Force brings together 26 states and provinces covering a quarter of all tropical forests, committed to pursuing low emissions development. In the Rio Branco Declaration of August 2014 they pledged ambitious cuts in deforestation, supported by results-based payments, with a substantial share of revenues going to indigenous groups and local communities.
- Parties to the UN Framework Convention on Climate Change established in 2013 the Warsaw Framework for REDD+, completing the guidance needed for nations to qualify for results-based payments for verified reductions in forest emissions.
- Parties to the Convention on Biological Diversity agreed in Aichi, Japan, in 2010, to various targets related to forests, in particular:
 - *By 2020, the rate of loss of all natural habitats, including forests, is at least halved and where feasible brought close to zero, and degradation and fragmentation is significantly reduced.*
 - *By 2020, ecosystem resilience and the contribution of biodiversity to carbon stocks has been enhanced, through conservation and restoration, including restoration of at least 15 per cent of degraded ecosystems, thereby contributing to climate change mitigation and adaptation and to combating desertification.*
- A number of countries have committed to restore deforested and degraded lands, as part of the Bonn Challenge target to restore 150 million hectares by 2020.
- Multilateral initiatives have provided more than \$1 billion of support for REDD+ efforts and forest investments across 75 countries, encompassing over 55% of the world's tropical forests, as well as dry lands and boreal forests. They bring together key stakeholder groups at national, regional and global levels, and have generated knowledge and experiences to advance the REDD+ agenda.
- Commodity producers and traders have made commitments to zero-deforestation production and trade of commodities, zero conversion of carbon-rich peatlands, respect for human rights, transparency, traceability, third party verification and responsible management practices.
- The Consumer Goods Forum (CGF), a global alliance of 400 large companies with global sales of \$3 trillion, has pledged to eliminate deforestation from consumer goods supply chains by 2020 and called for a legally binding climate agreement, including provisions for REDD+ implementation.
- Individual consumer goods companies are making progress towards eliminating deforestation from their supply chains, often partnering with NGOs.
- The Tropical Forest Alliance 2020, a public-private partnership, is bringing together governments, companies and civil society organizations to promote supply chain transformation and reduce tropical deforestation related to key agricultural commodities by 2020.
- A group of international banks has come together under the umbrella of the Banking Environment Initiative, to make public commitments (via the 'Soft Commodities' Compact with the CGF) to using the banking industry's services to help end deforestation in

commodity supply chains by 2020. This has triggered the banking industry to work to stimulate trade in sustainably sourced commodities through trade finance instruments, and to explore supporting banking standards.

- Institutional investors representing US\$15 trillion are requesting information on deforestation risk via CDP, formerly known as the Carbon Disclosure Project.
- Research and advocacy by civil society organizations has improved scientific understanding, built public support for conservation and restoration policies, and helped to encourage companies to take action.
- Local civil society organizations in forest countries have helped strengthen natural resource management, transparency, accountability and rule of law, and have built public support for forest conservation and legal protections.
- Many indigenous peoples and local communities around the globe have long proven that they can sustainably and equitably manage natural resources, and have served as effective defenders of their rights, traditions and communities.
- Several tropical countries have implemented effective satellite-based deforestation monitoring systems, with support from U.S. and European space agencies. In addition, Global Forest Watch has emerged as a tool that could help achieve powerful new levels of transparency and participation, both locally and globally.
- Policies and measures by timber-producing and timber-consuming countries to tackle illegal logging have proved very effective in reducing forest loss. Examples include enforcement, certification, legality verification and bilateral voluntary partnership agreements.
- There is growing evidence that areas where communities have clear and enforced rights over forests have reduced deforestation. In Nepal, deforestation has been virtually eliminated in areas under community management.

Governments, Companies and business associations, indigenous peoples, civil society organizations and multilateral institutions should do much more, however, acting individually and in partnership, to achieve the goals of the New York Declaration on Forests. All have different opportunities to lead. Below is a menu of key actions they can take, on a voluntary basis, to promote their shared objectives.

Governments can:

- Augment efforts to achieve the Aichi Biodiversity Targets by 2020.
- Put forward climate mitigation contributions that include ambitious goals to reduce forest emissions and/or ambitious provisions to generate demand or finance for verified emission reductions from REDD+, both before and after 2020.
- Facilitate REDD+ actions at scale by implementing the Warsaw Framework for REDD+ to ensure that countries and provinces that take action are rewarded economically for their efforts including through scaled up payments for verified emission reductions.
- Align fiscal and other economic incentives for forest conservation and restoration.

- Institute policies to protect and sustainably manage natural forests and shift agricultural expansion to non-forested and degraded lands, while promoting sustainable and equitable development.
- Strengthen implementation and enforcement of legal frameworks for protecting and sustainably managing forests.
- Promote and support participation and respect the rights of indigenous peoples, including to their lands, territories and resources, consistent with applicable law.
- Clarify rights in land tenure systems to improve land security, strengthen community management of natural resources and resolve overlapping forest clearing concessions.
- Provide support to producers, in particular smallholders, to adapt better management practices, comply with relevant policies and increase productivity on existing farms and new non-forested lands.
- Support the development of alternative economic opportunities to those relying on forest loss.
- Use real time satellite imagery and on the ground monitoring to clamp down on illegal deforestation and degradation.
- Promote public procurement systems that favor sustainably sourced commodities, and educate citizens about responsible consumption.
- Stop the importation of illegally sourced commodities.
- Support partner countries, including through development assistance and economic incentives, to undertake policies and measures that help address deforestation.

Companies and business associations can:

- Commit to eliminate deforestation from their supply chains, including third party suppliers, as soon as possible, and collectively by no later than 2020. Leading consumer goods companies, commodity producers and traders have already committed to ambitious timelines to phase out deforestation, some with immediate effect. More companies should be encouraged to follow suit, including companies from other sectors such as animal feedstuffs, construction and food service.
- Adopt the highest possible standards for forest conservation particularly as they relate to protection of high carbon stock landscapes, no expansion onto peat lands and the protection of human rights and land rights.
- Commit to traceability and transparency in their supply chains.
- Commit to world-class standards for responsible forest management.
- Strengthen and expand commitments by banks and other financial institutions, building on the work of the Banking Environment Initiative. This includes rolling out financial instruments to support sustainable commodity production and trade, and deforestation-free banking operations and standards.
- In partnership with others, tighten and make more precise the standards that define sustainably sourced commodities in ways that facilitate ambitious action.

- Commit to invest in and purchase commodities preferentially from countries and jurisdictions that have ambitious plans to halt deforestation and that succeed in reducing emissions.
- Commit to clear, quantifiable emissions reduction targets in their agricultural value chains.
- Support and promote sound forest governance and strong forest policies, including economic incentives for action.
- Evaluate and disclose the deforestation footprint of their sectors and organizations, with a view to creating greater transparency and understanding, and stimulating implementation of solutions.

Indigenous peoples can:

- Exercise and promote their rights to traditional lands and other natural resources in ways that protect and conserve forests, especially when such rights are secured, consistent with applicable law.
- Work with governments to secure their distinct right to participate in decision-making in order to improve transparency, strengthen forest governance, reduce illegal logging and deforestation and increase overall public participation in decision-making.
- Work actively with governments to shape national REDD+ strategies and policies and make their own contributions to REDD+ implementation, tailored to national circumstances and in accordance with applicable law.

Civil Society Organizations can:

- Build public support for strong forest policies, including economic incentives for action and to strengthen the environmental integrity of forestlands.
- Contribute to the development of forest conservation and restoration policies through appropriate channels for public input and participation.
- Assist governments and companies to set and implement ambitious standards for defining sustainably and equitably sourced commodities.
- Expand the technical support and assistance they provide communities, governments and companies.
- Educate the public through public awareness campaigns, including by promoting sustainable consumption and production.

Multilateral institutions can:

- Support partner countries through development assistance, capacity building and climate finance to implement policies and practices to address deforestation and forest degradation as well as to promote sustainable land and resource use.
- Test and scale up forest and land use investments and systems to deliver results-based REDD+ payments.
- Work with the private sector to mobilize capital to scale up sustainable land-use practices and accelerate the greening of supply chains.

- Include greenhouse gas accounting in appraisal and impact evaluation of projects and promote low-emission land-use finance policies to direct finance towards sustainable land use.
- Help countries deliver REDD+ at scale using the instruments of the World Bank, United Nations, the Global Environment Facility and other relevant international organizations, by offering an integrated platform of services that includes capacity building, knowledge exchange, investments and performance-based payment systems.

Together, governments, companies and business associations, indigenous peoples, civil society organizations and multilateral institutions can:

- Work collaboratively at the global level to strengthen the policies and decisions referenced in the New York Declaration on Forests.
- Promote national and jurisdictional approaches consistent with national REDD+ strategies that align the provision of REDD+ payments with private sector investments in (and commodity purchases from) provinces, states, regions and municipalities that are reducing deforestation.
- Develop and apply sustainability criteria for commodity sectors and other economic sectors impacting forests, including deforestation free sourcing.
- Collaborate to improve the yields and productivity of smallholder farmers so that they can improve their incomes without having to expand into forested areas.
- Develop new sources of income for forest dwellers and indigenous peoples in ways that recognize their rights, including pertaining to their lands, territories and resources.
- Support information-based, flexible and informal platforms for shared implementation and monitoring of private sector and government forest conservation and restoration commitments.

Everyone is invited to participate in these efforts through appropriate platforms for collaboration.

- Consumer goods companies can augment existing efforts under the Consumer Goods Forum.
- Commodity traders and growers can work with peers to coordinate implementation of best practices and strengthen existing forums, including the sustainable commodity roundtables.
- Banks and other financial institutions interested in developing innovative financial services that help companies, investors and governments take action can join the Banking Environment Initiative and CDP.
- Countries, companies, business associations and civil society organizations seeking to support the goals in the New York Declaration on Forests can join the Tropical Forest Alliance 2020 or similar public-private partnerships.
- Indigenous peoples who are forest dwellers can maintain their life ways, participate directly in decision-making, and continue their role in the ongoing dialogues to safeguard forests.
- Civil society organizations and indigenous peoples' organizations interested in strengthening transparency can contribute to the use and implementation of Global Forest Watch.

- Governments can increase bilateral cooperation and participate in the multilateral forest and climate programs of the World Bank and United Nations, including the Forest Carbon Partnership Facility, BioCarbon Fund, and the UN-REDD Programme, as well as the Global Environment Facility.

Section 3: Supportive Concrete Action Announcements

This section summarizes the wealth of new commitments that are being put forward by governments, companies, indigenous groups and civil society to address forest loss or enhance restoration. Each of them contributes in some way to meeting the objectives of the New York Declaration on Forests. These actions have emerged or intensified in the last 12 months since the Secretary-General announced the Climate Summit and asked for “bold pledges” from all sectors. Others are being announced for the first time at the Climate Summit. This section summarizes the main announcements. Further details for most announcements are provided in the annexes which can be found in a separate document.

A. The Supply Chain Revolution

Global commodity markets are undergoing dramatic change, in large part motivated by the need to take climate action. Over the last year, transformative new commitments have been made across the value chain, from producers to traders, consumer goods companies and global financiers:

Zero Deforestation Commitments from Commodity Producers and Traders. Perhaps most substantively, in the last 12 months the major global traders of palm oil have adopted zero deforestation policies covering about 60 percent of global trade:

- Wilmar International (about 45 percent market share), zero deforestation policy across commodities, December 2013;
- Golden Agri-Resources (~ 5 percent), adopted new zero-deforestation policy for palm oil production in 2011, and applied it to all third-party suppliers in February 2014;
- Cargill (~ 10 percent) adopted zero-deforestation palm oil policy in August 2014.

Policy Ask From Commodity Producers and Traders. At the Summit, a joint palm oil pledge was announced by the Indonesian Chamber of Commerce (KADIN) announced jointly with Golden Agri-Resources, Wilmar International and Cargill. The pledge covers all their operations and those of third party suppliers. The companies commit to a sweeping set of principles to ensure zero deforestation, to protect human rights and promote social development, including through the respect of indigenous peoples’ free prior informed consent. As a new development, the industry is calling on the Government of Indonesia to “codify all elements of this pledge within and enforceable by Indonesian law.” The companies support Indonesia’s “One Map initiative” for integrated land use decisions, and commits to engage the Government of Indonesia to encourage development of policies, and legal, and regulatory framework that promote the implementation of this pledge, including reforms of spatial planning, promoting land swaps, incentivize forest conservation, and promote the utilization of low-carbon lands.

Zero Deforestation Commitments From Consumer Goods Companies. In parallel to the progress among palm oil producers and traders, a groundswell of new corporate zero deforestation policies have been announced by consumer goods companies in the last year, following up on the 2010 pledge by the Consumer Goods Forum (CGF) – an association of some 400 global companies with combined revenues equal to the economy of France – to help eliminate deforestation from soy, palm oil, beef, pulp and paper by 2020, in the context of serious government action. In the last 9 months, the following 21 consumer goods companies have adopted zero deforestation policies (mostly for palm oil, but many apply to a broader set of commodities):

Hershey's	Dec-13	General Mills	Mar-14	PepsiCo	May-14
Unilever	Dec-13	Safeway	Mar-14	Mondelez	Jun-14
L'Oréal	Jan-14	Orkla	Mar-14	Cargill	Jul-14
Delhaize	Feb-14	Colgate-Palmolive	Mar-14	ConAgra	Aug-14
Cérélia	Feb-14	Procter & Gamble	Apr-14	PZ Cussons	Aug-14
Kellogg's	Feb-14	Danone	May-14	Dunkin' Donuts	Sep-14
Mars	Mar-14	Johnson & Johnson	May-14	Krispy Kreme	Sep-14

As more and more consumer companies have made commitments, more traders and producers have come forward, and visa versa. **Taken together, the share of palm oil under zero deforestation commitments has grown from 0 to about 60 percent in the last year.** Plantations under commitments cover an area the size of Portugal. The value of this palm oil trade is about \$30 billion of a global \$50 billion industry. This is estimated to reduce 400-450 million tons of CO₂ per year by 2020, or 2 billion tons in the period through 2020.¹

Policy Ask from Consumer Goods Companies. In June 2014, as a policy contribution to the Climate Summit, the CGF issued a “Call to Action”, calling for an ambitious and legally binding climate agreement that includes REDD+. It further urges governments to make REDD+ a priority for supporting appropriate local and national policies that protect forests and support livelihoods.

New Partnerships Between Consumer Companies, Governments and Banks. To reach their goal to eliminate deforestation from the supply chains of soy, beef, palm oil and pulp and paper, the CGF has partnered with other sectors to pursue its goals. They partnered with governments and NGOs to set up the Tropical Forest Alliance 2020. Its new African Palm Oil announcement aims to ensure that expansion of palm oil in West Africa can be done sustainably, and with the Banking Environment Initiative (BEI), entering into a “Soft Commodities Compact” that (i) commits participating financial institutions to follow banking standards mimicking those adopted by CGF and (ii) promises to scale up preferential trade finance for deforestation free commodity shipments. Since its adoption in [April 2014], seven financial institutions have joined the Compact.

¹ Using the same methodology as the one used to estimate the impact of [Wilmar's new policy](#).

B. Forest Country Announcements

A large number of forest countries are moving forward on REDD+ strategies to reduce forest loss and enhance restoration, guided by the Warsaw Framework on REDD+ adopted by the UNFCCC in December 2013:

Forest States and Provinces Pledge 80% Reduction Subject to Support. The Governors' Climate and Forest Task Force, which brings together 26 states and provinces covering a quarter of all tropical forests, committed to pursuing low emissions development. In August 2014 it released the Rio Branco Declaration, pledging to achieve 80 percent reduction of deforestation by 2020 compared to historic levels, supported by results-based payments, with a substantial share of revenues going to indigenous groups and local communities.

New Country Commitments Supported by Results-Based Partnerships. At the Summit, Liberia and Peru announced ambitious new policies to address deforestation, supported by USD 150 million and 300 million partnerships with Norway focused on payments for verified emission reductions.

Indonesia – Action Plan on Indigenous Lands. On September 1 2014, seven Indonesian ministers signed an Action Plan on Indigenous Lands to coordinate government implementation of a groundbreaking Constitutional Court ruling from 2013 that will secure land rights to millions of indigenous people living on customary lands.

Emerging Pipeline of Large Emission Reduction Programs. Numerous countries are preparing large-scale emission reduction programs to receive results-based payments in accordance with the Warsaw REDD+ Framework adopted by the UNFCCC, through the Forest Carbon Partnership Facility's Carbon Fund, the BioCarbon Fund and bilateral arrangements such as the REDD Early Movers Programme. This includes large emission reduction programs in Chile, the Democratic Republic of the Congo, Ghana, Mexico, Nepal, Republic of Congo and Vietnam. These efforts are being supported by the UN-REDD Programme, the FCPF Readiness Fund, the Forest Investment Program and the Global Environment Facility.

Restoration Pledges. [Four] countries made new pledges at the Summit to restore [34] million hectares of forests, as part of the Bonn Challenge. This includes Ethiopia (22 million hectares), DRC (8 million hectares), Uganda (2.5 million hectares) and Guatemala (1.2 million hectares). This year, Asia Pulp and Paper pledged to restore 1 million hectares of forestlands, on top of their zero deforestation policy from 2013.

C. Indigenous Peoples

Indigenous Peoples From Across the Globe Pledge to Protect 400 Million Hectares of Forests. A global coalition of indigenous peoples from the Amazon, Central America, the Congo Basin and Indonesia put forward an unprecedented pledge at the Summit to protect and sustainably manage 400 million hectares of forests in the service of climate change mitigation, adaptation and resilience. This represents an area twice the size of Indonesia, which stores more than 85 Gt of CO₂. They put

forward three priorities: (i) progress on customary land rights for indigenous peoples, (ii) free prior informed consent for all decisions that affect them, and (iii) access to a fair share of climate finance.

D. Developed country commitments

Joint Statement on REDD+ Finance. Responding to increased calls for signals of predictable REDD+ finance from forest countries, states and provinces, consumer goods companies, civil society and indigenous peoples, Germany, Norway and the United Kingdom released a joint statement on REDD+. They signaled a shared intent to support provisions for adequate, predictable, sustainable financing for REDD+, including results-based finance, as part of a new global climate change agreement, and to provide results-based payments to up to 20 new emission reduction programs proposed by 2016.

Joint Statement on Public Procurement. The United Kingdom, Germany, Norway, [France], and [The Netherlands] pledged to work on new procurement policies to limit the consumption of commodities associated with deforestation. This will place consumer countries in line with consumer good companies that are increasingly adopting zero deforestation sourcing policies.